

Quản Gia - Kha Hải Tình

Contents

Quản Gia - Kha Hải Tình	1
1. Kha Hải Tình - Chương 1: Tiết Tử	1
2. Kha Hải Tình - Chương 1-2	2
3. Kha Hải Tình - Chương 2	13
4. Kha Hải Tình - Chương 3	25
5. Kha Hải Tình - Chương 4	38
6. Kha Hải Tình - Chương 5	48
7. Kha Hải Tình - Chương 6	57
8. Kha Hải Tình - Chương 7: Phiên Ngoại 1	67
9. Kha Hải Tình - Chương 8: Phiên Ngoại 2	78
10. Kha Hải Tình - Chương 9: Phiên Ngoại 3	88

Quản Gia - Kha Hải Tình

Giới thiệu

Thể loại: 1×1, hiện đại, phúc hắc cường công x lảm mềm mỹ thụ, HETình trạng bản gốc: Hoàn 6 chương + 3 phiên ngoại

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-gia-kha-hai-tinh>

1. Kha Hải Tình - Chương 1: Tiết Tử

Tôi là Triển Dật, năm nay 38 tuổi, 10 năm trước đã cưới vợ nhưng cũng đã ly hôn, nguyên nhân là tính tình không hợp. Chúng tôi cũng đã rất cố hàn gắn, nhưng không được. Sở dĩ chúng tôi kết hôn, có thể là do hormone mất cân đối, nghĩ “cưới” liền “cưới”!

Sống cùng nhau được 6 năm, chúng tôi hình như ngày nào cũng cãi vã, như thể báo trước kết cục là sẽ ly hôn. Vì vậy, tôi quyết định không yêu ai nữa. Cho nên trước mắt tôi vẫn còn độc thân, là một lão công quý giá độc thân. -.-|||

Bởi vì tôi quá chuyên tâm cho công việc, cho nên cuộc sống của tôi rất be bét, đây cũng là một trong những nguyên nhân ly hôn mà vợ trước của tôi đã đưa ra.

Vì vậy, sau khi ly hôn không bao lâu, tôi liền mượn một quản gia – Dương Bái Trừng, là một người mới 18 tuổi.

Cậu làm thuê cho tôi, sau đó không bao lâu liền cùng tôi ở chung. Không có biện pháp, tiền thuê nhà quá mắc, không thích hợp cho sinh viên đại học, huống chi chỉ có một mình tôi ở trong căn hộ lớn lạnh lẽo này, cho nên tôi mời cậu ta về cùng ở, cậu liền ở lì đến bây giờ.

Cậu là cô nhi, dựa vào việc vừa làm vừa học đến bây giờ, thấy mẫu quảng cáo tuyển người của tôi liền hưởng ứng đăng kí.

Có rất nhiều người đến đăng kí, tại sao tôi lại chỉ chọn có mình cậu?

Vì cậu mảnh khảnh nhưng có một ngạo khí làm tôi không thể xem thường. Hơn nữa cậu làm việc kỹ lưỡng, nấu ăn lại ngon, vừa lúc thích hợp ký tên cam kết làm quản gia đảm đương của tôi.

Cùng cậu sống chung 10 năm trời, chúng tôi thường cãi lộn vì những chuyện nhỏ nhặt.

Cá tính của chúng tôi ngược nhau, cậu rất chú trọng mấy chi tiết nhỏ, còn tôi lại cẩu thả. Cậu thích người sạch sẽ, đồ vật đều được lau chùi chỉnh tề, sáng bóng, mà tôi thường ném lung tung mọi vật, để tùy tiện, cho nên mỗi lần cậu oán trách tôi đều lấy việc tôi làm hại cậu tổn thời gian mà oán trách.

Lạy! Cậu là quản gia tôi mời tới, vốn là phải giúp tôi lo toan chuyện nhà, nếu không thì tôi mời cậu tới làm gì?

Mặc dù tôi thường muốn sa thải cậu, nhưng nghĩ tới thời buổi này hiếm khi kiếm được một người quản gia có khả năng như vậy, tôi liền bỏ đi ý niệm trong đầu. Hơn nữa chúng tôi ở chung nhiều năm như vậy, cậu đối với thói quen của tôi đã nắm trong lòng bàn tay, cho nên tôi mới đành chịu đựng.

Tôi không biết chuyện này có thể kéo dài được bao lâu, bởi vì cậu có thể kết hôn, tôi có thể tái hôn, mặc dù tỷ lệ tái hôn của rất tôi xa vời.

2. Kha Hải Tình - Chương 1-2

“Triển Dật, rời giường!”

Dương Bái Trùng người mặc tạp dề, tay cầm roi mây, dùng chân đá đá Triển Dật còn đang ngủ.

“Không nên âm ỉ, tôi ngày hôm qua ngủ rất trễ!”

Triển Dật đem chăn bông ôm lấy, không chịu rời giường.

“Ai bảo anh hôm qua làm việc trễ đến như vậy, nếu không rời giường anh sẽ đi làm trễ đấy.” Dương Bái Trừng dùng chân đá hấn lần nữa.

Thấy Triển Dật vẫn không động đậy, Dương Bái Trừng dùng sức đá một cước, đạp hấn xuống giường.

“Dương Bái Trừng, cậu gọi người ta dậy không thể ôn nhu một chút a!” Đang ngủ đột nhiên bị đạp ‘hôn’ sần nhà, làm Triển Dật tức giận rống to.

“Làm sao anh có thể mặc tây trang mà đi ngủ? Y phục cũng nhiều nếp nhăn, anh có biết tôi tốn bao nhiêu công sức mới có thể làm cho nó thẳng như thế không? Hơn nữa anh không tắm liền lên giường ngủ sao? Thật là! Như vậy tôi lại phải đem ga giường với chăn bông đi giặt nữa.”

Dương Bái Trừng oán giận nói.

“Ai cần cậu lo! Tôi mệt mỏi, muốn ngủ thì nằm ngủ, đâu thềm làm nhiều việc như vậy? Huống chi cậu là quản gia của tôi, đây chính là chuyện cậu nên làm, còn oán trách cái gì?” Triển Dật không vui.

“Anh!”

Biết mình nói không lại hấn, Dương Bái Trừng hít sâu một cái, cưỡng chế cơn giận của mình. Sau đó, y đem nguyên người Triển Dật khiêng tới phòng tắm.

“Dương Bái Trừng! Thả tôi, đây là thái độ cậu đối với chủ sao?”

Không nghĩ tới tiểu tử này xem ra gầy vậy, nhưng khí lực lớn đến kỳ lạ, bất quá y hành động như vậy khiến cho Triển Dật cảm thấy không được tôn trọng.

Lúc này, bọn họ đã đi tới cửa phòng tắm.

“Dương Bái Trừng! Cậu.....”

Triển Dật vẫn muốn kháng cự, nhưng lại bị ánh mắt nghiêm nghị của Dương Bái Trừng nhìn lấy.

“Câm miệng! Anh tốt nhất bây giờ đi rửa mặt cho tôi; tôi hôm nay có một đồng chuyện lớn muốn làm, còn có một việc quan trọng phải đi, anh nếu dám làm trễ nải thời giờ của tôi, cẩn thận tôi cho anh đẹp mặt!” Dương Bái Trừng dọa hấn.

“Hừ!”

Triển Dật căn bản không muốn để ý tới y, nhưng bởi vì hắn thường đi làm trễ, cho nên cuối cùng đành không cam lòng, miễn cưỡng đi tới phòng tắm.

“Hô!”

Thấy Triển Dật đến phòng tắm, Dương Bái Trùng khẩu khí yên lòng.

Tiếp theo, y đi về phía phòng bếp, chuẩn bị bữa ăn sáng.

“Hiện tại mấy giờ rồi?”

Triển Dật đã mặc một bộ tây trang khác, xách cặp công văn đi về phía bàn ăn.

“Bảy giờ năm mươi phút, hôm nay anh nhất định đến trễ.” Dương Bái Trùng nhìn có chút hả hê nói.

“Hừ, tôi không ăn bữa sáng.”

Nói xong, Triển Dật liền hướng cửa trước mà đi, bắt đầu mang giày; Dương Bái Trùng cầm lấy hộp đựng bữa trưa với bữa sáng ở phía sau.

“Bữa sáng nhất định phải ăn, tôi cũng giúp anh gói kỹ rồi, bữa trưa cũng giúp anh chuẩn bị tốt. Ai! Cà vạt của anh làm sao luôn thắt không tốt?” Dương Bái Trùng giúp hắn cởi bỏ cái cà vạt được thắt tùy tiện, rồi thắt lại một cách hoàn mỹ.

“Dù sao cũng sẽ sớm tháo xuống!”

Triển Dật ngoài miệng oán trách, nhưng vẫn ngoan ngoãn để cho Dương Bái Trùng giúp hắn đeo cà vạt.

“Xong rồi!” Dương Bái Trùng hài lòng nói, tiếp theo y nhấn lại lông mày. “Anh quên cạo râu rồi, như vậy thật lười thôi, có Trưởng phòng công ty nào giống như anh, không quan tâm đến vẻ bề ngoài không!”

Trời ạ! Y lại muốn thuyết giáo.

Triển Dật hoả tốc cầm lấy cặp công văn cùng bữa trưa đã được Dương Bái Trùng chuẩn bị tỉ mỉ từ sớm, bịt lấy lỗ tai chạy ra khỏi nhà.

“Triển Dật.....”

Dương Bái Trường vốn là còn muốn nói nhiều lắm, nhưng Triển Dật đã sớm biến mất ở cửa thang máy.

“Ai!” Dương Bái Trường lần nữa thở dài.

Làm quản gia khó quá a!

.

“Giang Phân, sớm a!”

Triển Dật đối với thư ký cười nói sớm an.

“Trưởng phòng sớm!” Giang Phân giọng nói ngọt ngào, mỉm cười. “Ngài muốn uống cà phê hay trà?” Nàng đứng trước phòng làm việc hỏi Triển Dật.

“Ừm.....” Triển Dật suy nghĩ một chút, sau đó đáp: “Cho tôi cà phê đi!”

“Được! Không thành vấn đề! Chờ một chút tôi sẽ mang cho ngài.”

Dứt lời, bọn họ liền làm chuyện của mình, bắt đầu một ngày bận rộn.

Cốc! Cốc!

“Mời vào!” Triển Dật lên tiếng, tay vẫn tiếp tục làm việc.

“Trưởng phòng! Mau tới giúp tôi cầm đồ!”

Trong tay Giang Phân ôm một đồng quà và chocolate.

“Gi? Sao cô lại ôm một đồng lẻ vật? Ai! Người trẻ tuổi đúng là thị trường tốt, nhìn đi! Nhiều người như vậy tặng đồ cho cô, nhìn cô thế này, tôi thật có phần hâm mộ.” Triển Dật khen ngợi.

“Trưởng phòng, những cái này đều là của ngài! Mị lực của ngài làm tôi thật ghen tị”

“Cái gì? Của tôi?” Triển Dật không dám tin nhìn cái đồng kia.

Giang Phân đem một đồng đồ đặt ở bàn hân, chocolate nhiều như vậy, làm cho Triển Dật nhìn đến choáng

váng.

“Đây... Đây là tôi tặng ngài.”

Giang Phân từ túi áo công sở lấy ra một hộp chocolate tinh xảo.

“Cô thật tốt! Có thư ký chu đáo như cô, thật là một chuyện hạnh phúc.” Triển Dật nắm lấy bàn tay ngọc của nàng.

Giang Phân xấu hổ giật tay lại. “Đáng ghét! Miệng trưởng phòng chính là hay nói ngọt, mới có thể bắt được tâm của các đồng nghiệp nữ trong công ty nhiều như vậy. Nếu như tôi không có bạn trai, nhất định sẽ đối với ngài phát động thể công mãnh liệt.”

“Hả? Tôi đây nên mong đợi!”

“Ngài ít nói vậy, người ta hôm nay còn muốn cùng bạn trai ăn bữa tiệc lớn cho lễ tình nhân đây!” Giang Phân vẻ mặt hạnh phúc nói.

“Dạ dạ dạ! Chúc cô lễ tình nhân vui vẻ!”

“Ngài cũng thế, lễ tình nhân vui vẻ!”

Hai người nhìn nhau cười.

Sau đó, Giang Phân đi ra khỏi phòng làm việc, Triển Dật nhìn trên bàn đồng lễ vật cao ngất, cười đến hết sức hạnh phúc.

Đã bao lâu rồi mới nhận được lễ vật tình nhân?

Triển Dật không khỏi nhớ về quá khứ.

Phịch một tiếng, mặt Triển Dật vẫn giữ nụ cười mà thẳng bước đi vào nhà.

“Bái Trùng, cậu nhìn xem, tôi hôm nay thu một đồng lễ vật đúng dịp khác...”

Bởi vì thấy trên sàn nhà cũng một đồng chocolate, Triển Dật lặng yên tại chỗ.

“Anh đã về rồi!” Dương Bái Trùng từ phòng bếp bưng một chén canh nóng đi ra ngoài, đặt ở trên bàn ăn.

“Là chuyện gì xảy ra?”

“Tôi hôm nay đi khảo sát món ăn, những thứ kia là do lão bản nướng với lại nữ nhân viên cửa hàng đưa. Hại tôi hôm nay đi tay không, nhưng về lại xách bao lớn bao nhỏ, nặng chết tôi. Hử? Anh cũng thu không ít lễ vật cùng chocolate a!” Thấy đồ trên tay Triển Dật, y không khỏi hiểu ý cười một tiếng.

“Hừ! Tôi thế nhưng so sánh với cậu chỉ là tạm thôi.”

Triển Dật đem cặp công văn cùng túi lễ vật nặng nề kia quăng trên ghế salon.

“Như vậy anh đã so đo? Thật là tính trẻ con!”

“Cậu biết cái gì? Thương tổn tự ái phái nam a!” Triển Dật mặt thối một cục tiến lại bàn ăn.

“Tự ái trị giá bao nhiêu? Cầm nhiều như vậy ăn không hết.” Dương Bái Trùng khinh thường đáp, cũng ngồi xuống đối diện hắn.

“Vì cảm tạ những nữ hài tử dụng tâm đó, ta nhất định sẽ đem chỗ chocolate này ăn hết.” Triển Dật buông ra lời thề son sắt.

“Người lớn tuổi ăn quá nhiều đồ ngọt đối với thân thể không tốt đó!”

“Hừ! Ta vẫn còn trẻ, không cần lo lắng.”

“Nhảm nhí! Mặc kệ anh.” Dương Bái Trùng không để ý tới hắn, thẳng cầm lấy bát dưa, ăn bữa ăn tối.

Thấy Dương Bái Trùng như thế, Triển Dật không khỏi nhăn lông mày lại.

“Tôi thật đáng thương! Lễ tình nhân thế nhưng chỉ có thể ở với người thích cảm rằm, thật hy vọng có mỹ nhân đột nhiên hiện ra, cùng vượt qua ban đêm tịch mịch.”

“Triển Dật!” Nghe được hắn đối với y đánh giá, Dương Bái Trùng không khỏi giận dữ.

“Như thế nào?” Triển Dật không cam lòng yếu thế liếc nhìn y.

“Hừ!”

Dương Bái Trùng để xuống bát dưa, cầm giận trở về phòng.

“Này! Như vậy liền sinh khí, thật không có độ lượng...” Triển Dật lấy thức ăn trên bàn, lập tức bỏ vào miệng của mình.

Bái Trùng hôm nay chuẩn bị món ăn thật tốt, mỗi một đạo vị đều rất ngon, có thể thấy được y vì hôm nay mà khổ tâm không ít.

“Ai! Đều tại ta miệng thúi.” Triển Dật đánh mình hai cái tát.

Đang lúc hần đứng dậy muốn hướng Dương Bái Trùng nói xin lỗi, đột nhiên vang lên tiếng động.

Hần bước nhanh chạy tới cửa, cửa vừa mở ra, một bóng dáng nhỏ nhắn đột nhiên nhào tới trong lòng ngực của hần.

“Hà? Giang Phân, tại sao là cô?” Triển Dật kinh ngạc nhìn người trong ngực.

“Trường...”

Giang Phân nhìn hần một cái, sau đó lại một lần nữa đem đầu vùi sâu vào trong lòng ngực của hần, lên tiếng khóc.

“Cô đến đây ngồi đi! Có gì từ từ nói.”

Triển Dật đem nàng dẫn vào bên trong phòng, đóng cửa lại.

“Cô trước ngồi xuống, rốt cuộc đã phát sinh chuyện gì?”

Triển Dật trên salon vỗ vỗ, muốn Giang Phân ngồi xuống, mình ngồi ở bên cạnh nàng.

“Trưởng phòng, cũng là ngài miệng thúi a, ta... Bạn trai tôi đá tôi rồi, ngài phải chịu trách nhiệm!” Giang Phân nghẹn ngào nói, vừa lao vào trong lòng ngực của hần lên tiếng khóc lớn.

Thì ra là mồm mình gây họa! Sau này nên ít mở miệng thôi. Triển Dật ở trong lòng cảnh cáo mình.

“Có chuyện gì.....”

Dương Bái Trùng nghe được phía ngoài có tiếng vang, cho nên chạy đến xem một chút rốt cuộc đã có chuyện gì, thấy một cô gái cùng Triển Dật thân mật ôm nhau.

“Anh nói trúng rồi kìa, thật đúng là diễm phúc thật a! Tôi đây tối nay không phải nên tránh một chút a?”
Dương Bái Trùng khước miệng khẽ co quắp.

“Không phải! Chuyện không phải là như cậu nghĩ. Cô ấy là thư ký của tôi, hôm nay mới vừa bị bạn trai đá...” Triển Dật thử hướng y giải thích.

“Cái gì? Thì ra là anh là người thứ ba, không nghĩ tới anh lại là người như vậy!” Dương Bái Trùng vừa nghe những lời này, sắc mặt càng thêm nghiêm trọng.

“Dương Bái Trùng, cậu nghĩ tôi là người xấu?” Triển Dật hướng y rống lên, sau đó mới dưng dưng đem tình huống giải thích cho Dương Bái Trùng nghe.

“Nga! Điều tại miệng của anh ra.” Dương Bái Trùng hiểu rõ nói.

“Dạ! Điều tại tôi há mồm.” Triển Dật liếc y một cái.

Dương Bái Trùng đi về phía đi trước, nhìn một chút người trong lòng ngực Triển Dật.

“Triển Dật, nàng dường như khóc đến ngủ thiếp đi!”

“Gi?” Triển Dật nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Giang Phân.

Thật khóc đến ngủ thiếp đi!

Hắn thấy thật áy náy nhìn về phía Dương Bái Trùng.

“Ngu ngốc!”

Dương Bái Trùng trừng mắt liếc hắn một cái, nhưng ngay sau đó đi về phía bàn ăn, hưởng dụng bữa ăn tối.

Triển Dật chỉ có thể bất đắc dĩ nhún nhún vai, sau đó ôm Giang Phân đến phòng ngủ của hắn nghỉ ngơi, tiếp theo mới đi ra, cùng Dương Bái Trùng ăn bữa cơm trong không khí lạnh lẽo.

“Tại sao anh ở đây?”

Dương Bái Trùng không hiểu nhìn Triển Dật đang loay hoay lôi cái mền trong tủ ra.

“Không có biện pháp, Phân chiếm cứ giường của tôi, tôi hiện tại chỉ có thể ngủ ghế salon!” Triển Dật loay

hoay.

“Anh ngủ ở đó sẽ cảm mạo, hơn nữa ghế salon nhỏ lắm, không thích hợp với người cao lớn như anh, anh ngày mai nhất định sẽ đau lưng.”

“Thế làm sao giờ? Chẳng lẽ muốn tôi cùng Phân ngủ chung giường sao? Lạy, tôi không muốn phá hủy trình trạng của nàng.”

Dương Bái Trùng liếc hẩn một cái, “Ngu ngốc! Anh không nghĩ ngủ chung giường với tôi à?” Phụt! Thật là tể bào đơn sinh vật.

“Gi?” Triển Dật không dám tin nhìn Dương Bái Trùng.

Thì ra là hẩn không hiểu được hòa khí tình ái của quân gia, nhà thông thái tình yêu a!

Triển Dật có chút sợ sệt, làm cho Dương Bái Trùng hồi hận những gì mình đã nói.

“Nếu như anh không muốn theo, kia..... Để cho tôi ngủ dưới đất cũng được.” Dương Bái Trùng thanh âm buồn bực nói.

Y nói xong, Triển Dật vẫn duy trì vẻ mặt ngây ngốc kia.

Thấy Triển Dật vẫn im lặng không lên tiếng, Dương Bái Trùng không thể làm gì khác hơn là tiếp nhận công việc của hẩn, giúp hẩn trải giường chiếu.

Đột nhiên, Triển Dật đem Dương Bái Trùng chặn ngang ôm lấy, vác lên vai, đi về phía phòng ngủ của y.

“Anh làm gì? Triển Dật, thả tôi xuống!” Dương Bái Trùng bởi vì hẩn đột nhiên làm như thế mà kinh hoảng hô to.

“Ngủ chung giường a! Khó được người máu lạnh như cậu lại có thể nói ra lời đó, tôi thật không có phí công huấn luyện cậu nhiều năm a!” Triển Dật đắc chí nói.

“Ngu ngốc!” Dương Bái Trùng mắng một tiếng.

“Sao không tôn kính tiền bối như vậy? Tôi muốn giáo huấn cậu thật tốt!”

Lúc này bọn họ đã đi tới phòng của Dương Bái Trùng, Triển Dật khiêng Dương Bái Trùng đi về phía bên giường, hơn nữa rất không ôn nhu mà ném tới trên giường.

“Anh không nhẹ một chút a? Thối Dật!” Dương Bái Trùng không vui tròng hần.

“Cậu lại mắng tôi, hừ! Đối phó với đứa trẻ không ngoan có một loại phương pháp tốt nhất để dùng, đó chính là “Chọc lét thần công”, xem chiêu!” Nói xong, Triển Dật liền đối với Dương Bái Trùng mãnh liệt công kích.

“Ồ..... Dừng tay! Ha ha.....”

Dương Bái Trùng định trốn đi, nhưng vẫn không ngăn cản được thế công của Triển Dật.

“Mau xin lỗi, nếu không tôi sẽ không tha cậu!” Triển Dật tà ác uy hiếp y.

Dương Bái Trùng cầu xin tha thứ: “Ừ ừ..... Ha ha..... Thật xin lỗi.....”

Nghe được câu trả lời, Triển Dật dùng chọc lét y, cả người buồng lỏng té trên người Dương Bái Trùng.

“Anh rất nặng đó!” Dương Bái Trùng oán giận nói, song trên mặt lại đỏ ửng.

“Mệt mỏi quá à! Mượn nằm một chút cũng sẽ không bị ăn thịt.” Triển Dật khẩu khí muốn ăn quyết.

“Anh.....”

“Câm miệng! Tôi muốn ngủ, không cho phép ầm ĩ!” Xong, Triển Dật liền vào mộng.

“Dật.....” Nghe được bên tai truyền đến tiếng hít thở đều đều, Dương Bái Trùng cũng không biết nghĩ gì.

Thầm mẩn người ngủ bên cạnh mình đã nhiều năm, hơn nữa còn được người đó ôm mình như thế, nói vậy hôm nay là một đêm mất ngủ sao?

Dương Bái Trùng khẩu khí bất đắc dĩ.

Cảm thụ được nhiệt độ ấm áp của Triển Dật, lắng nghe tiếng tim đập nhịp mạnh mẽ cùng với tiếng hít thở đều, Dương Bái Trùng cũng an tâm tiến vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau -

“Ừ.....”

Dương Bái Trường từ từ mở hai mắt, nhìn xung quanh.

Kỳ quái? Làm sao có một cánh tay ôm eo của ta?

Y di chuyển người, đột nhiên nhìn thấy mặt Triển Dật, làm y sợ đến nỗi hít vào một hơi.

Đúng rồi! Tối hôm qua vì Giang Phân ngủ ở phòng Triển Dật, thấy Triển Dật không có chỗ ngủ, vì vậy mình mời hắn cùng ngủ chung giường, sau đó liền biến thành tình huống trước mắt.

Y si ngốc nhìn khuôn mặt đang ngủ của Triển Dật, ngón tay vuốt ve khuôn mặt đẹp trai cùng với ngũ quan thanh tú.

Triển Dật sắp đến 40 rồi, nhưng năm tháng lại chưa khi nào lưu lại dấu vết trên khuôn mặt này, mà chỉ càng khắc họa sâu sắc sự thành thực giỏi giang của hắn.

Năm đó chính là mình bởi vì kinh sợ khí chất thành thực của hắn mới có thể làm quản gia, xử lý việc nhà cho hắn.

Mặc dù bọn họ thường cãi nhau, nhưng cùng hắn chung đụng một ngày, y sẽ thương hắn hơn một chút.

Nhưng là y không dám nói cho hắn biết, bởi vì y sợ Triển Dật khinh bỉ mình, thậm chí vì vậy mà đuổi y đi, cho nên y quyết định đem phần tình yêu say đắm này giấu ở đáy lòng.

Ngón tay thuận thế vuốt ve bờ môi của hắn; khát vọng nhất của y là được hôn lên cánh môi kia, y yên lặng nhìn đôi môi mỏng, mãnh liệt nuốt nước miếng.

Thừa dịp hắn vẫn đang ngủ, hắn cũng không biết!

Nghĩ như thế, Dương Bái Trường chậm rãi hướng hắn dựa vào, muốn cùng hắn bốn mắt đối nhau.

Đột nhiên, Triển Dật mở mắt, kinh ngạc nhìn y.

Nguy rồi! Bị phát hiện rồi! Dương Bái Trường mặt bỗng dưng nóng rần lên.

“A ”

Lần này, cách vách phòng truyền đến tiếng thét chói tai của phái nữ, bọn họ rồi rít nhìn về phía thanh âm truyền đến.

“Đúng là đồng hồ báo thức đặc thù mà.” Triển Dật cười nói.

“Đúng a!” Dương Bái Trùng đối với hắn cũng cười cười.

Đột nhiên, Triển Dật cúi sát mặt y.

“Cám ơn cậu chịu chứa chấp tôi, để cho tôi ngủ phòng của cậu; còn có, cậu ngày hôm qua tử mĩ chuẩn bị bữa tối.”

“Không..... Không cần khách khí.”

Dương Bái Trùng xấu hổ cúi xuống.

“Ừ..... Tôi nghĩ tôi nên đi giải quyết phiền toái bên kia.” Nói xong, hắn đi xuống giường, đi ra khỏi phòng ngủ.

Lúc này, Dương Bái Trùng vì mới vừa rồi mà thần trí vẫn trong tình trạng hoảng hốt.

Cuối cùng, Giang Phân vì mình làm ra chuyện ngu xuẩn theo chân bọn họ nói xin lỗi, cũng cùng bọn họ ăn bữa sáng, sau đó mới cùng Triển Dật đi làm.

Chuyện này tạm thời không truy xét nữa.

3. Kha Hải Tình - Chương 2

Đi làm cả ngày, Triển Dật ôm cả người mệt mỏi về đến nhà.

Đang hữu khí vô lực, đột nhiên, có bóng người làm cho tinh thần của anh tốt lên.

“Wow! Tiểu Tuyền Tuyền cháu có nhớ cậu không?”

Vừa nói vừa vươn tay ngắt gương mặt béo mập của Tiểu Tuyền Tuyền.

Tiểu Tuyền Tuyền sợ người lạ nên dựa vào trong lòng mẹ bắt đầu gào khóc.

“Tại sao lại khóc?”

Triển Dật không hiểu nhìn đứa cháu khả ái của mình.

“Bởi vì dung mạo của anh lôi thôi lếch thếch nên đem nó hù đến sợ.” Mẹ của Tiểu Tuyền Tuyền cũng chính là em gái Triển Dật – Triển Hiểu Nhân nói.

“Hừ! Nói anh nhiều lần chú trọng tác phong nhưng anh vẫn không nghe, đem Tiểu Tuyền Tuyền dọa đến muốn khóc rồi! Đáng đời.” Dương Bái Trùng đứng ở bên cạnh thêm mắm dặm muối.

“Các người hợp tác lại khi dễ tôi sao?”

Triển Dật lườm cậu một cái.

“Đừng nóng giận sao! Anh hai, anh cũng vẫn như trước, nói vài lời đã bắt đầu đổi tính tình?” Triển Hiểu Nhân cười cười.

“Không có biện pháp, ở cùng với Dương Bái Trùng cũng đã lâu, tính tình cũng sẽ trở nên tương đối nóng.” Triển Dật bất đắc dĩ nhún nhún vai.

“Triển Dật!” Dương Bái Trùng nghiêng răng hướng anh hét lớn.

“Không phải vậy sao!!! ” Triển Dật không chịu yếu thế cãi lại.

Giữa hai người không khí khẩn trương khiến người khác nhìn vào sẽ phải hết sức căng thẳng.

“Ôi! Tôi đói bụng! Bái Trùng, cậu nấu bữa tối xong chưa?”

Triển Hiểu Nhân vừa nói một lời đã hóa giải được cái không khí giương cung bạt kiếm của hai người.

“Mới nấu xong, tới ăn đi!” Giọng không hung hăng giống hồi nãy, Dương Bái Trùng ôn nhu nói.

Nghe vậy, Triển Hiểu Nhân trên tay ôm đứa trẻ đi về phía bàn ăn, Triển Dật cũng bước nhanh đuổi theo.

Chờ mọi người ngồi vào chỗ của mình xong, Triển Dật đầu tiên hỏi: “Hôm nay ngọn gió nào đưa em đến đây a?”

“Anh không hoan nghênh em à? Anh trai yêu quý.”

“Vô sự không lên diện tam bảo (aka Không có chuyện gì sẽ không đến đây), nói mau! Em tới làm gì?”

“Thật là vô tình!” Triển Hiểu Nhân ai oán trừng mắt nhìn hấn một cái, nhưng ngay sau đó tươi cười rạng rỡ nói: “Đương nhiên là đến xem anh hai đã lâu không gặp cùng với thưởng thức tay nghề của Bái Trùng, quan trọng nhất là..... Xin giúp em chăm sóc Tiểu Tuyền Tuyền một tuần, vì em muốn cùng lão công đi Mĩ hưởng trăng mật lần hai.”

“Cái gì? Chiều cổ Tiểu Tuyền Tuyền?”

Triển Dật trên mặt lộ vẻ khó khăn.

“Anh không muốn sao?”

Triển Hiểu Nhân lần nữa lấy ánh mắt ai oán nhìn về phía anh.

“Nhưng là anh không biết trông trẻ a!”

“Tôi sẽ chăm sóc!” Dương Bái Trùng không nhịn được xen mồm.

Hai người nghe đều cảm thấy kinh ngạc nhìn về phía Dương Bái Trùng.

“Cậu đã từng chăm sóc trẻ con à?” Triển Dật nghi hoặc hỏi.

“Trước đây từng làm.”

“A là thế a!” Anh em nhà Triển trầm miệng một lời.

“Gì chứ?! Các người song ca à?” Dương Bái Trùng giận trừng mắt nhìn bọn họ một cái, sau đó đưa tay muốn ôm Tiểu Tuyền Tuyền.

“Tôi dứt nó ăn cháo, các người cứ tận tình hưởng dụng bữa tối đi!” Nói xong, cậu đem Tiểu Tuyền Tuyền đặt trên gối, dứt nó ăn.

Thấy tiểu Tuyền Tuyền rất biết điều để cho Dương Bái Trùng dứt cháo, Triển Dật trong lòng không rõ là tư vị gì. “Thật là một thói tiểu quỷ yêu ghét rõ ràng.”

“Ôi! Anh hai. Làm sao anh có thể nói như vậy?”

“Vốn chính là thế a! Xem bọn họ như vậy hợp nhau, sau này tiểu Tuyền Tuyền cá tính nhất định giống cậu ấy.”

“Triển Dật!” Dương Bái Trùng cảnh cáo.

“Trời ạ! Các người tại sao lại cãi nhau rồi?”

Thật là một đôi hoan hỉ oan gia! Triển Hiểu Nhân ở trong lòng nói.

“Hừ!”

Dương Bái Trùng hừ lạnh một tiếng sau, liền cúi đầu uy tiểu Tuyền Tuyền.

Thấy Dương Bái Trùng như thế, Triển Dật giận đến mau toát ra khói.

“Anh hai! Anh cũng đừng sinh khí chứ. Qua nhiều năm như vậy, nếu không có Bái Trùng giúp anh, nhà anh sớm biến thành ổ heo rồi, em cũng không nghĩ sẽ bước vào đây một bước. Huống chi cậu ấy lại có kinh nghiệm trông trẻ, đem tiểu Tuyền Tuyền giao cho cậu ấy, em vô cùng yên tâm.”

Nói xong, nàng thấy cảnh Dương Bái Trùng dứt tiểu Tuyền Tuyền ăn cháo không nói được lời nào.

Cảm giác có ánh mắt kỳ quái nhìn mình, Dương Bái Trùng ngẩng đầu nhìn về phía Triển Hiểu Nhân.”Sao vậy?”

“Bái Trùng, cậu gả cho anh hai tôi đi, người vừa hiền thực vừa hiểu rõ anh ấy giống cậu trên thế gian ít có a! Huống chi đồng tính luyện ái nhìn mãi cũng quen mắt rồi, tôi sẽ toàn lực ủng hộ các người.” Triển Hiểu Nhân vẻ mặt tươi cười nói.

Nghe vậy, Triển Dật đem chỗ soup mới vừa uống xong toàn bộ phun ra ngoài.

“Triển Hiểu Nhân!” Triển Dật cùng Dương Bái Trùng đồng thời nói.

Thấy ánh mắt giết người của hai người, Triển Hiểu Nhân hạ giọng thấp xuống.

“Nhưng là các người thật rất xứng đôi a!”

“Cô còn nói!”

Hai người cùng nhau trừng hướng Triển Hiểu Nhân.

Tiếp theo Triển Dật, Dương Bái Trùng không hẹn mà cùng nhìn về phía đối phương, rất nhanh hừ lạnh

một tiếng, sau quay mặt qua chỗ khác.

Động tác của hai người cơ hồ giống nhau như đúc, không phải là xứng thì là cái gì? Triển Hiểu Nhân trong lòng oán trách.

Chờ Triển Dật đưa Triển Hiểu Nhân về nhà rồi trở lại đã là hơn mười giờ tối.

Triển Dật mở ra cửa nhà, mặc đèn sáng rực nhưng không thấy bóng dáng của ai, chỉ nghe thấy từ phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy.

Anh bước qua đại môn, đi về phía phòng tắm.

Anh gõ cửa. “Bái Trùng, cậu đang ở bên trong sao?”

“Tôi đang giúp tiểu Tuyền Tuyền tắm.”

Phòng tắm truyền đến thanh âm của Dương Bái Trùng.

“Nga! Tôi đây với hai người cùng nhau tắm.”

Không đợi Dương Bái Trùng đáp ứng, anh đã mở cửa phòng tắm đi vào.

“Gi? Triển Dật anh tại sao vào đây?”

Dương Bái Trùng mở to hai mắt nhìn về phía anh.

“Tôi nghĩ cùng nhau tắm a!” Anh vừa cởi quần vừa trả lời.

“Nhưng là bồn tắm quá nhỏ không đủ.....”

Lúc này, Triển Dật đã... không... mặc đồ đứng ở trước mặt cậu, khiến cho Dương Bái Trùng kinh ngạc đến không biết nên nói gì.

“Như thế nào? Vóc người của tôi cấp một gậy sao!”

Triển Dật ở trước mặt anh bày mấy tư thế.

“Ngu ngốc!” Dương Bái Trùng liếc hẩn một cái.

“Cậu thật không biết thưởng thức! Tôi trước kia có rất nhiều nữ nhân yêu tôi như si như say!” Triển Dật tự hào nói.

“Câm miệng! Không nên hại hư tiểu Tuyền Tuyền, muốn tắm rửa cũng nhanh lên.” Dương Bái Trùng gầm nhẹ.

“Dù sao nó cũng nghe không hiểu.....”

Thấy Dương Bái Trùng sắc giọng, Triển Dật không thể làm gì khác hơn là chớ có lên tiếng, biết điều một chút đi vào bồn tắm.

“Hô! Công việc mệt mỏi được tắm một cái tốt nhất.”

Triển Dật thỏa mãn đem lưng dựa vào bên bồn tắm, nhìn về phía Dương Bái Trùng đang cùng tiểu Tuyền Tuyền chơi trò chơi.

“Bái Trùng cậu nhìn có vẻ gầy, không nghĩ tới cũng có da thịt!! Cậu có phải hay không thừa dịp lúc tôi không có ở đây đi phòng tập thể thao rèn luyện a?”

“Nhàm chán!” Dương Bái Trùng cho hẩn một cái xem thường.

“Nè! Hỏi một chút, cậu có hay không làm cho nữ nhân dục tiên dục tử a?” Triển Dật dựa vào bồn, hướng cậu ranh mãnh hỏi.

“Triển Dật!”

Dương Bái Trùng hướng anh bắn ra ánh mắt giết người, sau đó bắt đầu hắt nước vào anh.

“Dương Bái Trùng..... Cậu khá lắm!” Triển Dật bị gội nước ánh mắt cũng trương lên.

Hừ! Anh muốn gây ông đập lưng ông.

Khi anh chuẩn bị muốn hướng Dương Bái Trùng hắt nước, Dương Bái Trùng ôm lấy tiểu Tuyền Tuyền làm bìa đỡ đạn.

“Anh dám hướng chúng tôi hắt nước, tiểu Tuyền Tuyền sẽ khóc đó!”

“Cậu!”

Thật là hèn hạ! Triển Dật ở trong lòng mắng.

Đột nhiên, ánh linh quang chợt lóe.

“Bái Trùng, tôi nghĩ muốn cạo râu.” Triển Dật vẻ mặt khẩn cầu nhìn về phía cậu.

“Anh không biết tự mình cạo sao?”

“Nhưng là cậu cạo tương đối sạch sẽ.”

“Anh... Quên đi! Đem đồ cạo và kem cạo râu đưa tôi.” Dương Bái Trùng bất đắc dĩ nói.

Cho nên Triển Dật duỗi tay ra, đem đồ vật từ cái hộp bên cạnh bồn tắm lấy ra cho Dương Bái Trùng.

“Đem tiểu Tuyền Tuyền ôm tốt đó!” Dương Bái Trùng đem tiểu Tuyền Tuyền đẩy hướng Triển Dật.

“Biết rồi!”

Triển Dật đón tiểu Tuyền Tuyền, sau đó mới cùng nó chơi đồ chơi con vịt nổi trên mặt nước, Dương Bái Trùng tỉ mỉ giúp anh cạo râu.

Không bao lâu, Dương Bái Trùng đã giúp anh đem râu mép cạo sạch sẽ, đang chuẩn bị dùng khăn lông giúp hắn lau kem cạo dư thừa Triển Dật đột nhiên cầm lấy dục vọng của cậu.

“Triển Dật!” Dương Bái Trùng hô ra tiếng.

“Wow! Bái Trùng, cậu cũng đầy tinh lực a!” Triển Dật tà tà cười nói.

Sau đó Triển Dật mới xoa bóp dục vọng của cậu.

“Anh..... A!” Dương Bái Trùng che miệng lại, tránh khỏi lên tiếng rên rỉ.

“Triển..... A.....” Dương Bái Trùng cảm thấy dục vọng của mình dưới tay Triển Dật vuốt ve có phản ứng, máu toàn thân tựa hồ cũng chảy về phía bụng dưới.

“Bái Trùng, cậu thật đúng là nhạy cảm đấy! Lâu rồi không có tiết sao?” Triển Dật vẫn tà ác dày vò cậu.

Dương Bái Trùng dùng sức đưa tay giữ đầu vai Triển Dật, há mồm thở dốc.

Thấy Dương Bái Trùng sắc mặt đỏ hồng, vẻ mặt nhìn như bị đè nén rồi lại say mê, Triển Dật tâm chấn động, bụng lại có chút ít buồn bực trưởng trưởng.

Nhưng dù sao gồng càng già càng cay, Triển Dật đè nén dục vọng của mình, tay vẫn tà ác vuốt ve Dương Bái Trùng.

“Buông tay.....” Dương Bái Trùng từ kẽ răng thốt lên âm thanh.

Đột nhiên, Triển Dật thả ra.

Cảm thấy tay của anh rời đi thân thể mình, dục vọng cấp bách muốn phát tiết nhưng lại không được khiến Dương Bái Trùng trưởng đến khó chịu.

“Tốt lắm! Đến đây chấm dứt. Tôi dạy dỗ cậu một chút, còn lại thì một mình cậu tự giải quyết đi!”

Nói xong, Triển Dật đưa tay ôm lấy tiểu Tuyền Tuyền, bước đi ra khỏi phòng tắm.

Song Dương Bái Trùng chỉ có thể xấu hổ và giận dữ nhìn bóng lưng của anh rời.

“Triển Dật! Tôi hận anh!”

Phòng tắm truyền đến âm thanh rống giận.

Triển Dật che lỗ tai của tiểu Tuyền Tuyền, cười đến sặc sụa.

“Giang Phân, mọi người chuẩn bị ăn bữa trưa sao?” Triển Dật hỏi.

“Đúng vậy! Trưởng phòng có cái gì cần tôi hỗ trợ sao?”

“Xin giúp tôi mua một suất cơm.” Triển Dật khẩn cầu.

“Nhà ngài có quần gia mà? Quần gia không có giúp ngài chuẩn bị cơm sao?” Giang Phân kinh ngạc hỏi.

“Mấy ngày hôm trước tôi chộc cho cậu ấy tức giận, mấy ngày nay cũng không chịu nấu cơm cho tôi ăn.”

“Thật đáng thương!” Giang Phân hết sức đồng tình hẳn. “Được rồi! Vậy bữa tối thì làm sao?”

“Tôi mấy ngày nay cũng là ăn đồ mua từ cửa hàng.”

“Trời ạ! Sao được? Nếu không thì hôm nay ngài đến nhà tôi, tôi nấu cho ngài ăn đi!”

“Có thật không? Giang Phân, có cô làm thư ký thật tốt!” Triển Dật dùng sức ôm cô.

“Đáng ghét! Bị nhìn thấy sẽ khiến mọi người hiểu lầm.” Giang Phân đẩy anh.

“Nga! Đúng rồi! Cô còn là một hoàng hoa đại khuê nữ (1) đây!” Triển Dật tiếp lời nàng.

“Nào có a! Người ta đã sớm không còn là xử nữ nữa...”

Nghĩ đến điều mình nói, nàng che miệng lại.

“A ” Triển Dật hiểu rõ cười cười.

“Chán ghét!”

Giang Phân xấu hổ chạy ra ngoài.

Thỉnh thoảng trên chộc thư ký này một chút cũng tốt đó chứ!

Triển Dật khoe miệng không khỏi cười.

Triển Dật ở nhà Giang Phân dùng bữa tối, về nhà đã đến chín giờ tối.

Anh vào nhà, lại thấy Dương Bái Trường tức giận ngồi ở trước bàn ăn nhìn mình.

Triển Dật cũng không để ý tới cậu, chẳng qua là nhanh chóng đem cất cặp, áo khoác ném xuống, đi thẳng vào phòng tắm.

“Làm sao? Ở đâu đó ăn uống no đủ mới hài lòng về à?” Dương Bái Trường lạnh giọng hỏi.

“Tôi cùng Phân không phải quan hệ kia, cô ấy như em gái tôi vậy, em gái nấu cơm, anh trai ăn có cái gì không đúng? Hơn nữa quản gia của tôi không chịu làm việc, tôi đang suy nghĩ không bằng sa thải y, mời Giang Phân kiêm chức làm quản gia tốt hơn.”

Triển Dật trong phòng tắm vừa cởi quần áo vừa nói.

Phịch một tiếng sau, tiếp theo là thanh âm đồ sứ vỡ vụn.

Từ phòng ăn truyền đến tiếng vang lớn, làm Triển Dật tưởng có chuyện gì xảy ra, hắn đem khăn tắm quấn quanh ngang hông, ra khỏi phòng tắm.

Chỉ thấy sàn nhà chén đĩa thức ăn đổ vỡ, Dương Bái Trừng hốc mắt hàm chứa nước mắt, tức giận nhìn chằm chằm anh.

“Cậu đang làm cái gì?”

Dương Bái Trừng không giải thích, khiến cho Triển Dật có chút tức giận.

“Ngu ngốc, ngu ngốc, tên khốn kiếp!”

Dương Bái Trừng lớn tiếng hướng anh chửi một làn, sau đó đi về phía phòng.

“Cậu!” Triển Dật bước nhanh tiến lên kéo cậu lại. “Cậu rốt cuộc đang giận cái gì? Cậu biết lời nói của tôi luôn không có đứng đắn, bất quá tôi nói cũng đúng sự thật, cậu.....”

Nghe được tiếng khóc lóc làm cho Triển Dật ngậm miệng lại, hắn đem mặt Dương Bái Trừng quay lại phía mình.

“Cậu..... Làm sao cậu khóc?” Thấy Dương Bái Trừng rơi nước mắt, Triển Dật có chút không biết làm sao.

“Đừng đụng tôi!”

Dương Bái Trừng đẩy hắn, đi trở về phòng ngủ của mình, dùng sức đóng cửa lại.

“Ai! Tôi làm sao lại tuyển đến quản gia khó tính như vậy, hơn nữa đã qua mười năm? Ai!”

Triển Dật chỉ có thể bất đắc dĩ than thở, xoay người đi trở về phòng tắm, nghĩ tẩy đi thân mỗi một ngày.

Vậy anh là người dọn bãi chiến trường trên sàn kia sao?

Chiến tranh kéo dài chừng mấy ngày.

Hôm nay là Triển Hiểu Nhân tới đón tiểu Tuyền Tuyền, vì vậy xế chiều Dương Bái Trùng liền quyết định muốn dẫn tiểu Tuyền Tuyền đi dạo siêu thị, thuận tiện mua một chút nguyên liệu nấu ăn dùng làm cơm tối.

Bởi vì trên đường về nhà gặp được mấy bà thím quen ở chợ bán thức ăn, bọn họ hàn huyên tới năm giờ rưỡi, bởi vì sắc trời đã tối mới giải tán lập tức.

Dương Bái Trùng vui vẻ ngâm nga bài hát, mở cửa ra.

“Này! Bái Trùng cậu đã về rồi!” Triển Hiểu Nhân tiến lên nghênh đón cậu.

“Sao cô sớm như vậy đã tới rồi?”

“Vì để sớm nhìn thấy tiểu Tuyền Tuyền yêu dấu của tôi a!” Triển Hiểu Nhân từ trong tay của cậu đón con trai bảo bối của mình, cũng hôn khuôn mặt non nớt của tiểu Tuyền Tuyền.

Đột nhiên, một trận mùi thơm từ phòng bếp truyền ra.

“Có người nấu cơm sao?”

“Nga! Là thư ký của anh hai! Anh hai ở một bên giúp cô ấy.”

“Cái gì?!” Dương Bái Trùng sắc mặt hết sức ngưng trọng.

Thấy Dương Bái Trùng sắc mặt đột nhiên đại biến, Triển Hiểu Nhân cảm thấy có một loại sóng gió sắp đến.

Song thật vừa đúng lúc, lần này Triển Dật cùng Giang Phân mỗi người bưng một món ăn, vừa nói vừa cười mà thẳng bước đi ra ngoài, Giang Phân trên người còn mặc tạp dề chuyên dụng của Dương Bái Trùng.

“Dem cởi ra!” Dương Bái Trùng cắn răng gầm nhẹ.

Đứng ở trước bàn ăn Triển Dật cùng Giang Phân đều không minh bạch lắm cho nên nhìn cậu.

“Dem tạp dề của tôi cởi ra!” Dương Bái Trùng lần nữa quát.

Thấy Giang Phân vẫn không có động tác, Dương Bái Trùng bước nhanh hướng nàng, bắt đầu động thủ kéo tạp dề ra.

“Anh đang làm gì?” Giang Phân sợ hét lên tiếng thét chói tai.

“Dương Bái Trùng! Dừng tay!” Thấy Dương Bái Trùng thô lỗ như thế, Triển Dật tiến lên ngăn cản y.

“Buông! Đem tạp dề của tôi cởi ta!”

Dương Bái Trùng đẩy Triển Dật, động thủ muốn cướp trở về tạp dề; nhưng Giang Phân sợ hãi đem tạp dề nắm chặt muốn chết, hơn nữa không ngừng mà thét chói tai.

“Buông ra!”

Ba!

Dương Bái Trùng trên mặt nhất thời hiện lên một dấu năm ngón tay.

“Làm sao cậu có thể đối xử thô lỗ với Giang Phân như thế?” Triển Dật tức giận hướng cậu rống.

Dương Bái Trùng sờ sờ bên mặt vừa bị đánh, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Hai người lặng yên giằng co.

Đột nhiên, Dương Bái Trùng đẩy hắn ra, chạy ra ngoài.

“Bái Trùng!”

Triển Hiểu Nhân hô hoán, nhưng bóng dáng Dương Bái Trùng đã sớm không thấy.

Tựa hồ là cảm nhận được cô không khí khẩn trương, tiểu Tuyền Tuyền bắt đầu lên tiếng khóc lớn.

“Tiểu Tuyền Tuyền nín, mẹ thương! Ngoan!”

Triển Hiểu Nhân trấn an con nhỏ, nhưng tiểu Tuyền Tuyền vẫn là khóc không ngừng.

“Anh hai, anh tên ngu ngốc này!”

“Câm miệng! Mau ăn cơm xong, sau đó rời đi cho tôi!” Triển Dật tức giận nói.

“Em không ăn! Tiểu Tuyền Tuyền ở đây, bữa sau em sẽ trở lại, hừ! Anh hai đàn!” Nói xong, Triển Hiểu Nhân liền ôm tiểu Tuyền Tuyền rời đi.

“Em!” Triển Dật giận đến không biết nói cái gì.

“Trưởng phòng, tôi xem ra nên đi về trước.” Giang Phân vẽ mặt áy náy nói.

Giang Phân lặng yên cúi xuống tạp dề, cầm lấy cặp công văn của mình, đi ra khỏi nhà trọ của Triển Dật.

Nhà trọ lớn như thế chỉ còn lại có một mình Triển Dật.

“Hỗn trưởng!”

Triển Dật đánh một đấm nặng nề về phía mặt bàn to lớn khiến cho đồ sứ trong mâm thức ăn tán loạn trên bàn còn có rớt xuống trên sàn nhà.

Mình rốt cuộc làm cái gì vậy? Tại sao lại cảm thấy có một cảm giác tội ác day dứt trong lòng?

Một phòng tĩnh mịch làm cho bóng dáng Triển Dật càng thêm cô tịch.

4. Kha Hải Tình - Chương 3

Buổi sáng hôm sau, Dương Bái Trùng vẫn như thường lệ, đến phòng Triển Dật gọi anh dậy.

Nói cho dễ nghe là gọi anh rời giường, nhưng thật ra là đạp xuống giường.

“Ặc! Dương Bái Trùng, cậu cố ý sao? Thông cảm giùm nhé, anh đây già khom rồi!” Bị đánh thức thô bạo, Triển Dật hết sức bất mãn.

“Hừ!”

Dương Bái Trùng hừ lạnh một tiếng, ra khỏi phòng.

“Cậu!”

Thấy Dương Bái Trùng như thế, Triển Dật thật muốn một tay bóp chết cậu.

Xì, đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân! Huống chi mình đâu có lỗi gì, cậu ta phải xin lỗi mình mới đúng!

Triển Dật bất đắc dĩ bò xuống giường, đi tới phòng tắm rửa mặt.

Mấy phút sau, Triển Dật đã rửa mặt xong, ngồi ngay ngắn trước bàn cơm.

“Tối hôm qua cậu đi đâu?” Triển Dật hỏi.

“Không cần anh lo.” Dương Bái Trùng quay lưng về phía anh rang thức ăn.

“Nè! Chúng ta nhất định cứ phải đối chọi như thế này mãi sao?” Triển Dật tức giận nói.

“Còn không phải là do ai kia sao?” Dương Bái Trùng lạnh lùng

“Tôi?” Sao lại là tôi? Người thích gây lộn là cậu mới phải chứ! Triển Dật rống lên ở trong lòng.

“Không thèm chấp! Tôi không ăn nữa!”

Triển Dật đứng dậy rời bàn ăn, tức giận cầm cặp công văn với áo khoác, mang giày.

“Anh không ăn?”

Dương Bái Trùng từ phòng bếp đi ra, sắc mặt biến hóa nhìn anh.

“Không ăn.”

Triển Dật giận dỗi mang giày.

“Haiz!”

Triển Dật nghe thấy âm thanh than thở của Dương Bái Trùng, cùng với tiếng bước chân từ từ của cậu, cuối cùng nhìn thấy cậu dừng lại trước mặt mình.

“Cà vạt của anh không thắt ngay ngắn gì cả.”

Dương Bái Trùng ngồi xổm xuống, giúp anh đeo lại cà vạt, Triển Dật không thèm nhìn mặt cậu.

“Khụ khụ khụ! Cậu muốn siết chết tôi à?” Tự nhiên Dương Bái Trùng siết thật chặt, Triển Dật không thể hô hấp.

“Ngốc! Không ăn thì không ăn, làm tôi thức dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho anh, đúng là lòng tốt không được báo đáp mà!” Dương Bái Trùng giận đến hai hốc mắt đều đỏ.

“Dương Bái Trùng, cậu tôn trọng tôi một tí đi, không thì tôi đuổi việc cậu đấy.” Triển Dật lạnh giọng cảnh báo.

“Anh...” Nơi khóe mắt của Dương Bái Trùng lộ ra vài giọt lệ.

“Sao cậu khóc...?”

Thấy nước mắt của Dương Bái Trùng, Triển Dật không biết phải làm thế nào.

“Đi mau đi, đến giờ đi làm rồi!” Dương Bái Trùng đẩy anh tới cửa.

“Tự tôi đi!”

Triển Dật bị đẩy ra ngoài, lúc anh nhớ lại phải làm thế nào, thì cửa đã đóng cái rầm.

“Cậu... tôi... thật xin lỗi!”

Triển Dật nói xong thì đi làm.

Dương Bái Trùng sa sút tinh thần, ngồi dưới đất dựa vào cánh cửa, vẫn khóc.

“Haiz... lại gõ sai nữa rồi!”

Không biết lần thứ mấy gõ sai, Triển Dật không thể làm gì khác hơn là tắt màn hình desktop, thư giãn đầu óc một chút.

“Phiên chết đi được!” Triển Dật khẽ nguyên rửa.

Anh chưa từng cùng Dương Bái Trùng xung đột lớn như vậy.

Chắc anh cũng bị Dương Bái Trường làm cho điên luôn rồi.

“Không nghĩ nữa!” Triển Dật gục đầu lên bàn làm việc định nghỉ ngơi.

Một lát sau, Giang Phân tới.

“Trưởng phòng, có cần tôi giúp anh mua đồ ăn không?”

Thấy Triển Dật không có lên tiếng, cô tiến tới xem xét.

Lại ngủ nữa! Vẻ mặt lúc ngủ của anh dễ ‘xương’ quá!!

Có thể thấy gương mặt lúc ngủ của Triển Dật, Giang Phân rất vui mừng.

Kể từ khi cùng bạn trai chia tay, lòng cô đã hướng về phía Triển Dật.

Cho dù bọn họ kém nhau mười sáu tuổi, cô cũng không quan tâm, bởi vì tình yêu không phân biệt tuổi tác, yêu thì yêu thôi.

Cùng Triển Dật bên nhau một ngày, lòng của cô lại yêu anh thêm một chút, cô không thể kiềm chế được tình yêu của mình đối với anh.

Vì vậy, cô muốn theo đuổi anh, cùng anh cả đời.

Nhưng tình yêu không được gấp gáp, cô phải suy tính kỹ hơn một chút.

Hôn trộm anh một chút chắc là không sao đâu nhỉ?

Nghĩ là làm, Giang Phân từ từ đem mặt mình sát vào mặt anh, đem môi mình áp vào môi anh.

“Ừ...” Cảm thấy có gì đó trên môi mình, Triển Dật khẽ mở con mắt đang lim dim, anh hết hồn còn tưởng rằng có mỹ nữ đang an ủi người thương tâm như anh.

“A! Mỹ nhân, tôi cần em an ủi đây!” Anh ôm lấy eo Giang Phân, kéo cô vào lòng mình, chủ động hôn thật sâu.

Triển Dật nhiệt tình hưởng ứng, làm Giang Phân khẽ run lên.

“Triển Dật! Đồ khốn kiếp!”

Cửa phòng truyền đến một tiếng rống giận dữ, làm Triển Dật thanh tỉnh.

Anh đẩy mỹ nhân cùng hắn đang đầu lưỡi tương giao kia, định thần nhìn lại———

WTF?! Là Giang Phân! Cô ấy đang nhìn mình say đắm á?!

OMG! Mình làm chuyện ngu xuẩn gì thế này?

Khi anh nhìn về phía cửa, một hộp cơm đột nhiên hướng anh bay tới, trúng ngay gương mặt tuần tú của anh.

“Đau!” Triển Dật hô ra tiếng.

Lần này Giang Phân cũng đã hoàn hồn.

“Trưởng phòng, có chuyện gì?”

Giang Phân xoa xoa gương mặt Triển Dật, thấy anh bị thương.

“Là tên khốn nào chọi vào mặt tao?” Triển Dật căm phẫn nhìn về phía cửa.

Nhìn về hướng cửa, anh thấy Dương Bái Trùng đang nắm chặt tay, nhìn anh đầy oán hận.

“Triển Dật, đồ vô liêm sỉ, hạ lưu!” Cậu mắng xong, liền nhanh chóng chạy đi.

“Dương Bái Trùng, tôi phải đem cậu sa thải! Nếu tôi không làm vậy, thì tôi không phải tên là Triển Dật nữa!”

Thanh âm của Triển Dật rống lên ở phía sau, nhưng Dương Bái Trùng lại càng tăng nhanh bước chân, cậu muốn thoát khỏi sự thương tâm này.

Triển Dật mở cửa nhà, một khoảng không tối tăm, làm cho tâm tình buồn bực của anh càng thêm nghiêm trọng.

Anh dùng sức đóng cửa, đem cặp công văn với áo khoác quăng xuống sàn, sau đó mệt mỏi ngồi xuống đất, há mồm thở dốc.

Đã bao lâu rồi anh không gặp Dương Bái Trường?

Kể từ ngày cậu giúp anh đem cơm đến công ty, bọn họ cãi nhau một trận, rồi không thấy cậu đâu nữa.

Khi đi Dương Bái Trường chỉ đem theo một ít quần áo cùng vật dụng hằng ngày, còn lại đều ở trong phòng.

Em rốt cục là đi nơi nào chứ...?

Một tuần lễ, anh sử dụng thời gian tan việc điên cuồng tìm kiếm, những người có liên quan đến Dương Bái Trường anh đều hỏi hết, nhưng không có một chút tin tức của cậu, Dương Bái Trường giống như đã bốc hơi vậy, không thấy bóng dáng.

Cũng bởi vì không có Dương Bái Trường, nhà trọ hiện tại của anh đều hỏng hết, như chuông heo vậy.

Cho đến khi anh biết tầm quan trọng của Dương Bái Trường đối với mình, muốn tìm cậu, nhưng ai cũng không biết cậu ở đâu, nghĩ nhiều như vậy có ích gì?

“Haiz!” Đau chết được, nóng quá!” Triển Dật lấy tay sờ lên trán mình.

“Quên đi, bệnh chết là tốt nhất, trừng phạt đúng tội!”

Cuối cùng, anh nằm trên sàn nhà, ngủ thật say.

Không biết qua bao lâu, cửa mở thêm một lần nữa, người bước vào chính là người mà Triển Dật điên cuồng tìm kiếm bấy lâu nay.

“Triển Dật! Sao lại ngủ ở đây?”

Dương Bái Trường nghĩ muốn xem tình trạng Triển Dật gần đây, không nghĩ lại thấy anh ngất xỉu ngay trước cửa.

“Sao người anh nóng thế này?”

Nhiệt độ của Triển Dật khiến Dương Bái Trường lo lắng.

Dương Bái Trường đỡ anh vào phòng ngủ, đặt trên giường lớn, cũng gọi bác sĩ đến khám.

Chờ bác sĩ khám xong, Dương Bái Trường khẩn trương hỏi: “Bác sĩ, anh ấy sao rồi? Có nghiêm trọng lắm

không?”

“Anh ta chẳng qua là một nhọc quá độ, bị trúng gió một chút thôi, tôi cho anh ta uống thuốc hạ sốt rồi, ăn xong hãy uống, nhiệt độ hạ rồi sẽ không có chuyện gì đâu.” Bác sĩ khám xong thu thập dụng cụ, hướng tới đại môn.

“Đã trễ thế này ngài còn đồng ý khám cho anh ấy, ngài đi thông thả.”

Dương Bái Trường thanh toán tiền khám xong, đưa mắt nhìn vị bác sĩ rời đi, cậu đóng cửa lại, quay về phòng Triển Dật.

Dương Bái Trường lôi cái ghế, ngồi bên giường Triển Dật, giúp anh thay đổi khăn lông đã sớm trở nên ẩm.

“Sao biến thành bộ dạng này? Sắp bốn mươi rồi, sao không tự chăm sóc mình đi chứ. Haiz!” Dương Bái Trường không khỏi than thở.

Nhưng mà người chịu trách nhiệm ở bên cạnh Triển Dật chăm sóc anh là cậu mà.

“Ừ...” Triển Dật khẽ mở mắt.

Nghे được giọng của Triển Dật, Dương Bái Trường lập tức tỉnh giấc.

“Triển Dật, anh tỉnh rồi!”

Cậu dùng mu bàn tay đặt lên trán Triển Dật.

“Hô! Rốt cục cũng hạ sốt!” Cậu yên lòng, thở phào nhẹ nhõm.

“Bái Trường?” Triển Dật kêu lên.

“Ừm?” Dương Bái Trường đáp.

“Thật sự là em sao, em về rồi sao?” Anh đem Dương Bái Trường ôm vào ngực.

“Buông ra, Triển Dật!” Dương Bái Trường đẩy anh ra, nhưng khí lực của anh quá lớn.

“Không buông! Nói gì cũng không buông!” Triển Dật xấu xa nói.

“Sao anh trẻ con vậy chứ?”

“Nếu như anh buông tay, em sẽ biến mất lần nữa, nên anh sẽ không buông đâu, như vậy em sẽ vẫn làm quản gia của anh.”

“Buông tay!” Dương Bái Trường nhớ đến chuyện lần trước liền tức giận.

“Không buông! Nếu như em không ở lại, anh sẽ nghĩ biện pháp để em ở lại.”

“Anh muốn tôi ở lại, bằng cách nào chứ?” Dương Bái Trường khiêu khích nhìn anh.

“Ừ thì...” Triển Dật suy nghĩ một chút, lại nói: “Đem em biến thành người của anh, em sẽ không chạy mất.”

“Cái gì?!” Dương Bái Trường không tin nhìn Triển Dật.

Dương Bái Trường còn chưa kịp phản ứng, Triển Dật đã giành trước một bước hôn lên môi cậu.

Triển Dật áp đảo Dương Bái Trường trên giường, hôn cậu thật sâu.

“Đừng...” Dương Bái Trường kinh ngạc nhìn người đàn ông vẫn đang hôn cậu.

“Mở miệng ra!” Triển Dật hôn môi cậu, ra lệnh.

“Tại sao?” Dương Bái Trường còn muốn nói điều gì đó, nhưng Triển Dật lần nữa hôn cậu, đầu lưỡi ẩm áp của anh thăm dò hết khoang miệng của cậu, đầu lưỡi của cả hai cùng quấn lấy nhau.

“Ừ...” Dương Bái Trường vì kỹ xảo trên giường siêu cao cấp của Triển Dật mà phát ra những tiếng rên rỉ.

“Em cũng có phản ứng sao?” Triển Dật hôn môi cậu, cười tà.

“Triển Dật...”

Anh lại không cho Dương Bái Trường nói gì liền hôn cậu, tay không an phận dao động trên người cậu.

Vạt áo của Dương Bái Trường bị kéo lên, Triển Dật tà ác dùng tay xoa nắn núm hoa béo mập, tiện thể hôn lên xương quai xanh.

“A...” Dương Bái Trùng lại phát ra âm thanh ngọt lịm.

“Rất thoải mái, đúng không?”

Triển Dật hài lòng nhìn vẻ mặt đầy khát khao tình dục của Dương Bái Trùng.

“Đồ ngốc! A... đừng đụng chỗ đó!” Dương Bái Trùng kêu ra tiếng.

Lần này, Triển Dật đã thò tay vào quần cậu, vỗ về chơi đùa.

“Khốn kiếp! Anh... A!” Dương Bái Trùng động thân, dục vọng rất cực đã đến đỉnh điểm.

“Wow! Thật vui vẻ!” Triển Dật nói.

Tay Triển Dật vẫn cầm lấy cái kia của cậu chơi đùa, tay còn lại thì lần mò phía sau....

“Anh làm cái gì... ĐAU!” Dương Bái Trùng hét lên, chỉ muốn thoát khỏi ngón tay đang nhúc nhích trong người mình.

“Không nên cử động! Nếu không em sẽ khổ đấy!” Triển Dật ghé vào lỗ tai cậu, ôn nhu trấn an.

Tiếng nói trầm thấp của anh khiến cho tâm tình khẩn trương của cậu lắng đi không ít.

Triển Dật cắn vành tai của cậu, khiến Dương Bái Trùng cảm thấy một cỗ điện lưu chạy qua người mình.

Cả người vốn đang xụi lơ lại bị Triển Dật vuốt ve nên có cảm giác lần nữa, thân thể cũng đã quen với ngón tay đang động đậy.

Ý thức được Dương Bái Trùng đã quen, Triển Dật rút tay ra, nhấc hai chân cậu lên, động thân một cái cái, tiếng vào bên trong Dương Bái Trùng.

“Triển Dật!” Dương Bái Trùng kêu thành tiếng.

“Ngô! Tốt! Bái Trùng, thả lỏng nào, nếu không mai em sẽ bị đau đấy!” Triển Dật trấn an, hôn lên gương mặt đã sẫm đỏ bừng của Dương Bái Trùng.

Cảm thụ được động tác ôn nhu của Triển Dật, Dương Bái Trùng thả lỏng cơ thể đang căng thẳng, vốn là đang thất người lại cũng trở nên mềm mại.

Cậu buông lỏng để cho Triển Dật bắt đầu luật động, chậm rồi nhanh, nhẹ rồi nặng.

Dương Bái Trừng phối hợp tiết tấu của anh, tiếng rên rỉ ngọt lịm không ngừng từ miệng phun ra.

Cuối cùng bọn họ cùng nhau rơi vào vòng xoáy dục vọng, phóng ra cùng lúc.

Ánh sáng ôn hòa len qua rèm cửa sổ, nhiệt độ ấm áp làm cho người ta dần dần thanh tỉnh.

Triển Dật từ từ ngồi dậy, mắt nhắm mắt mở lim dim nhìn về bốn phía, lại nhìn mình.

Kỳ quái!? Sao mình trần truồng nằm trên giường thế này?

Anh sờ sờ vị trí bên cạnh, còn ấm?!

Tối qua rốt cục xảy ra chuyện gì vậy?!

Hôm qua anh té xỉu trước cửa, rồi mơ thấy Dương Bái Trừng trở lại.

Sau đó.... vì muốn lưu lại cậu, anh muốn cậu, để cho cậu trở thành người của mình.

Chờ một chút!!! Anh muốn cậu thật sao?

Triển Dật nhìn về bốn phía lần nữa, thấy trên giường còn lưu lại vết tích tối qua.

Trời ạ! Mình cùng Dương Bái Trừng làm cái chuyện đó a?!

Anh sa sút tinh thần cúi đầu xuống, nhưng ngay sau đó giơ tay lên, phẩy phẩy ba cái.

Quên đi! Làm cũng đã làm, nam tử hán đại trượng phu, dám làm dám chịu!

Vừa nghĩ, anh mặc vội bộ y phục rồi bước nhanh khỏi phòng.

“Tỉnh rồi hả?!”

Nghe được tiếng bước chân, Dương Bái Trừng không quay đầu lại, vẫn lo bày biện đồ ăn.

“Tôi... Tôi sẽ không xin lỗi đâu, làm cũng đã làm rồi, tôi không xin lỗi đâu!” Triển Dật ôm tay trước ngực, ngửa mặt lên nói.

Dương Bái Trường ngẩng đầu nhìn anh, lông mày hơi nhíu.

Hai người trầm mặc một lúc lâu.

Lát sau, Dương Bái Trường mở miệng nói: “Tôi cũng không cần anh xin lỗi, tôi sớm đoán được anh là cái loại ‘làm rồi không chịu xin lỗi’”

“Sao cậu độc mồm thế?!” Thái độ của Dương Bái Trường làm Triển Dật có hơi bất mãn.

“Không còn cách nào, trời sinh tôi thế rồi.”

Dương Bái Trường nhún nhún vai, tiếp tục công việc.

“Xem ra ngày hôm qua tôi chưa yêu em đủ nhỉ, nên em mới chẳng ôn nhu chút nào.” Triển Dật nói.

“Triển Dật!” Dương Bái Trường tức giận nhìn chằm chằm anh.

Người này sao mà ăn nói không giữ mồm giữ miệng thế?

“Cậu tắm rồi?” Triển Dật hỏi.

“Không có. Tôi giúp anh chuẩn bị bữa sáng nên tùy tiện mặc đại bộ đồ nào đó thôi.” Dương Bái Trường dùng đũa xúc, bất an nhìn anh. “Anh muốn gì?”

“Tắm chung chứ gì!”

Vừa nói xong, Triển Dật lập tức đến gần Dương Bái Trường, ôm lấy cậu đặt lên vai, sau đó đi về phòng tắm.

“Thả tôi xuống!” Dương Bái Trường dùng hết sức quấy đạp.

Triển Dật vỗ vỗ mông Dương Bái Trường làm cậu đỏ bừng cả khuôn mặt.

“Anh trễ giờ làm mất!” Dương Bái Trường nhắc nhở.

“Tôi xin nghỉ bệnh.”

“Anh... rõ ràng... anh!”

Dương Bái Trùng không thể làm gì hơn là tùy ý cho Triển Dật khiêng vào phòng tắm.

“Không nên cử động, coi chừng bị thương giờ!” Dương Bái Trùng lên tiếng cảnh cáo.

Giờ phút này, cậu đang giạng chân ngồi trên người Triển Dật, hai người hoàn toàn khóa thân trong bồn tắm toàn bọt.

“Thật là mỹ cảnh a~”

Triển Dật nhìn ấn ký ‘yêu’ của mình trên cơ thể Dương Bái Trùng, ranh mãnh nói.

“Không được nhìn loạn.”

Dương Bái Trùng quăng cho anh cái nhìn xem thường, giúp anh tử mị cạo râu, nhưng Triển Dật vẫn không an phận lấy tay vuốt ve cậu.

“Tôi muốn vào bên trong cậu lần nữa quá!”

“Triển Dật...”

Dương Bái Trùng định đang xả cho Triển Dật mấy câu nữa, anh liền nhanh chóng hôn lên môi cậu, làm toàn bộ lửa giận hừng hực bởi vì nụ hôn sâu của anh mà tan thành mây khói.

“Ha~ Cuối cùng cậu cũng bớt giận rồi.”

Nhìn Dương Bái Trùng đang ý loạn tình mê, Triển Dật đắc ý nói.

“Anh...!” Dương Bái Trùng tức giận đỏ mặt.

“Sao sinh khí vậy?”

Cái tính dễ giận của Bái Trùng học được từ ai vậy không biết? Làm anh nhớ tới một người bạn tốt đã mười năm năm không gặp rồi, bất quá cái kia không trọng yếu, bây giờ còn có chuyện muốn nói hơn.

“Nhìn tôi nè.” Triển Dật thổi một hơi vào mặt Dương Bái Trường. “Cạo râu cho tôi xong chưa?”

Lại hỏi một câu hỏi không đầu không đuôi! Dương Bái Trường nhăn mày, sau đó gật đầu.

“Tốt lắm!” Anh đoạt lấy đồ cạo râu trên tay Dương Bái Trường, đem nó để một bên. “Cậu ngồi xích lên một chút đi.”

“Làm gì?” Dương Bái Trường nghi ngờ hỏi, nhưng vẫn làm theo lời Triển Dật.

Không trả lời câu hỏi của Dương Bái Trường, anh nhanh chóng ôm cái lưng áo ướt nhẹp của cậu kéo lại gần mình rồi ấn xuống, làm cho toàn bộ dục vọng của anh chìm vào trong cơ thể cậu.

“A——” Đột nhiên xảy ra chuyện này, Dương Bái Trường không khỏi hô lên thất thanh, trên mặt nhanh chóng hiện lên một vệt ửng đỏ.

“Em thật nhạy cảm nha.”

Triển Dật xấu xa xoa nắn dục vọng thẳng đứng của Dương Bái Trường.

“Ừ... A...” Dương Bái Trường rên rỉ khoái hoạt, tay vịn vai Triển Dật khẽ thở dốc.

Nhìn vẻ mặt say mê của Dương Bái Trường, dục vọng của Triển Dật càng tăng cao.

Lúc này, Dương Bái Trường đột nhiên lơ đãng giãy giụa vòng eo, nghĩ muốn điều chỉnh vị trí thoải mái một chút.

“Hỗn trưởng!”

Triển Dật bị kích thích khê nguyên rửa, bắt đầu mãnh liệt chạy nước rút, tay càng thêm nhanh chóng vuốt ve Dương Bái Trường.

Đột nhiên cường lực tăng cao khiến cho Dương Bái Trường không ngừng bật âm thanh rên rỉ.

Không khí tà mị trong phòng tắm làm cảnh xuân càng thêm vô hạn.

Hôm nay, Dương Bái Trường với Triển Dật sửa sang lại một chút nhà ở, thời gian còn dư chính là Triển Dật đối với cậu vô hạn đòi hỏi.

Cuối cùng, bọn họ ứ ứ a a trong hoài bão, thỏa mãn đi vào giấc mộng.

5. Kha Hải Tình - Chương 4

Giang Phân cầm một số giấy tờ đi vào phòng làm việc của Triển Dật.

“Giang Phân à! Còn giấy tờ cần tôi ký sao? Mau đem vô đi!” Triển Dật thúc giục.

“Trưởng phòng, văn kiện trên bàn anh xem xong rồi sao?”

“Tất nhiên, hiệu suất làm việc của tôi là vô đối, vừa nhanh, vừa gọn, vừa chuẩn.” Triển Dật tự hào nói.

Kỳ quái!? Trước kia muốn anh ta phê duyệt giấy tờ thì cũng phải mất mấy ngày mới xong, thậm chí còn làm sai nữa, sao giờ hiệu suất công việc lại cao như vậy? Tiến hóa thành thanh niên trâu bò ư? Giang Phân buồn bực nghĩ.

“Trưởng phòng, anh gần đây siêu nhân quá đấy! Công tác càng ngày càng hăng hái.” Nàng để văn kiện xuống bàn, nói tiếp: “Hơn nữa gần đây thoát nhìn dung quang tỏa sáng, tinh thần hưng phấn, có chuyện gì tốt xảy ra sao?”

“Còn gì nữa?! Đó là bởi vì tôi có một quần gia tốt a!” Nói xong, anh liền suy nghĩ đến con người tuần mỹ đang vì mình mà sửa sang nhà cửa.

Nghe vậy, Giang Phân có chút không giải thích được, quần gia cùng anh có cái gì à? Bất quá trưởng phòng gần đây nhìn rất đẹp trai a, mỗi lần nàng thấy anh ta, tim liền đập trật nhịp.

“Giang Phân, mấy giờ rồi?” Triển Dật hỏi.

“5h50 rồi.”

“Cái gì? Tôi phải về nhà gấp!” Nói xong, Triển Dật mặc vội áo, một tay quơ lấy cặp công văn. Nhanh chóng ra khỏi phòng làm việc.

“Trưởng phòng, còn mấy cái giấy tờ này làm sao?” Giang Phân đuổi theo Triển Dật.

“Để trên bàn, mai tôi sẽ xem.”

Phía trước truyền đến âm thanh của Triển Dật, chẳng bao lâu bóng dáng của anh đã biến mất trước cửa thanh máy.

“Trường...” Giang Phân chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Thay đổi lớn nhất gần đây của trưởng phòng đó chính là về nhà đúng giờ, trước kia anh ta đều về rất trễ, bởi vì anh ta nói không thích quản gia của mình.

Sao trưởng phòng vội về nhà ghê vậy? Chẳng lẽ anh ta thay đổi, thật sự là có liên quan đến người quản gia kia?

Không nghĩ nữa! Nghĩ nhiều quá nhức đầu. Nếu trưởng phòng đã đi về, nàng cũng nên thu dọn đồ đạc về nhà thôi.

Triển Dật đóng kín cửa trước, đem áo vest với cặp công văn đặt trên ghế salon, rồi hai, ba bước chạy tới phòng bếp, ôm eo người đang làm thức ăn.

“Thơm quá!” Mùi thơm thức ăn làm Triển Dật đói bụng, nhưng dù thế nào thì cũng kém hơn hẳn khát vọng với người trước mặt.

Cả ngày hôm nay anh đều nghĩ tới thân hình mảnh gầy, ngũ quan tuấn mỹ, cùng với vẻ mặt vừa say mê vừa dè nén khi làm tình kia. Vì vậy anh khẩn cấp về nhà, nghĩ muốn thấy cậu sớm hơn một chút, ôm cậu.

“Ăn cơm được rồi.” Dương Bái Trường ôn nhu nói.

“Nhưng hiện tại anh muốn ăn em nhất!” Tay của anh không an phận, bắt đầu dao động trên người Dương Bái Trường.

“Triển Dật!”

Dương Bái Trường tận lực chăm chú làm thức ăn, nhưng tay Triển Dật cứ sờ soạng khắp người cậu, làm cậu cảm thấy dục hỏa đốt người, một cổ khát vọng bên trong không ngừng bay lên.

Tiếp theo Triển Dật lấy áo ra khỏi quần, một tay đưa vào bên trong vạt áo cậu, vuốt ve làm sự nhạy cảm của cậu nổi lên, một tay kia dò hướng bụng dưới của cậu có chút trên chọc.

“Ân...” Dương Bái Trường không để cho tiếng rên rỉ của mình thoát ra, nhưng xúc giác lại làm cậu cảm thấy vui vẻ.

Biết Dương Bái Trường cùng mình có phản ứng giống nhau, Triển Dật đem bếp tắt đi, tiếp theo cái nôi

Dương Bái Trùng cầm trên tay cũng để sang một bên.

Sau đó anh đem Dương Bái Trùng ôm lấy, đi về phía phòng ngủ, sử dụng khát vọng đã lâu của mình.

“Bái Trùng, đừng tức giận nữa! Anh không thể nhịn được nữa mà!”

Triển Dật thử trấn an Dương Bái Trùng, nhưng gương mặt Dương Bái Trùng vẫn lạnh lẽo, không để ý tới anh, bữa tối đã sớm lạnh ngắt.

“Huống hồ em không phải là rất thoải mái sao?” Triển Dật ghé vào lỗ tai cậu nói.

Cảm thấy hơi thở Triển Dật phảng phất quanh lỗ tai, mặt Dương Bái Trùng liền đỏ như cà chua.

“Lúc em đỏ mặt, thật đẹp khiến anh bắt đầu ‘rục rịch’ a~” Triển Dật ghé vào lỗ tai cậu nói tiếp.

Vì muốn lấp đầy cái bụng đói của mình, Dương Bái Trùng quyết định đẩy khuôn mặt nịnh hót kia ra, tức giận nhìn chăm chăm anh: “Anh làm hai lần rồi, còn chưa đủ sao?”

“Không đủ, không đủ, không bao giờ đủ! Trước kia anh có mắt mà không nhìn thấy thái sơn, cũng không biết thì ra chúng ta hợp nhau thể này, huống chi anh sau khi cưới thì sinh hoạt tình dục rất ít, tinh lực cần phát tiết lớn như thế cũng là bình thường thôi!”

“Em không phải công cụ tiết dục!” Dương Bái Trùng tức giận nói.

“Nhưng mà lần nào làm em cũng đều rất say mê a! Chẳng lẽ kỹ xảo của anh lên level à?” Triển Dật sờ sờ cằm mình, nghĩ ngợi.

“Triển Dật! Anh cho vậy là đúng sao?” Dương Bái Trùng tức giận hướng anh rống.

“Đúng mà! Anh không nói cũng có thể đi?” Khuôn mặt Triển Dật tươi cười.

Dương Bái Trùng tức giận quay mặt chỗ khác.

Lại đổi?! Mặc dù trước kia cũng luôn làm cậu tức giận, nhưng hiện tại thì lại cảm thấy rất dễ thương.

Haiz~~~ Khi yêu sẽ làm biến đổi con người ta.

Triển Dật hôn lên khuôn mặt tuần mỹ của Dương Bái Trùng, sau đó liền ăn tối.

“Anh...!” Thấy Triển Dật ngoan ngoãn ăn tối, cậu cũng không muốn nói gì thêm.

Dương Bái Trùng một lần nữa cầm lấy bát đũa, hưởng dụng bữa tối mà mình đã làm tử mĩ

Đột nhiên, cửa nhà bị người nào đó mở ra.

“Anh hai, sao sơ ý quá vậy, đến cửa cũng quên khóa.” Triển Hiểu Nhân ôm con trai cưng của mình đi tới.

Nghe vậy, Dương Bái Trùng hướng Triển Dật bắn ra ánh mắt giết người.

“Xin lỗi, bởi vì quá muốn ôm em thôi, cho nên cửa cũng không khóa kỹ là điều đương nhiên.” Triển Dật nhún vai.

“Hừm! Đã 8h, hai người còn ăn tối à?” Triển Hiểu Nhân tò mò.

Triển Dật nghe thấy phẩy tay ba cái, mỉm cười.

Thấy vẻ mặt của anh, Triển Hiểu Nhân liền biết là chuyện gì. “À ha! Cậu ấy đã là người của anh rồi, còn gấp gáp làm gì nữa? Ban đêm còn dài mà.”

Lời của Triển Hiểu Nhân vừa nói làm cho Dương Bái Trùng lần nữa trừng mắt với Triển Dật.

“Anh nhận tội!” Triển Dật nói.

“Triển Dật!!!!” Dương Bái Trùng điên cuồng hét lên thành tiếng.

“Ai nha! Dương Bái Trùng, cậu tức giận à? Tôi cực lực ủng hộ hai người.” Triển Hiểu Nhân vẻ mặt tươi cười nói.

“Đúng rồi, em cũng đừng tức giận! Dù gì Hiểu Nhân sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện.” Triển Dật cũng thử san lấp cơn giận của cậu.

“Hừ!” Dương Bái Trùng quyết định không để ý tới anh, vùi đầu ăn cơm.

Nhìn Dương Bái Trùng vẫn không chịu tha thứ, Triển Dật chồm người dậy, nặng nề hôn lên đôi môi cậu.

Dương Bái Trùng lúc đầu muốn phản kháng, nhưng bị chìm đắm vào trong nụ hôn, từ từ cảm thụ.

Thấy một màn như vậy, Triển Hiểu Nhân che lại mắt của Tiểu Tuyền Tuyền. “Cấm mười tám tuổi trở xuống nhìn!”

Sau đó nàng đi đến phòng khác mở TV, ngồi trên ghế salon chờ để bọn họ biết rằng nàng còn tồn tại.

Bất quá, khoảng thời gian đó rất lâu a.

“Hiên Hiên! Muốn nắm lấy tay anh không?!”

Một thằng bé mười tuổi đưa tay về phía thằng nhóc hai tuổi.

Nhưng chẳng biết tại sao, thằng nhóc hai tuổi kia vẫn không với tới tay anh nó, nó liền liều mạng đuổi theo, nhưng hình dáng anh nó càng ngày càng xa.

“Anh!!!” Thằng nhóc hai tuổi hô to.

“Nắm lấy tay anh nào!” Thằng bé mười tuổi kia mỉm cười ôn hòa, nói.

“Anh!! Anh!!”

“Anh!!”

Dương Bái Trừng từ trong giấc mộng tỉnh giấc, cậu nhanh chóng mở mắt, nhưng đập vào mắt là một khoảng không tối om yên lặng.

Kỳ quái! Cậu không phải là cô nhi sao? Vì sao trong mơ lại thấy kêu một thằng bé mười tuổi là anh? Giấc mơ này cậu đã từng gặp nhiều lần, gần đây đột nhiên thường mơ thấy. Chẳng lẽ gần đây phát sinh chuyện gì sao?

“Bái Trừng? Sao thức vậy? Gặp ác mộng à?” Triển Dật từ trên giường ngồi dậy, hoang mang nhìn cậu.

“Không có gì!” Dương Bái Trừng quay người sang bên kia, không muốn để ý tới anh.

“Rốt cục là sao?” Triển Dật quay mình, làm cho cậu đối diện với mặt anh.

“Ngủ đi! Mai còn đi làm nữa đó.” Dương Bái Trừng vỗ vỗ mặt anh, ôn nhu nhìn.

Thấy Dương Bái Trừng cố ý không nói, anh cũng không miễn cưỡng hỏi nữa.

“Giờ mấy giờ rồi?” Triển Dật hỏi.

Dương Bái Trùng nhìn đồng hồ một chút: “Nửa đêm rồi.”

“Như vậy a... Vậy chúng ta có thể chiến lại vài lần nữa!” Nói xong, Triển Dật tiến tới gần Dương Bái Trùng.

“Cái gì... Ừm!”

Triển Dật che lại miệng cậu bằng miệng anh, khiêu khích hôn lên.

Đúng là trâu bò mà! Dương Bái Trùng nói thầm trong lòng.

Không bao lâu, cậu cùng Triển Dật chìm nổi trong bể dục, theo anh lần nữa đi đến cao trào.

“Anh nhanh lên còn đi làm nữa!! Trễ mất!” Dương Bái Trùng đem Triển Dật đẩy ra ngoài.

“Nè... Hôn anh một cái đi!” Triển Dật xấu xa nói.

“Anh...”

Không để ý tới cự tuyệt của Dương Bái Trùng, Triển Dật nhanh chóng hôn lên cánh môi non mềm, cũng cùng cậu giao quện đầu lưỡi.

Ban đầu Dương Bái Trùng khước từ anh, nhưng giờ lại mềm nhũn ôm hôn Triển Dật.

Lúc này, Giang Phân đang từ vui vẻ bước từ cầu thang bước lên.

Trưởng phòng gần đây hay đi muộn, nàng là thư ký cần phải thúc giục anh đi làm! Hơn nữa không chừng trưởng phòng bởi vì như vậy... mà cảm kích nàng, sau đó cùng nàng hẹn hò, đến lúc đó nàng sẽ quyến rũ anh ta, chờ gạo nấu thành cơm xong rồi chức vị trưởng phòng phụ nhân cũng không còn là huyền tưởng.

Giang Phân càng nghĩ càng đắc ý, cười đến càn rỡ, làm cho mấy người đi ngang qua nàng phải tránh xa, sợ đụng phải bà điên.

Thật vất vả, cuối cùng cũng đã tới chỗ Triển Dật ở, đang lúc nàng hướng đến nhà hắn đi tới, cảnh tượng trước mắt làm nàng kinh ngạc không nói được gì.

Trưởng phòng thế mà lại cùng một cười đàn ông hôn môi nóng bỏng, hơn nữa người đàn ông kia chính là

quản gia đã giật lấy tạp dề của nàng!

Đầu óc trống rỗng, nàng che miệng lại. Không để cho mình phát ra tiếng, để tránh kinh động hai người họ.

Nàng đã thấy cảnh tượng không nên thấy rồi, làm sao có thể... Thì ra trưởng phòng là đồng tính luyến ái! Nàng phải đi mau, nếu không đi nhất định nàng sẽ kêu ra tiếng.

Nghĩ vậy, Giang Phân xoay người chạy xuống lầu, hỏa tốc chạy vọt ra khỏi nhà trọ cao cấp, trời đất có sập cũng không thềm để ý.

“Trưởng phòng, cà phê của anh!”

Giang Phân đem một chén cà phê đậm đặc đặt ở trên bàn Triển Dật.

“Wow! Hỏa khí thật lớn nha, ‘bạn tốt’ của cô hôm nay tới nữa sao?” Triển Dật chọc nàng.

“Đúng thế thì sao? Hừ!” Giang Phân trừng mắt liếc anh một cái, sau đó xoay người, đem cửa đập mạnh.

“Ôi... đúng là mụ Simla!” Triển Dật nói.

Đột nhiên, điện thoại trên bàn vang lên. Triển Dật nhấp một hớp cà phê, tay cầm ống nghe.

“Alo, tôi là Triển Dật.”

[A Dật à?! Đoán xem tôi là ai?] Đầu dây truyền đến một thanh âm nam tính vui vẻ.

“Ừm... để tôi xem. Aha! Có phải cậu là cái người lúc trước tôi hay khi dễ, mỗi lần tranh tài lần nào cũng thua tôi, cuối cùng thì cụp đuôi trốn qua Mĩ, đúng không?”

[Triển Dật! Ai cụp đuôi chạy trốn chứ? Tôi đây là đi làm ăn lớn, đến Mĩ phát triển.]

“Vậy mà gọi là sự nghiệp của cậu sao? Đó là xí nghiệp gia tộc của cha cậu truyền cho mà! Nếu mà so ‘tay trắng dựng nghiệp’ của tôi với cậu... thì cậu kém một mảng lớn đấy!” Triển Dật kiêu ngạo nói.

[Lạy! Cậu chưa từng nghe qua câu “Gây dựng sự nghiệp tuy dễ dàng, gìn giữ mới là khó khăn” sao?]

“Ừm... chưa từng nghe qua!”

[Cậu cái tên này, thật muốn ở Đài Loan giết cậu chết!]

“Công phu mèo quào của cậu luyện mấy trăm năm cũng đâu không lại tôi.” Nói xong, Triển Dật cười haha.

[Láo! Tôi sẽ đi ngay bây giờ giáo huấn cậu!]

“Làm sao có thể? Nếu cậu không phải là siêu nhân thì từ Mĩ đến đây cũng không thể...”

Lời còn chưa, cửa phòng làm việc đột nhiên bị mở ra.

[Triển Dật!]

Từ ngoài đi vào một người mà Triển Dật đã lâu không gặp.

“A... làm sao có thể!?” Triển Dật á khẩu nói.

“Sao nào? Siêu nhân lấy siêu tốc độ bay về Đài Loan đây!” Doãn Thiệu nói.

“Hmm!” Triển Dật cúp điện thoại, rời đi chỗ ngồi của mình, tiến tới ôm người bạn nhiều năm không gặp.

Doãn Thiệu cũng đưa tay ôm lấy anh.

“Cái thằng này, đi hơn chục năm, điện thoại cũng không thèm gọi, vậy mà gọi là ‘bạn chí cốt’ à?” Triển Dật ngắt mặt hần.

“Không có cách a! Sự nghiệp đã lớn, nhưng yên tâm, cậu vẫn là bạn tốt nhất của tôi!”

Nói xong, hai người nhìn nhau cười.

“Trưởng phòng, thật xin lỗi... tôi không ngăn anh ta được...” Giờ phút này Giang Phân chạy vào.

“Gi?! À, để tôi giới thiệu, đây là Doãn Thiệu, tổng giám đốc của tập đoàn Doãn thị, còn đây là thư ký của tôi, Giang Phân.” Triển Dật giới thiệu.

“Ngài Doãn, người khỏe!” Giang Phân lễ phép cúi chào.

“Thật lễ phép! A Dật, cậu dạy tốt đó!” Doãn Thiệu khen.

“Đâu có! Thư ký của tôi không giống bình thường, có cơ hội học nhiều hơn một ít!” Triển Dật tự biên tự diễn.

“Như thế nào? Đi uống cà phê với tôi không? Chúng ta hảo hảo nói chuyện!” Triển Dật mở miệng mời Doãn Thiệu.

“Dĩ nhiên được! Cậu mời tôi đấy!”

“Không thành vấn đề! Tôi mời, cậu trả tiền!”

“Triển Dật! Đồ quỷ hẹp hòi!” Doãn Thiệu không nhịn được oán trách.

“Đi thôi, đi thôi!” Triển Dật kéo hắn đi về phía cửa.

“Chờ một chút, trưởng phòng, Tổng Kinh nói muốn tìm anh!” Giang Phân khẩn trương nói.

“Nói lát tôi sẽ tìm anh ta.”

“Nhưng mà...” Giang Phân vẫn có chút bận tâm.

“Nhờ cô đấy!”

Triển Dật để nàng ở lại, lôi Doãn Thiệu biến mất ở cửa thang máy.

Haiz! Mới lo lắng một chút mà nàng không biết anh là đồng tính luyện ái.

Hừ! Nhất định là tên quản gia kia quyến rũ.

Nàng quyết định, nhất định phải làm cho trưởng phòng ‘khôi phục bình thường’ rồi yêu nàng! Giang Phân ở trong lòng thề.

“Bái Trùng! Cháu đang yêu sao?” Một lão nhân hiền lành hỏi.

“Viện trưởng, sao bà biết?” Sắc mặt Dương Bái Trùng hơi hoảng.

“Là trực giác của phụ nữ! Bây giờ cháu thoát nhìn dung quang sáng lạng, vẻ mặt hạnh phúc, không yêu thì là cái gì?”

“Bái Trùng đang cố gắng đây!”

“Aha, đang có hy vọng à?” Viện trưởng vẻ mặt tươi cười nói.

Mặc dù trước mắt cậu cùng Triển Dật đã hòa hợp, nhưng Triển Dật vẫn không có nói yêu cậu, làm cậu cảm thấy chút cô đơn.

Thấy Dương Bái Trùng vẻ mặt ảm đạm, viện trưởng hỏi “Làm sao vậy? Gặp trở ngại sao?”

“Không có!” Dương Bái Trùng vội phủ nhận.

“Đối tượng như thế nào? Nói ta nghe xem.” Viện trưởng tò mò nhìn cậu.

“Ừm...” Dương Bái Trùng do dự một chút “Là chủ của cháu.”

Viện trưởng giật mình một lát, sau đó nở nụ cười ôn nhu “Nhìn không ra nha!”

“Người sẽ không kỳ thị cháu chứ?” Dương Bái Trùng sợ hãi hỏi.

“Ta cao hứng còn không kịp, có người có thể mở ra trái tim cô tịch của cháu là một chuyện tốt. Huống chi tình yêu không phân biệt giới tính và tuổi tác, nếu như muốn ta chia rẽ hai người yêu nhau, xin lỗi, ta không làm được!”

“Nhưng anh ấy vẫn không hứa hẹn cùng cháu, cháu hoài nghi chúng cháu chẳng qua là bạn tình của nhau thôi.” Dứt lời, Dương Bái Trùng như muốn khóc.

“Cháu cho là như thế sao?” Viện trưởng lo lắng hỏi.

Dương Bái Trùng gật đầu “Lần đầu tiên thấy anh ấy, cháu đã yêu, yêu anh ấy gần mười năm, mặc dù chúng cháu thường gây lộn, nhưng cháu chính là thích anh ấy, cháu không thể không có anh ấy được.”

Nhìn gương mặt Dương Bái Trùng, bất giác một tình cảm tha thiết chân thành, bà thực cảm thấy cao hứng.

“Như vậy cháu đem tâm tình nói cho cậu ấy biết, xem lại cách cư xử trong tình cảm này. Yên tâm, ta ủng hộ cháu.” Viện trưởng cầm tay Dương Bái Trùng, thật lòng nói.

Có thể được người mình xem như là mẹ ủng hộ, tâm tình hẳn giải tỏa được không ít, nở nụ cười xinh đẹp với viện trưởng.

Viện trưởng từ ái cũng nắm chặt tay cậu.

“Đúng rồi, hôm nay đi gặp cháu là ta có một số chuyện muốn nói.” Viện trưởng dừng lại, nói “Thật ra cháu không phải là cô nhi, cháu có người nhà.”

“Cái gì!?” Dương Bái Trùng kinh ngạc.

“Ngày hôm qua ta nhận được cuộc điện thoại, người nọ tự xưng là anh cháu, hắn nói đã tìm cháu thật lâu, mấy ngày sau sẽ đón cháu về nhận tổ tông.”

“Làm sao thế được?” Dương Bái Trùng không dám tin.

Từ khi cậu có trí nhớ đến nay, cậu vẫn ở cô nhi viện, đến cao trung mới rời đi, tự dựa vào bản thân mà sống, lên đại học được Triển Dật mướn, làm quản gia cho anh đến bây giờ.

“Lúc vừa nghe tin tức ta cũng hết hồn, ta nói với hắn sẽ báo lại với cháu, nhưng quyền quyết định là của cháu, ta không có quyền can thiệp.” Tiếp theo bà ghi giờ hẹn và địa điểm vào giấy đưa cho Dương Bái Trùng “Vô luận cháu ra quyết định gì, cháu vẫn là đứa trẻ kiêu ngạo của ta.”

Nước mắt bất chợt rơi xuống, Dương Bái Trùng ôm viện trưởng “Cám ơn bà, viện trưởng! Cháu yêu bà!”

“Ta cũng yêu cháu, ta yêu thằng nhóc nhà người.” Bà ôn nhu vỗ vỗ lưng của cậu, ôn nhu nói.

6. Kha Hải Tình - Chương 5

“Anh về rồi hả? Sao hôm nay về trễ vậy?”

Dương Bái Trùng nhận lấy cặp công văn cùng áo khoác của Triển Dật.

“Bái Trùng, để anh giới thiệu cho em biết bạn tốt lâu năm không gặp của anh.”

Triển Dật kéo tay Doãn Thiệu.

“Đây là Doãn Thiệu, đây là Dương Bái Trùng.” Anh vui vẻ giới thiệu bọn họ với nhau nhau.

Hai người lịch sự bắt tay.

“Tôi có gặp cậu lần nào chưa nhỉ?” Doãn Thiệu đối với Dương Bái Trường có cảm giác rất quen thuộc.

“Ngài Doãn, chắc ngài nhận lầm người rồi, tôi chưa bao giờ gặp ngài!” Dương Bái Trường đáp.

“Muốn làm gì? Già rồi lắm lắm hả? Em ấy là quản gia của tôi, tôi không cho ai chạm vào em ấy đâu.” Triển Dật ôm Dương Bái Trường, vẻ mặt đề phòng nhìn chăm chăm người anh em của mình.

“Đồ ngốc!” Doãn Thiệu cùng Dương Bái Trường trăm miệng một lời mắng Triển Dật.

“Mấy người cũng khi dễ tôi hả?”

Triển Dật giả bộ vô tội cúi đầu, dụi dụi vào ngực Dương Bái Trường.

“Tránh ra! Nóng quá!” Dương Bái Trường đẩy anh ra.

Triển Dật không vui nhìn chăm chăm Dương Bái Trường.

“Đáng đời!” Doãn Thiệu hả hê nói.

“Tên xấu xa! Không dạy dỗ cậu một chút thì cậu không biết đang ở trên địa bàn của ai.” Triển Dật xắn tay áo, chuẩn bị dạy dỗ tên kia một chút.

“Sao nào? Muốn đánh hả, ai sợ ai chứ?” Doãn Thiệu cũng bắt đầu hoạt động gân cốt, chuẩn bị choảng nhau.

Mắt thấy hai người sắp đánh nhau, Dương Bái Trường lập tức quát lên “Dừng lại, hai tên ngốc này!”

Dương Bái Trường cho mỗi người một quyền, sau đó kéo bọn họ đi nấu cơm.

“Ê, A Dật, quản gia cậu gây vậy mà khỏe gớm nhỉ?”

“Tôi cũng thấy vậy.” Triển Dật bi ai.

“Hai người đang nói gì vậy?” Dương Bái Trường phát ra âm thanh lạnh buốt.

Triển Dật cùng Doãn Thiệu bị làm sợ đến khản cập bịt miệng, tránh để bị đánh.

Sau khi dùng cơm xong, Triển Dật cùng Doãn Thiệu ngồi ở phòng khách xem tivi, Dương Bái Trùng từ phòng tắm đi ra.

“Triển Dật! Anh đưa ngài Doãn đi tắm đi!”

Hai người nghe được thanh âm của cậu, không hẹn mà cùng nhìn về phía cậu.

“Trời oiiiiiii!” Triển Dật hô lên, nhảy qua ghế salon, dùng tốc độ hơn cả sét đánh đem Dương Bái Trùng ôm vào lòng, để cho Dương Bái Trùng quay lưng lại phía Doãn Thiệu.

“Buông ra!” Dương Bái Trùng đỏ mặt, đẩy Triển Dật ra.

“Dù sức khỏe em tốt nhưng cũng nên mặc quần áo vào chứ!” Triển Dật oán giận

“Em không mang quần áo vào phòng tắm! Huống chi chúng ta cùng là đàn ông, bị nhìn cũng đâu có sao.”

“Nhưng anh không muốn ai nhìn thấy thân thể em hết!”

“Anh...” Dương Bái Trùng không biết nên khóc hay nên cười nhìn về phía anh, đúng là một nam nhân siêu độc chiếm.

“Hiên Hiên!”

Bên kia truyền đến thanh âm quái lạ của Doãn Thiệu.

Thanh âm kia giống như trong giấc mơ của cậu, Dương Bái Trùng kinh ngạc nhìn người kia.

“Cậu thật sự là Hiên Hiên!” Doãn Thiệu mừng như điên đi tới bên cạnh bọn họ.

“Hiên Hiên?” Triển Dật nghi ngờ nhìn Doãn Thiệu.

“Quản gia của cậu là em trai bấy lâu nay tôi tìm kiếm đó.”

“Sao cậu biết Bái Trùng là em cậu?” Triển Dật hỏi.

“Thắt lưng bên trái cậu ta đã chứng minh điều đó.”

Doãn Thiệu vươn tay, vén vạt áo phía sau lưng cho hai người kia xem ấn ký.

“Nhìn đi! Cái ấn ký hoa hồng này chính là ấn ký đặc biệt của dòng họ Doãn, cho nên cậu ấy nhất định là em trai của tôi, Doãn Thiệu Hiên.”

Nghe vậy, Dương Bái Trùng trong lòng một trận rung động.

Mặc dù viện trưởng đã từng nói với cậu, nhưng đứng trước người nhà của mình, cậu chỉ muốn trốn tránh ‘người nhà’ đã vứt bỏ mình gần ba mươi năm.

“Không! Không thể nào!” Cậu đẩy Triển Dật ra, chạy vào phòng mình, đem cửa đóng lại.

Triển Dật cùng Doãn Thiệu liền đuổi theo.

Triển Dật cật lực gõ cửa “Bái Trùng! Có việc gì từ từ nói!”

“Đi ra! Em không muốn bị quấy rầy, cho em an tĩnh một chút đi!”

Bên trong phòng truyền ra tiếng rống giận, kèm thêm âm thanh nước nổ rất nhỏ.

Nghe được tiếng Dương Bái Trùng khóc, trong lòng Triển Dật như đang bị chém vài đao, khiến anh vừa thống khổ vừa khó chịu.

“Hiên Hiên....” Doãn Thiệu thử gọi.

“Thôi, để cho em ấy yên tĩnh một lát đi. Đột nhiên bị người ta nhận là người thân, bất luận là ai trong thời gian ngắn cũng không thể tiếp nhận được. Cậu kể cho tôi ngọn ngành câu chuyện được không?”

Doãn Thiệu do dự nhìn anh một cái, nhưng ngay sau đó vẫn gật đầu.

“Đi thôi, tôi đi pha cà phê, chúng ta từ từ nói chuyện, dù sao ngày mai được nghỉ, còn nhiều thời gian nói chuyện này.”

Hai người ra phòng khách, nhanh chóng đi vào câu chuyện.

Thì ra là lúc Doãn Thiệu Hiên hai tuổi, hắn cùng người thân đi chúc Tết, còn Doãn Thiệu thì đi phía sau cha mẹ, nhưng bởi vì rất nhiều người, đợi đến khi Doãn Thiệu phát hiện, Doãn Thiệu Hiên không biết đã đi đâu mất.

Người nhà họ Doãn không ngừng tìm kiếm, nhưng mãi vẫn không có tung tích của cậu, cho đến khi Doãn Thiệu học cao trung, nhà hắn chuyển đi Mỹ, nên tìm kiếm mới tạm dừng.

Những năm qua, cha mẹ cùng hắn vẫn luôn tin tưởng Doãn Thiệu Hiên nhất định còn đang ở Đài Loan, cho nên hắn liền vận dụng hết lực lượng để tìm em trai thất lạc nhiều năm của mình.

Đúng là ông trời không làm khổ tâm người tốt, hắn rốt cục cũng tìm được viện trưởng của cô nhi viện mà năm đó đã nhận Thiệu Hiên, hơn nữa còn biết cậu đang làm quản gia của người bạn tốt của mình.

Thật cảm ơn trời đất! Hắn đã có thể không cần tự trách mình nữa rồi.

Sáng sớm hôm sau——

Triển Dật cầm lấy chìa khóa, mở cửa phòng Dương Bái Trường.

Anh thấy Dương Bái Trường cả người trong chấn, ngồi trong góc phòng ngủ thiếp đi, trên mặt vẫn còn vương nước mắt chưa khô.

Triển Dật đau lòng đi về phía cậu, hôn lên đôi mắt ấy.

“Ưm... Dật?” Dương Bái Trường mắt lim dim nhìn anh.

Triển Dật hôn lên mặt cậu vài cái, rồi chuyển đến miệng cậu.

Dương Bái Trường ôm cổ của anh, chủ động làm sâu sắc nụ hôn này.

“A Dật! Cậu nói gì với em ấy chưa... Triển Dật! Buông em ấy ra!”

Doãn Thiệu âm thanh nổi giận vang lên, hai người đang hôn hít say đắm kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Doãn Thiệu đi tới phía trước, tách bọn họ ra.

“Đồ cầm thú! Dám tùy tiện đụng vào em ấy!” Doãn Thiệu chỉ vào mặt Triển Dật mắng, sau đó đi về phía Dương Bái Trường, kéo cậu từ dưới sàn lên “Đi theo anh! Anh không đồng ý để em sống chung với cầm thú!”

Nói xong, liền đem Dương Bái Trường lôi ra ngoài.

“Buông ra!”

Dương Bái Trùng giãy giụa, nhưng Doãn Thiệu nắm tay cậu rất chặt, cậu chỉ có thể bị hắn kéo đi.

Triển Dật đuổi theo “Doãn Thiệu! Buông em ấy ra!”

“Tôi không để cho em ấy cùng cậu ở chung một chỗ đâu, nhất định là cậu dụ dỗ em ấy, khiến em ấy thành đồng tính luyện ái.” Doãn Thiệu trừng Triển Dật một cái, kéo Dương Bái Trùng đi về phía cửa lớn.

“Buông tay!” Dương Bái Trùng hô to.

Nói thì chậm nhưng xảy ra lại rất nhanh, Triển Dật hướng Doãn Thiệu đánh một quyền, khiến hắn ngã trên mặt đất.

“Dật!”

Dương Bái Trùng lao về phía Triển Dật, ôm hắn thật chặt.

“Em...” Doãn Thiệu ngồi dậy, lau vết máu ở khóe miệng. “Thiệu Hiền! Anh nhất định sẽ đưa em về Mĩ nhận tổ tông.” Nói xong, hắn nhìn về phía Triển Dật. “Mày, Triển Dật! Mày đánh tao một cú này, tao sẽ khiến mày thân bại danh liệt.”

Tiếp theo, Doãn Thiệu cầm lấy hành lý tây trang của mình rồi rời đi.

“Dật!”

Dương Bái Trùng nhìn Triển Dật.

“Không sao đâu, anh sẽ không để em đi.” Triển Dật ôm cậu, ôn nhu an ủi.

Dương Bái Trùng có chút bất an, rúc vào ngực anh.

[Dật à! Ừm... có một số việc muốn nói với cậu.] Điện thoại truyền đến thanh âm ấp úng của giám đốc.

“Giám đốc, có chuyện gì vậy? Nói năng ấp a ấp úng, không giống ngài thường ngày.” Triển Dật trả lời.

[Ừm... cậu biết tập đoàn Doãn thị hả?]

“Biết!” Triển Dật khuôn mặt cứng đờ “Xảy ra chuyện gì?”

[Ngày hôm trước tôi nhận được cuộc điện thoại từ giám đốc bọn họ, Doãn thị muốn đầu tư cho công trình mới của chúng ta, nhưng có một điều kiện mong chúng ta phối hợp.]

“Điều kiện gì?” Triển Dật cảm thấy có một cổ khó chịu xông lên.

[Hắn... Hắn nói nếu muốn Doãn thị đầu tư, điều kiện thứ nhất chính là giao quản gia của cậu ra, điều kiện thứ hai chính là cậu phải từ chức. Bọn họ cho tôi suy nghĩ mấy ngày, bây giờ cậu cứ ở nhà suy nghĩ thật kỹ! Nghĩ xong thì gọi cho...]

Triển Dật không đợi giám đốc nói xong, tắt điện thoại.

Thấy Triển Dật nổi giận, Dương Bái Trùng lo lắng hỏi thăm “Sao vậy? Sao lại nổi giận?”

“Không có gì đâu, đầu anh đau quá, anh về phòng nghỉ ngơi một chút.” Triển Dật không để ý tới cậu, trở về phòng của mình.

“Dật...” Dương Bái Trùng chỉ có thể nhìn theo bóng lưng của anh.

Không bao lâu, chuông điện thoại lại vang lên lần nữa.

“Alo, tôi là Dương Bái Trùng.”

[Cậu là Bái Trùng à? Tốt quá, tôi đang muốn nói chuyện với cậu! Phiên cậu hãy rời khỏi trưởng phòng, theo tập đoàn Doãn thị về Mĩ đi. Tình yêu của hai người chắc chắn là không có kết quả, trưởng phòng cần là một phụ nữ, cậu đang trở thành tai họa cản trở tiền đồ của anh ấy.] Đầu dây bên kia là tiếng nói của Giang Phân.

“Cô nói rõ hơn được không?” Dương Bái Trùng không hiểu nói.

[Vô tình tôi thấy trưởng phòng hôn cậu, nhất định là cậu quyến rũ anh ấy, khiến anh ấy thành đồng tính! Trưởng phòng cần phụ nữ, chứ không phải đàn ông như cậu đâu. Còn nữa, tổng giám đốc Doãn thị muốn đầu tư phần mềm máy tính cho công ty chúng tôi, nhưng cậu phải trở về Mĩ với hắn và trưởng phòng phải từ chức, hắn mới chịu ký hợp đồng. Tôi van cậu, cùng hắn đi đi! Cậu cũng nên xin hắn, đừng phá hủy tiền đồ của trưởng phòng, đáp ứng tôi được không?] Đầu dây bên kia truyền đến tiếng khóc.

“Để tôi suy nghĩ.” Không đợi Giang Phân trả lời, cậu đã cúp máy.

Dương Bái Trùng sa sút tinh thần, gục ngã trên mặt đất.

Phải chia tay thật sao? Cậu sẽ không còn cùng Triển Dật yêu nhau nữa! Phải làm như vậy thật sao?

Cậu không muốn, ngàn lần không muốn, nhưng vì Triển Dật, cậu phải hạ quyết tâm.

Nước mắt chợt tràn ra, Dương Bái Trường đem mặt vùi trong bàn tay mà khóc.

Khuya——

Dương Bái Trường mở cửa phòng Triển Dật, đi vào, Triển Dật đang nằm nghỉ ngơi dựa lưng về phía cậu.

Dương Bái Trường bò lên giường, từ phía sau ôm lấy eo Triển Dật, cả người áp sát vào lưng anh.

“Bái Trường à?” Cảm thấy có người đụng, Triển Dật thấp giọng hỏi.

“Ừ!” Dương Bái Trường nói.

“Anh không muốn em rời đi, bất kể nguyên nhân nào, em vĩnh viễn là quản gia của anh.” Triển Dật dựa lưng về phía cậu nói.

“Em biết.” Dương Bái Trường nói.

“Hôm nay anh mệt lắm, anh ngủ trước.” Nói xong, Triển Dật không lên tiếng nữa.

Nghे được tiếng thở đều của Triển Dật, Dương Bái Trường càng nhích lại gần, không để chừa một kẽ hở nào.

Đúng vậy, cậu – Dương Bái Trường vĩnh viễn là quản gia của Triển Dật, nhưng Doãn Thiệu lại muốn cậu là Doãn Thiệu Hiên.

Vì tương lai của Triển Dật, cậu phải lấy thân phận Doãn Thiệu Hiên rời đi.

Bởi vì yêu anh, cậu hy vọng anh được vui vẻ.

Bởi vì yêu anh, cậu không muốn vì mình mà Triển Dật bị tổn thương.

Bởi vì yêu anh, cậu chỉ có thể chọn lựa rời đi

Trong tương lai cuộc sống không có cậu, cậu chỉ hy vọng rằng Triển Dật có thể nhớ được anh từng có một quản gia, làm bạn cùng anh gần mười năm, cũng yêu anh gần mười năm.

“Em yêu anh! Dậy!” Dương Bái Trường thấp giọng nhủ thầm.

Cuối cùng, cậu cũng từ từ rơi vào giấc mộng.

“SHIT!” Triển Dật dùng sức đá cửa phòng Dương Bái Trường.

Cậu ta đi! Chỉ để một mảnh giấy rồi đi!

Người này đúng là muốn đi thì đi, muốn về thì về, bỏ mặc nơi bọn họ chung sống mười năm, cũng rời khỏi anh.

“Anh không phải đã nói là không muốn em rời đi rồi sao?” Triển Dật ngã ngồi trên mặt đất, dùng sức hét.

“Bất luận có xảy ra chuyện gì, em vẫn là quản gia của anh, cũng là... người mà anh thích nhất!” Triển Dật khóc rống.

“Vì anh không nói yêu em, nên em bỏ đi sao? Hay là em đã chán ghét cuộc sống này, muốn sống cùng người nhà? Sao em lại nhấn tâm để lại dòng chữ ‘Em đi đây, tạm biệt!’ rồi đi chứ?” Triển Dật thống khổ lắm lắm.

“Về đi! Bái Trường, anh yêu em, anh không thể không có em!” Triển Dật ngửa mặt lên trời kêu to, nhưng người đã đi, không có cách nào nghe lời tỏ tình đó cả.

“Ring ring ring~~”

Chuông điện thoại đánh thức Lương Hữu Thừa từ trong mộng, Giang Đình Uy ôm hán ngủ cũng tỉnh giấc.

“Hừ, thằng nào nửa đêm gọi vậy, không gọi không sống được sao?” Lương Hữu Thừa đột nhiên tức giận, nhưng cũng phải miễn cưỡng ngồi dậy, đi về phía điện thoại.

Tay hán đặt lên nút ‘Nghe’, hít sâu một hơi, chuẩn bị chửi thằng kia chết luôn.

Hán cầm điện thoại, đang định chửi thì đầu dây bên kia có tiếng nói.

[Hữu Thừa, là tôi!]

“Bái Trường? Cậu gọi tôi làm gì?” Lương Hữu Thừa không hiểu hỏi.

[Xin lỗi đã phá giấc ngủ của cậu... tôi có một việc muốn nhờ cậu.] Dương Bái Trùng giọng có chút nghẹn ngào.

“Cậu đang khóc hả? Triển Dật khi dễ cậu sao?”

Thằng cha Triển Dật đó, có phúc mà không biết hưởng, luôn làm Bái Trùng khóc lên khóc xuống, lúc đầu hắn còn muốn đem Bái Trùng cướp về làm quản gia cho mình luôn ấy chứ.

[Không phải... chuyện không phải như cậu đã nghĩ, mà là... mà là...] Cậu chưa nói xong, trong loa đã truyền đến tiếng khóc.

“Bái Trùng... Đừng khóc nữa mà. Chuyện gì xảy ra vậy? Nói tôi nghe đi, tôi nhất định giúp cậu.” Bạn thân có chuyện như vậy, Lương Hữu Thừa rất khẩn trương, thập phần lo lắng.

Giang Đình Uy bên cạnh thấy người yêu tỏ ra lo lắng, nhanh cầm lấy tay hắn.

Đối với hành động quan tâm của Giang Đình Uy, Lương Hữu Thừa cũng cầm lấy tay hắn.

[Xin... giúp tôi chăm sóc Dật.]

“Hả? Chăm sóc Triển Dật?” Nghe được lời nhờ của bạn thân, Lương Hữu Thừa không thể tin được sờ sờ đầu “Hai người xảy ra chuyện gì vậy?”

[Cậu đừng hỏi gì hết, tôi biết yêu cầu này hơi khó, nhưng chỉ có cậu mới giúp được. Hữu Thừa, giúp tôi chăm sóc Triển Dật, khuyên hắn hãy giữ vững chức vị của mình, nhờ cậu đó!]

Dương Bái Trùng nói xong liền cúp máy, chỉ còn nghe được tiết tút tút tút.

“Alô, alô, này.... Bái Trùng!”

Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lương Hữu Thừa có cảm giác một trận phong ba sắp đến

7. Kha Hải Tình - Chương 6

Rầm!

Cửa phòng làm việc đột nhiên mở ra, cánh cửa đập vào vách tường làm vang lên tiếng động truyền khắp

cả phòng.

Giám đốc ngồi trước chiếc bàn cao cấp đặt một chồng giấy tờ bên trên, nhìn về phía người kia.

“Giám đốc, tôi muốn từ chức.” Triển Dật đứng trước mặt hắn, đưa lên một bức thư.

“Cậu muốn làm gì?” Giám đốc có chút tức giận nói.

“Từ chức!” Triển Dật giọng sắc bén nói.

“Tôi kêu cậu ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày để suy nghĩ, chứ không có bảo cậu đi từ chức! Cậu không hiểu lắm ý tứ của tôi đó chứ?”

“Tôi không làm, tôi muốn từ chức!”

“Vì lý do gì?” Giám đốc không thể giải thích được Triển Dật tại sao muốn từ chức, huống chi tập đoàn Doãn thị mới gọi điện thông báo sẽ đầu tư vào sản phẩm của bọn họ, cũng không có nói gì gây khó dễ cho Triển Dật nữa, cho nên cậu ta căn bản không cần phải từ chức a!

“Doãn Thiệu đã cướp đi người quan trọng đối với tôi nhất. Vì muốn đoạt lại cậu ấy, tôi phải lấy công việc mà đánh cược, chờ tôi cướp lại người được rồi, bọn họ sẽ vì tôi mà gây khó dễ cho công ty. Nên tôi muốn từ chức!” Triển Dật hướng giám đốc cúi đầu chào.

“Cậu đang làm khó tôi sao? Công ty là do tôi với cậu đồng sáng lập, chúng ta cùng nhau kinh doanh, hợp tác cũng đã nhiều năm rồi, cậu muốn tôi nhắm tâm nhìn cậu vượt qua đại kiếp này hay sao?”

“Vậy thì nhờ ông!” Triển Dật khom lưng thấp hơn.

“Cậu... Tôi không cho phép! Lấy lại thư từ chức đi, tôi sẽ không đồng ý đâu.” Giám đốc tức giận xé bức thư thành hai nửa.

“Lão bản, tôi biết ông rất coi trọng tôi, nhưng vì tốt cho công ty cũng như để đoạt lại quản gia của tôi, hôm nay tôi quyết định từ chức, cho dù ông không đồng ý, nhưng ý tôi đã quyết, cảm ơn ông đã chăm sóc mấy năm qua.”

Không để ý giám đốc phản đối, Triển Dật ngay sau đó xoay người, sải bước rời đi.

“Triển Dật, đứng lại!” Giám đốc rống to.

Nhưng Triển Dật đối với tiếng rống đó ngoảnh mặt làm ngơ, đi thẳng vào phòng làm việc của mình, vừa vào tới phòng làm việc anh liền đóng gói đồ đạc, muốn mau mau đi tới Mỹ, đem Dương Bái Trùng đoạt về bên cạnh.

“Hữu Thừa, cậu nghe gì chưa? Trưởng phòng chúng ta kính yêu nhất mới vừa xin từ chức đó! Mặc dù giám đốc không đồng ý, nhưng trưởng phòng vẫn khư khư cố chấp, giờ đang thu thập hành lý kìa. Trời ạ! Ai ngăn cản anh ấy đi! Tôi không muốn anh ấy đi đâu!”

“Gi??! Tôi không nghe lắm đấy chứ?” Lương Hữu Thừa ngừng công việc đang làm, không dám tin nhìn vị đồng nghiệp.

“Thật mà! Thư ký của anh ấy muốn khóc luôn rồi kìa, nhưng vẫn không ngăn được người ta thu dọn đồ đạc a.”

Hữu Thừa, nhờ cậu chăm sóc Triển Dật thay tôi, cũng nhờ cậu nhất định phải giúp anh ấy giữ được chức vị, nhờ cậu đó!

Lời nói của Dương Bái Trùng hiện lên trong đầu Lương Hữu Thừa.

“SHIT!”

Lương Hữu Thừa mắng một tiếng, lập tức đứng lên, vọt ra khỏi phòng làm việc.

“Hữu Thừa!” Đồng nghiệp của Hữu Thừa hô ra tiếng, hành động của y làm hắn khó hiểu chết được.

Chẳng lẽ hắn muốn đi thuyết phục trưởng phòng không nên từ chức?

“Hữu Thừa! Cậu nhất định phải thành công đó nha, tôi ủng hộ cậu!”

Không bao lâu, Lương Hữu Thừa đã chạy tới cửa phòng làm việc của Triển Dật, chỉ thấy Giang Phân bó tay không biện pháp đứng ở cửa, nước mắt tuôn ra như suối, rồi giám đốc tức giận phẩy tay bỏ đi.

Vừa bước vào phòng làm việc của Triển Dật, đã thấy người này đang thu thập đồ đạc bỏ vào thùng giấy.

“Triển Dật, rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Anh còn tỉnh táo đó chứ?” Lương Hữu Thừa cất bước tiến lên, ngăn cản hành động của Triển Dật.

“Bỏ ra! Tôi muốn tìm Dương Bái Trùng. Nếu tôi đoạt lại Dương Bái Trùng thì Doãn Thiệu nhất định sẽ làm khó công ty, tôi nhất định sẽ không cho hắn làm thế, cho nên tôi phải từ chức, như vậy vừa giữ được công ty, mà cũng có thể đoạt lại Dương Bái Trùng.”

Triển Dật vừa cảm giận nói vừa thu thập đồ đạc riêng tư vào thùng giấy.

“Cho dù anh có từ chức thì cũng không đảm bảo được Doãn Thiệu sẽ không làm khó công ty! Xin anh tỉnh táo lại một chút, nghĩ một biện pháp khác cho vẹn toàn đôi bên, ok?” Đối với tâm tình kích động của Triển Dật, Lương Hữu Thừa cực lực khuyên ngăn, hy vọng anh có thể tỉnh táo.

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, phịch một tiếng, Triển Dật bị đâm một cái vào mặt ngã ra đất.

“Hồn về chưa hả? Anh làm mọi thứ càng trở nên hồng бет, thế những chuyện mà Bái Trùng làm vì anh đổ sông đổ biển hết à?” Cú này của Lương Hữu Thừa đánh rất đau, nhưng nghĩ đến tình cảm của hai người bọn họ y cũng rất đau lòng.

Lúc trước y nghe Dương Bái Trùng nói là có người nhà thất lạc đã nhiều năm đang đến tìm cậu, nhưng sau lại không nghe tung tích gì nữa. Sau cái hôm nghe điện thoại đó, đến hôm nay thấy hành động điên loạn của Triển Dật, y có thể hiểu được đại khái chuyện gì đang xảy ra, người nhà của Dương Bái Trùng lấy danh tiếng uy hiếp tiền đồ của Triển Dật, khiến Bái Trùng lựa chọn rời đi.

Rõ ràng hai người yêu nhau nhưng lại bị người ngoài ngăn cản, cảm giác kia hẳn không muốn thử đâu, bởi vì nhất định sẽ rất đau, hơn nữa còn là đau thấu tâm can.

Triển Dật ngã xuống đất, giống như ngã vào đồng bùn lầy, ánh mắt dần dần hồi phục, tay xoa xoa mặt mình.

“Hmm — Hahahaha! Chưa từng nghĩ sẽ có một ngày Triển Dật tôi bị một thằng nhóc nhỏ hơn mình mười tuổi đánh ngã trên mặt đất, còn bị nó dạy dỗ cho một trận. Thì ra đây là uất ức của mình! Thì ra Dương Bái Trùng rời đi là vì mình! Hahahahaha! Tôi hiểu rồi, rốt cuộc cũng hiểu!”

Triển Dật ngồi trên sàn cười điên loạn một trận, khiến cho người đứng trước mặt anh là Lương Hữu Thừa càng nhìn càng khó chịu nổi, mà Giang Phân đau lòng đến nỗi đã chạy ra khỏi phòng làm việc.

“Triển Dật!” Lương Hữu Thừa lay lay anh “Chuyện này không phải như anh nghĩ đâu, Bái Trùng nhất định là có khổ tâm riêng của cậu ấy, anh nhất định phải tin tưởng – cậu ấy từ đầu đến cuối đều yêu anh, cậu ấy chọn rời đi chắc là có lý do nào đó, anh tỉnh táo lại một chút được không?”

Lương Hữu Thừa thật lòng nói.

“Đi ra ngoài!”

Triển Dật dùng sức đẩy y.

“Triển Dật...”

Lương Hữu Thừa muốn tiến lên đỡ Triển Dật đang ngồi trên đất dậy, nhưng một lần nữa anh lại đẩy y ra.

“Cút khỏi phòng tôi, tôi không muốn thấy ai hết!”

Rống xong, Triển Dật bất tỉnh, ngã vào bóng tối khôn cùng.

“Triển Dật—”

“Hữu Thừa, trưởng phòng Triển có sao không?” Giang Đình Uy đứng bên cạnh Lương Hữu Thừa hỏi.

Nhìn Triển Dật trên giường còn đang mê man ngủ, Lương Hữu Thừa chỉ có thể lắc đầu.

Sau khi Triển Dật ngất xỉu, mọi người vội vàng gọi xe cấp cứu đưa tới bệnh viện, anh từng tỉnh một chút nhưng rất nhanh lại ngất đi, bác sĩ nói do quá kiệt sức, nghỉ một chút là có thể về nhà, cho nên Lương Hữu Thừa gọi công ty xin phép cho anh, rồi sau đó đưa Triển Dật còn đang ngủ mê man về nhà nghỉ ngơi.

Mà giờ cũng sắp mười một giờ đêm rồi, Triển Dật vẫn chưa tỉnh, khiến lòng mảy Lương Hữu Thừa đến giờ vẫn chưa có giãn ra.

Nhìn vẻ mặt lo lắng của Lương Hữu Thừa, Giang Đình Uy bên cạnh cũng đau lòng không kém.

Hắn tiến lên phía trước, che kín ánh mắt của Lương Hữu Thừa.

“Đừng nhìn nữa, thấy em lo lắng như vậy anh đau lắm.”

“Đình Uy...” Lương Hữu Thừa tựa đầu vào ngực anh, khóc. “Anh biết không? Em sợ rằng sẽ có một ngày chúng ta giống thế này, nếu như người nhà của em không đồng ý tác hợp cho hai đứa mình, bắt chúng ta phải chia tay, em không biết phải sống làm sao nữa...”

Không chờ cậu nói xong, Giang Đình Uy nhanh chóng hôn lên môi của cậu, một nụ hôn sâu và đậm tình, cuối cùng cũng dứt.

“Không đâu, anh nhất định sẽ cướp em về, cho dù mất đi tất cả, anh cũng phải đưa em về, giống như trưởng phòng vậy.”

Nói xong bọn họ cùng quay đầu nhìn Triển Dật, thở dài một tiếng.

Một tháng sau——

Giang Phân gõ cửa phòng làm việc của Triển Dật, nhưng bên trong không tiếng trả lời, cô không thể làm gì khác ngoài tự động mở cửa đi vào.

“Trưởng phòng.”

Anh ấy sao lại ngẩn người nữa rồi? Mặc dù chức vụ được bảo vệ, nhưng kể từ khi quản gia của anh rời đi, thì linh hồn anh cũng đi theo người kia, bây giờ chỉ còn là cái xác vô dụng.

Giang Phân nhìn ánh mắt trống rỗng của Triển Dật.

Cô kéo cái áo sơ mi đã nhăn nhúm như nùi giẻ của anh, nói “Trưởng phòng, anh tỉnh giùm cái đi, nếu anh không tỉnh lại, thì chỉ uống phí sự hy sinh của cậu quản gia kia thôi.”

Nghe được hai chữ ‘quản gia’, Triển Dật khẽ động một chút, sau đó lại là bộ dạng ngây ngốc.

Giang Phân nhìn anh, hốc mắt đỏ lên “Là... là em kêu cậu ấy rời đi!”

“Cô nói cái gì? Sao cô lại làm vậy chứ? Tại sao?” Triển Dật đứng lên, kích động nắm lấy bả vai của cô, cuối cùng ngồi lại trên ghế.

“Tình yêu của hai người sẽ không được xã hội công nhận, hơn nữa là vì cậu ta, thiếu chút nữa anh cũng không giữ được công việc của mình, hai người ở chung chính là một sai lầm lớn.” Nước mắt Giang Phân chảy đầy mặt, nói.

“Vậy thì cô nói đi, tôi quen với ai mới được công nhận? Hả? Cô nói đi!” Triển Dật hướng cô rống to.

Giang Phân lao vào lòng anh, nghẹn ngào hỏi “Em không được sao? Em không thể thay thế tên quản gia kia sao?”

“Giang Phân! Tôi xem cô như là em gái, giữa chúng ta tuyệt đối không thể.”

“Thế Dương Bái Trùng có thể sao?” Giang Phân nhìn anh, không cam lòng hỏi.

“Bởi vì tôi thương cậu ấy, mặc dù là gần đây mới biết tình cảm của nhau, nhưng tôi chỉ muốn cùng cậu ấy cả đời.” Triển Dật nói anh chỉ cần Dương Bái Trùng, nhưng Dương Bái Trùng lại không có duyên để nghe thấy lời nói của Triển Dật.

Giang Phân bị ánh mắt tha thiết của anh làm kinh sợ.

Anh rất thương cậu, bọn họ quyết không chịu bỏ cuộc.

Cuối cùng, Giang Phân thở dài một hơi, cô lấy từ trong túi áo một tờ giấy mời, đem nó đưa cho Triển Dật.

“Hôm nay tổng giám đốc tập đoàn Doãn Thị tổ chức bữa cơm ăn mừng việc đầu tư của công ty, trừ việc ăn mừng đó ra, hẳn cũng sẽ giới thiệu người em trai thất lạc nhiều năm cho mọi người. Đây là cơ hội cuối cùng, anh hãy đi đi.”

Nói xong, Giang Phân xoay người bước ra cửa.

“Giang Phân! Cảm ơn cô!” Phía sau truyền đến giọng nói của Triển Dật.

“Có gì đâu, em là thư ký của anh mà!” Giang Phân nín khóc mỉm cười, đi ra ngoài.

“Bái Trùng! Chờ anh, anh sẽ đưa em về!”

Trong đại sảnh nhà hàng tập trung rất nhiều các nhân vật nổi tiếng, bọn họ đều được tập đoàn Doãn thị mời tham gia tiệc ăn mừng này.

Nhiều thực nữ con nhà gia giáo chưa chồng đều mặc trang phục lộng lẫy, vì nghe nói tổng giám đốc Doãn thị hôm nay muốn giới thiệu em trai đã thất lạc nhiều năm của mình, nếu như có thể cầu trúng con cá to thì đời này ăn sung mặc sướng!

Đột nhiên, xung quanh tối om, ánh đèn tập trung lại trên sân khấu.

“Mọi người! Hoan nghênh mọi người đã tới tham dự buổi tiệc ăn mừng hôm nay!” Doãn Thiệu cầm lấy micro từ dưới sân khấu đi lên.

Trên người hắn toát lên một loại khí chất vương giả, khiến cho mọi người đều thán phục.

“Ngoài ra, hôm nay tôi muốn giới thiệu em trai đã thất lạc nhiều năm của mình, Doãn Thiệu Hiên.” Hắn kéo Doãn Thiệu Hiên ở dưới lên sân khấu.

Ánh đèn tập trung chiếu trên người Doãn Thiệu Hiên, đông đảo các thiếu nữ tim đều đập nhanh.

Doãn Thiệu Hiên có ngũ quan tinh tế, kết hợp với thân hình ưu nhã, làm cho các cô gái đều ‘đổ’ mỹ nam tử này.

“Doãn Thiệu, cậu đừng ngu xuẩn nữa, em ấy là quân gia Dương Bái Trùng của tôi, không phải em trai cậu.”

Đột nhiên từ trong hội trường xuất hiện tiếng hô.

“Triển Dật!” Nghe được thanh âm quen thuộc, Dương Bái Trường kích động hô lên.

“Triển Dật, cậu ở đâu?” Doãn Thiệu cảnh giác nhìn bốn phía.

Lúc này, một bóng dáng thon dài từ trong đám người đi ra.

“Trả em ấy cho tôi!” Triển Dật cất cao giọng nói.

“Cái gì??” Doãn Thiệu lớn tiếng hỏi.

“Em ấy là quản gia của tôi, tôi yêu em ấy.” Triển Dật kiên định nói.

Nghe được lời nói mình ước mơ từ lâu, Dương Bái Trường kích động nước mắt chảy xuống.

Triển Dật thâm tình nhìn về phía Dương Bái Trường “Đi theo anh, anh không thể không có em, dù cho có gặp khó khăn cách mấy đi nữa, anh cũng sẽ không buông tay em ra.”

“Dật!” Dương Bái Trường vươn tay, xà vào lòng anh.

Đột nhiên, Doãn Thiệu kéo cậu lại “Thiệu Hiên, em quên hứa hẹn của chúng ta sao? Em định vứt bỏ người nhà của mình sao?”

“Xin lỗi, tôi là Dương Bái Trường, không phải là Doãn Thiệu Hiên. Một tháng qua mọi người đã đối xử tôi rất tốt, tôi sẽ ghi nhớ trong lòng, tôi biết anh muốn chuộc tội, cho nên đã thiên tâm vạn khổ đi tìm tôi, nhưng nếu anh chịu thả tôi ra, để cho tôi về bên cạnh Dật, tôi sẽ cảm kích anh hơn, cũng sẽ tha thứ lỗi lầm năm đó của anh.”

Không đợi Doãn Thiệu trả lời, Dương Bái Trường lập tức nắm tay Triển Dật, cùng nhau chạy khỏi hội trường.

Thấy tình hình này, hội trường một mảnh xôn xao.

“Giám đốc!”

Nhân viên an ninh lo lắng nhìn về phía Doãn Thiệu.

“Để cho họ đi đi!” Doãn Thiệu nói.

Đúng rồi! Để bọn họ đi thôi, hấn biết một tháng qua, em trai hấn ở nhà luôn miễn cưỡng vui vẻ, khóc thầm không biết bao nhiêu lần, cả người cũng ngày càng gầy gò.

Hấn không muốn em trai mình sống khổ cực như vậy, hấn hy vọng Dương Bái Trường có một cuộc sống vui vẻ, có lẽ để cho em ấy về bên cạnh Triển Dật là một quyết định đúng đắn. Hấn tin rằng Triển Dật có thể đối xử tốt với Dương Bái Trường.

Hạnh phúc rồi nhé! Đừng có quên nếu rảnh thì về Mĩ, nhớ dẫn người yêu về luôn. Doãn Thiệu nhìn bóng lưng hai người, ở trong lòng chúc phúc bọn họ.

Dưới ánh đèn ngủ mờ nhạt, hai bóng người đang ở trên giường giao hợp.

“A~” Khoái cảm chảy khắp toàn thân, khiến Dương Bái Trường rên rỉ.

Triển Dật vừa vuốt ve, vừa nhìn khuôn mặt sung sướng của người yêu.

“Anh rất nhớ em!” Triển Dật nói ra tư niệm của anh mấy ngày nay.

Nghe được câu này, Dương Bái Trường mở to hai mắt ra nhìn, nhưng ngay sau đó xoa xoa khuôn mặt anh. “Em cũng vậy! Dật, em yêu anh, yêu anh rất lâu rồi.”

Đột nhiên, Triển Dật hôn cậu, một nụ hôn thật sâu lên đôi môi mềm hôn mãi không chán này.

Một lúc lâu, anh buông Dương Bái Trường ra, thâm tình nhìn cậu.

“Anh cũng yêu em, chúng ta vĩnh viễn sẽ không xa nhau nữa.”

“Ừm.” Dương Bái Trường cười, nụ cười đẹp nhất trên đời.

“A— Dật!”

Triển Dật đột nhiên tiến vào “Ừm... được, xem ra anh phải ‘day’ em thật tốt mới được.” Triển Dật hài hước nói, sau đó chậm rãi động.

“Anh! A—”

Dương Bái Trùng cùng Triển Dật rơi vào bể tình, sa vào ái dục cuộn cuộn...

“Làm gì mà cái carvat thắt cũng không được?” Dương Bái Trùng tức giận nói nhưng thất lại cho Triển Dật.

“Thì sớm muộn gì em cũng thất lại giúp anh thôi.” Mặc dù Triển Dật trả lời như vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn để cho cậu thất giúp mình.

“Được rồi!” Dương Bái Trùng nói dối.

Đang lúc cậu định lui lại một bước, Triển Dật một tay ôm ngang hông cậu.

“Gì nữa?” Dương Bái Trùng hỏi.

“Hôn anh cái coi!” Triển Dật không để cho Dương Bái Trùng có cơ hội cự tuyệt, nhanh chóng áp môi lên cậu, dùng đầu lưỡi mềm mại chơi đùa.

Một lúc lâu, anh thả Dương Bái Trùng ra, cất giọng nói “OK, tinh thần được nạp thêm gấp trăm lần! Anh đi làm đây.”

Anh xoay người đi về phía cửa, đang lúc định mở cửa, Dương Bái Trùng gọi anh lại.

“Dật! Em... sao em nóng quá vậy nè? Nóng quá đi!”

“Hử?!” Triển Dật nhìn về phía cậu.

Đáng lẽ không nên nhìn, nhưng nếu đã nhìn thì anh liền hô hấp dồn dập, cái đấy cương cứng cả lên.

“Nóng quá à!” Dương Bái Trùng lấy tay quạt quạt, vừa cởi áo ra, làm cho dấu ‘yêu’ ngày hôm qua ẩn ẩn hiện hiện.

“Dương Bái Trùng! Anh ghét em!” Triển Dật dữ dội rống lên.

Anh quăng cặp công văn, giống như hổ báo lao vào Dương Bái Trùng, ngã trên mặt đất.

“Dương Bái Trùng, đồ quỷ! Nếu như anh bị công ty đuổi việc, thì em phải chịu trách nhiệm nuôi anh đó!” Triển Dật tàn bạo nói.

“Không thành vấn đề! Dù sao em cũng là tác giả khoa học viễn tưởng mới vào nghề, em có thể nuôi anh

được mà!” Dương Bái Trùng mỉm cười nói.

“Từ khi nào em bắt đầu viết tiểu thuyết thế?” Triển Dật nghi ngờ hỏi.

“Thừa lúc anh không để ý.”

“Em này! Lại còn bí mật không nói với anh, hôm nay nhất định phải ép cung em, khai ra hết mới thôi.” Xong, anh ôm lấy Dương Bái Trùng đi vào phòng ngủ.

“Hôm nay anh lấy lý do đi trễ nào nữa?” Dương Bái Trùng hỏi.

“Ừm... giúp quản gia ‘dập tắt lửa.’”

“Lý do được đấy!” Nói xong, Dương Bái Trùng chủ động hôn lên môi anh, hôn lên môi người mà kiếp này cậu yêu nhất.

“Triển Dật tới chưa?” Giám đốc đứng ở trong phòng làm việc của Triển Dật, hớn hể hỏi.

“Tôi... tôi đang liên lạc với anh ấy.” Giang Phân khẩn trương nói.

“Nếu như liên lạc được rồi thì bảo cậu ta qua phòng tôi.” Giám đốc rống xong, liền dùng sức đập cửa rồi đi.

“Sao điện thoại không ai bắt máy thế này?” Giang Phân cầm điện thoại, gấp đến nỗi nước mắt chảy ra luôn.

Trưởng phòng mau bắt máy đi, nếu không giám đốc sẽ xử đẹp anh mất! Giang Phân lo lắng cho Triển Dật.

Nhưng giờ này Triển Dật đang giúp quản gia của mình dập lửa, tuyệt đối không cho phép kẻ nào quấy rầy.

-HOÀN-

8. Kha Hải Tình - Chương 7: Phiên Ngoại 1

Ngày 8 tháng 2, trời trong mây trắng bay.

Dương Bái Trùng cầm đồ gỗ đồ đứng trước sạp lựa nguyên liệu nấu ăn cho bữa hôm nay.

“Bái Trùng người tới rồi! Gần đây khí sắc tốt lắm ác! Có phải gặp chuyện gì vui không?” Bà chủ tiệm hòa nhã nói.

“Nào có a! Dì đừng đoán bừa.” Dương Bái Trùng buồn cười nói.

“Ai! Nếu không nữ nhi của ta đã có bạn trai, hai người còn yêu như keo như sơn, bằng không ta đã sớm đem con gái cho người.” Trên mặt bà chủ tiệm toát ra biểu tình thập phần tiếc hận.

“Vậy thì dì nâng bốc con quá rồi!” Dương Bái Trùng cho bà một nụ cười xinh đẹp.

Bà chủ tiệm không khỏi xem ngây ngốc, nhưng bà lập tức hoàn hồn nói: “ Cậu cười thật sự là mê chết người, ta đã là âu tang ba* còn thấy tim đập thành thịch nha! Ai! Nếu ta mà trẻ lại hai mươi tuổi, ta nhất định sẽ theo đuổi cậu.”

__âu tang ba: phiên âm từ “a di” của tiếng Nhật, dùng để chỉ phụ nữ ngoài ba mươi.

Nghe được lời bà chủ tiệm, Dương Bái Trùng càng cười thoải mái.

“A? Hôm nay sao không thấy con gái dì tới phụ?”

“Nga! Ngày hôm qua nó nói với ta lễ tình nhân của Tây Dương gì đó sắp tới, nó phải chuẩn bị quà tặng bạn trai, không rảnh đến hỗ trợ. Thật là! lễ tình nhân thôi, đây chẳng qua là trò bịp bợm giả vờ ra vẻ của bọn thương nhân mà thôi, có nặng như vậy không? Ta với lão công ta đã kết hôn hơn hai mươi năm, chưa từng cái lễ tình nhân nào, không phải cũng ân ái đến giờ sao, thực không hiểu giới trẻ hiện tại suy nghĩ gì.”

Dương Bái Trùng nghe xong, vẫn là một mặt mỉm cười.

“Đúng rồi, Bái Trùng, năm nay vậy người làm sao qua lễ tình nhân a?” Bà chủ tiệm tràn ngập tò mò nhìn cậu.

“Con? Còn... Còn không phải cùng năm rồi giống nhau, không có gì đặc biệt đâu!” Dương Bái Trùng chột dạ đáp.

“Người sẽ không phải vẫn cùng ông chủ người, hai tên đàn ông độc thân cùng nhau qua chứ?” Bà chủ tiệm không khỏi đồng tình với cậu.

“Hoàn hảo rồi! Ha ha ha!” Dương Bái Trùng cười đến hết sức khó xử.

“Xem người thật đáng thương, ngày lễ tình nhân mà đơn điệu như thế (chém), hôm nay giảm cho người nửa giá, muốn ăn cái gì cứ việc lấy!”

“Vậy rất ngại đi?” Dương Bái Trường có chút khó xử nói.

“Ôi! Ta nói là giữ lời, không cần cò kè mặc cả với ta.”

Thật là, còn có người ưu đãi nhiều như thế! Bất quá đó cũng là do nơi bà chủ tiệm bán rất đắt, bởi vậy khách quen của bà cũng đặc biệt nhiều.

“Con đây liền thay ông chủ của con cảm ơn dì!”

“Nói cái gì! Mỗi ngày có thể nhìn đại soái ca như ngươi, thực tại làm cho đôi mắt của ta ăn không ít kem, cho nên ta nên cảm tạ ngươi mới phải!”

Bà chủ tiệm nói xong, hai người nhìn nhau cười.

“Bà chủ tiệm, cái này bao nhiêu tiền?”

Một nữ nhân đứng bên cạnh Dương Bái Trường hỏi.

“Nga! Tính ngươi năm mươi là được rồi.”

Bà chủ tiệm không rảnh cùng Dương Bái Trường tán gẫu tiếp, lập tức tươi cười đi chào hỏi khách khứa.

Sau Dương Bái Trường trả tiền xong, lại đến quầy hàng khác mua thức ăn.

Đi chợ xong, Dương Bái Trường tranh thủ lúc rảnh rỗi chạy đến phố chợ dạo dạo.

Từng cửa tiệm đều được trang trí để tạo thêm không khí cho ngày lễ tình nhân, làm cho cả khu phố chợ tràn ngập bầu không khí ngọt ngào hạnh phúc.

“lễ tình nhân nên làm như thế nào đây?” Dương Bái Trường nghĩ nghĩ.

Những ngày lễ tình nhân trước kia, cậu đều hoảng hốt mà chuẩn bị bữa tối, hy vọng có thể làm cho Triển Dật cảm nhận được không khí ngọt ngào, nhưng cố tình cuối cùng không phải lấy cãi nhau xong việc, thì chính là Triển Dật giống đầu gỗ một chút cũng không phát hiện, vẫn ăn xong bữa tối, tắm hảo, sau đó ngã đầu liền ngủ như mọi khi, làm cho cậu dở khóc dở cười.

Bất quá đó là chuyện khi bọn họ chưa trở thành người yêu, giờ bọn họ đã mền nhau gần một năm, cậu nên cùng Triển Dật vượt qua lễ tình nhân đầu tiên sau khi yêu nhau một năm như thế nào đây? Cậu lại nên đưa cái gì lễ vật cho anh đây?

Đột nhiên, ánh mắt Dương Bái Trừng bỗng bị một đôi nhãn trong tủ kính của một cửa hàng châu báu hấp dẫn.

Mấy ngày trước đây, Lương Hữu Thừa hạnh phúc khoe cậu chiếc nhẫn lăm Giang Đình Uy tặng hẳn, làm cậu rất hâm mộ. Tuy rằng hôn nhân của đồng tính luyến ái ở Đài Loan còn chưa được nhiều người chấp nhận, hơn nữa người nhà của Lương Hữu Thừa cũng chưa biết chuyện hẳn cùng Giang Đình Uy, nhưng dựa vào đôi nhãn kia, làm tâm của bọn họ đối với tình yêu càng thêm kiên định, cũng làm cho bọn họ nguyện ý nắm tay cùng nhau vượt qua cả đời, lời thề yêu nhau đến già càng thêm củng cố.

Nhìn ngón tay bóng loáng non mịn của mình, Dương Bái Trừng không khỏi thở dài một tiếng.

Triển Dật sẽ hy vọng cùng cậu sống với nhau tới già sao? Cậu chính là tình yêu duy nhất trong lòng hẳn sao? Tuy rằng hiện đại có rất nhiều nhân không coi trọng hôn nhân, cho rằng hôn nhân cũng chỉ là hình thức mà thôi, nghĩ muốn kết liền kết, nghĩ muốn ly liền ly.

Nhưng cậu lại không cho là đúng, hôn nhân đối với cậu là thần thánh, tuy rằng cưới hỏi chỉ là một loại nghi thức, nhưng loại lời thề tương tri tương thủ*, bất ly bất khí lại làm cậu hướng tới.

__tương tri tương thủ: hiểu nhau gần nhau.

Nhưng mà hôn nhân đồng tính luyến ái còn chưa được đại chúng công nhận, cậu sao có thể cùng Triển Dật yêu nhau đến già?

Ánh mắt của cậu lại nhìn về phía đôi nhãn trong tủ kính!

Trên đôi nhãn bạch kim kia có khảm một viên kim cương sáng lấp lánh, hình dáng chiếc nhẫn tuy đơn giản nhưng càng làm cho nó có vẻ cao nhã bất phàm.

Nhưng mà khi nhìn đến giá tiền của nó, Dương Bái Trừng không khỏi hút hơi, ” hảo quý!”

Tuy rằng tiểu thuyết cậu viết rất được đại chúng hoan nghênh, nhưng phần lớn tiền thu vào đều quyên cho cô nhi viện, chỉ để lại một ít để mình chi tiêu, cho dù cộng luôn tiền lương Triển Dật cho cậu, nhiều nhất cũng chỉ đủ mua một chiếc nhẫn.

“Ai! Quên đi, thuận theo tự nhiên đi.”

“Hữu Thừa, lễ tình nhân sắp đến, đại tình thánh người muốn vị mỹ nhân nào vượt qua đây? Tốt xấu gì cũng giới thiệu một vị trong đa số các bạn nữ giới của người cho ta đi! Ta thật sự không muốn cô độc qua lễ tình nhân.”

Bạn đại học của Lương Hữu Thừa, kiêm đồng sự tiểu Trần đau khổ cầu xin hẳn.

“Cái gì phần đông bạn nữ giới? Ta đã sớm cùng các nàng đoạn tuyệt quan hệ, ta hiện tại đã có người yêu sâu đậm!” Lương Hữu Thừa vẻ mặt ngọt ngào nói.

“Thiệt hay giả? Kể được xưng hoa hoa công tử như người cũng có một ngày này a! Thật làm cho người ta không thể tin được.” Tiểu Trần căn bản không tin lời của hắn.

“Tin hay không tùy người, dù sao trong lòng ta chỉ có tình nhân của ta mà thôi.”

“Ai! Thật đáng tiếc!” Tiểu Trần một bên lẩm bẩm vừa đi quay về chỗ ngồi của mình.

Nhìn đến bóng dáng cô đơn của thằng bạn, hắn thực tại cảm thấy có chút đồng tình, nhưng hắn đang chìm đắm trong tình yêu, căn bản không lo lắng mình một mình vượt qua lễ tình nhân ; bởi vậy đối với thằng bạn độc thân, hắn chỉ có thể ở trong lòng yên lặng vì hắn chúc phúc rồi!

Phần còn lại là phải cùng Giang Đình Uy qua lễ tình nhân như thế nào đây?

Bọn họ đương nhiên sẽ đến nhà hàng cao cấp dùng cơm, sau đó lại đi tản bộ dưới hành lang sáng rực nơi thành thị, uống cà phê, là quan trọng nhất là phải.. Về sau khi về đến nhà đêm mình trở thành lễ vật đưa cho Giang Đình Uy!

Thật sự là tiện nghi cho Giang Đình Uy, mặc dù mình sẽ vất vả một chút, nhưng ai kêu hắn thương hắn như vậy chứ?

Lương Hữu Thừa càng nghĩ càng đắc ý, bởi vậy cười càng thêm càn rỡ, làm cho đồng sự chung quanh hắn không khỏi hoài nghi bệnh thần kinh của hắn lại phát tác hay không.

“Bộ trưởng, lễ tình nhân sắp đến, ngài cùng quần gia của ngài như thế nào a?” Giang Phân đem văn kiện đưa cho Triển Dật.

“Lễ tình nhân gì?” Triển Dật không rõ ý nhìn về phía cô.

“Lễ tình nhân Tây Dương a! Hôm nay là 8 tháng 2, qua sáu ngày nữa chính là lễ tình nhân, ngài sẽ không quên đi?” Giang Phân không dám tin hỏi.

“Như vậy a... Ta đối với ngày hội luôn luôn không quá chú ý, đều phải chờ người khác tới nhắc nhở ta mới sẽ biết. A? Chẳng lẽ đó cũng là nguyên nhân hàng năm vừa đến ngày 14 tháng 2 Bái Trùng đều cấu gắt với ta sao? Em ấy cứ vào ngày 14 tháng 2 lại cấu gắt với ta, ta còn tưởng rằng em ấy là quái thai nha!” (TBD: =w= tư tưởng kiêu gì thế này)

Triển Dật sờ sờ cằm, nghiêng đầu nói.

Nghe được Triển Dật nói, Giang Phân không khỏi đồng tình với Dương Bái Trường mười năm liền cùng một tên đầu gối ăn bữa tiệc lớn đêm lễ tình nhân.

Thật sự là làm khó cậu!

“Đúng rồi, vậy người thế nào? Nghe nói người gần đây cùng một mỗ thanh niên kiệt xuất của bộ phận xí hoa* đang thân nhau mà!” Triển Dật đem đề tài chuyển dời đến trên người Giang Phân.

__xí hoa: là 1 bộ phận chuyên lo về việc quảng cáo, phát triển hướng mở rộng v.v.. của công ty, ta chưa đi làm nên không biết chính xác nó gọi là cái gì.

“Gi? Tôi... Tôi... Ghét rồi nha! Bộ trưởng ngài thật đáng ghét!”

Giang Phân mắc cỡ đỏ mặt, lấy tốc độ sét đánh chạy ra khỏi văn phòng Triển Dật.

“Uy uy uy!” Cô không khỏi cũng quá thẹn thùng đi? Mới trên cô vài câu liền đỏ mặt chạy ra ngoài. Bất quá cũng vì công tác anh nhảm chán muốn tăng thêm một ít lạc thú thôi.

Ấn... Nên như thế nào qua lễ tình nhân đây? Ánh mắt Triển Dật không khỏi nhìn phía phương xa.

Không bao lâu, trên mặt của anh hiện ra nụ cười gian trá.

Trong nhà Triển Dật ——

“Hắc xì!”

Dương Bái Trường nhu nhu cái mũi của mình, ” Kỳ quái sao lưng lạnh lạnh?”

Nhưng Dương Bái Trường lập tức quên mất cổ cảm giác khác thường này, lại tiếp tục chuẩn bị bữa tối hôm nay.

“Đình Uy.” Phó giáo sư Lâm Bình mặt lộ vẻ khó khăn địa nhìn Giang Đình Uy.

“A, có chuyện gì người cứ nói! Ấp a ập ứng làm gì? Thật không giống người.” Giang Đình Uy vỗ vỗ bả vai người cùng hợp tác nghiên cứu kế hoạch.

” Hôm qua lão bà ta để.”

”Là chuyện tốt a! Ấp a ấp ứng làm gì? Bất quá vẫn chúc mừng người! Chờ tiểu hài tử đầy tháng ta nhất định sẽ cho người một bao đồ phẩm.” Giang Đình Uy vì bạn tốt có được lân nhi mà cao hứng không thôi.

“Cám ơn! Nhưng có chuyện cần người hỗ trợ, kính nhờ!” Lâm Bình khẩn cầu.

“Chuyện gì a? Ở trong phạm vi năng lực của ra, ta nhất định hỗ trợ.” Giang Đình Uy hào khí nói.

“Cậu nhớ chuyện nghiên cứu và thảo luận hội trong năm ngày từ ngày 12 đến ngày 16 tháng 2 chứ?”

“Nhớ rõ a! Không phải người phải đại biểu tham dự sao?”

“Ban đầu là an bài như vậy, nhưng là lão bà của ta sinh trước hai tuần, hiện tại ta chỉ muốn bồi ở bên cạnh cổ, nhưng lại nghĩ đến ta phải đi tham gia hội nghiên cứu và thảo luận, hại ta ngày hôm qua phiền não nguyên đêm. Cuối cùng ta nghĩ đến một phương pháp giải quyết tốt nhất, thì phải là...”

Lâm Bình chậm rãi kéo dài, ánh mắt chứa hàm ý làm cho Giang Đình Uy biết hẳn phải hỗ trợ cái gì.

“Chính là muốn ta thay thế người đi tham gia nghiên cứu và thảo luận sao?” Giang Đình Uy có chút khó xử nói.

“Kính nhờ cậu, Đình Uy! Chúng ta vất vả nửa năm mới nghiên cứu ra tới thành quả, nhất định phải ở trong lần hội nghiên cứu và thảo luận này tạo thành oanh động, nhưng nếu bởi vì ta không thể phát biểu, ta không chỉ thực hỗ thẹn đối với người, cũng sẽ thấy thẹn đối với chính mình. Kính nhờ người, Đình Uy!”

Lâm Bình cầm Giang Đình Uy đích thủ lại khẩn cầu.

“...” Giang Đình Uy có vẻ thập phần khó xử.

Ngày hôm trước đã cùng Lương Hữu Thừa hẹn phải hảo hảo chúc mừng chúc cho lễ tình nhân đầu tiên của bọn hắn, nhưng hiện tại có chuyện này xảy ra, làm cho Giang Đình Uy thể khó xử.

Hắn thật sự không thể tưởng tượng, phản ứng của Lương Hữu Thừa khi nghe hắn phải lỡ hẹn ; nhưng hắn phải lỡ hẹn, dù sao thì từ Lâm Bình mới vừa sinh sản xong, thân thể còn thực suy yếu, nếu có trợ lực phụ bồi bên người, tin tưởng sẽ khôi phục nhanh hơn, cũng có thể tăng tiến cảm tình lẫn nhau.

Kỳ thật, người làm nghiên cứu có rất ít thời gian cùng người nhà bồi cảm tình, bởi vì giới nghiên cứu nhìn như đơn thuần kỳ thật cạnh tranh tàn khốc; vì phát biểu tốt, thành quả nghiên cứu càng chuẩn hơn, mỗi vị nghiên cứu đều dồn hết tinh thần mà làm việc, tương đối ít có thời gian bồi người nhà.

Mà đồng nghiệp Lâm Bình lại cuồng tên công tác, lão bà hắn từng vì nguyên nhân hắn trường kỳ vắng vẻ

mà thiếu chút nữa cùng hấn ly hôn.

Nhưng đây chính là thời cơ tốt vợ chồng bọn họ bồi dưỡng cảm tình, sao có thể bởi vì tư tâm của hấn mà làm cho bọn họ trở mặt chứ?

TBD: hự!! vợ mình ko lo lo vợ người.

Cuối cùng, Giang Đình Uy gật đầu, ” Được rồi! Ta thay người tham dự.”

Nghe Giang Đình Uy nguyện ý hỗ trợ, Lâm Bình cao hứng đến nước mắt đều nhanh chóng chảy ra.” Cảm ơn! Tanhất định sẽ hảo hảo bồi thường cho người.”

“Khách khí, giúp người là phải mà. Không còn sớm, người nhanh đi viện xem lão bà người đi! Tư liệu còn lại ta sửa sang lại được rồi.” Giang Đình Uy nói.

“Ân! Kia ta đi trước.” Nói xong, Lâm Bình cười mãn nguyện đi ra.

“Ai! Hữu Thừa, xin em tha thứ quyết định của anh a! Anh sẽ hảo hảo bồi thường lại cho em.” Giang Đình Uy không khỏi vì tương lai của mình cùng Lương Hữu Thừa cảm thấy lo lắng.

Thờ tiết ngày 10 tháng 2 xám tro lạnh lạnh.

Một trận gió lạnh thổi qua, Dương Bái Trùng co rúm lại, cậu kéo chặt áo khoác dày trên người lại.

Trên tay cầm theo thật nhiều nguyên liệu nấu ăn, cậu lại đi tới trước tủ kính tiệm châu báu kia, ngắm nhìn cặp nhẫn tao nhã trong tủ.

Dương Bái Trùng cẩn thận đánh giá đôi nhẫn, chúng nó vẫn như cũ thanh lịch, cô đơn, tựa như hai đóa u lan trong cốc, tịch mịch chờ đợi người hữu duyên tới lấy chúng nó đi.

Nhưng mà vừa nghĩ tới mình không thể hạ mua đôi nhẫn kia, Dương Bái Trùng chỉ có thể thở dài tái thở dài.

Cuối cùng, cậu xoay người, dứt khoát kiên quyết chặt đứt quyền luyện của mình với cặp nhẫn.

“Tiên sinh, thứ của ngài đã giúp ngài gói kỹ.”

Tiểu thư quỳ châu báu đem chiếc hợp tinh mỹ bỏ vào túi sách, cung kính giao cho Triển Dật.

“Bạn gái ngài thực hạnh phúc, có bạn trai cẩn thận như ngài. Tin tưởng nàng nhìn thấy cặp nhẵn này nhất định sẽ thật cao hứng.” Quầy tiểu thư mỉm cười nói.

“Đúng vậy sao? Ân! Ta cũng sao cho rằng như thế.” Triển Dật nói, ” Cảm ơn nha!” Sau khi nói cảm ơn, hắn liền cầm theo lễ vật ra khỏi tiệm châu báu.

“Cám ơn ngài hân hạnh chiếu cố, hoan nghênh quang lâm!”

Thanh âm tiểu thư quầy ở phía sau hắn vang lên.

Triển Dật đi đi, ánh mắt lại nhìn về phía lễ vật trong túi, tâm bỗng dưng nổi lên muôn ngàn hạnh phúc.

“Ân... Nên tới chỗ nào ăn cơm đây?”

Lương Hữu Thừa nhìn các nhà hàng được giới thiệu trên tạp chí, cẩn thận lo lắng nên tới chỗ nào ăn bữa tiệc lớn đêm lễ tình nhân.

Giang Đình Uy đã tắm hảo, từ trong phòng tắm đi ra, vừa lau tóc, vừa đi hương phòng khách.

Hắn ngồi xuống bên người Lương Hữu Thừa, cũng ở trên mặt hắn ấn một nụ hôn ôn nhu.

Lương Hữu Thừa làm nũng tựa vào bờ vai dày rộng của hắn, cùng hắn nhìn giới thiệu vắn tắt nhà hàng trên tạp chí.

“Cậu cảm thấy được hàng nhà Pháp tốt hay Nhật tốt? Còn có! Anh cảm thấy được đi nhà hàng gia đình hay là đi khách sạn lớn hảo?” Lương Hữu Thừa thần tình hạnh phúc hỏi han.

Nhìn đến biểu tình mong chờ của Lương Hữu Thừa, Giang Đình Uy không biết nên làm sao nói chuyện chuyện hắn phải đến nước Mỹ tham gia hội nghiên cứu và thảo luận.

“Làm sao vậy? Vì cái gì không lên tiếng?” Đối với Giang Đình Uy trầm mặc, Lương Hữu Thừa cảm thấy có một tí không thích hợp.

“Hữu Thừa...”

“Ân?” Lương Hữu Thừa đang cầm mặt của hắn, trong mắt lộ vẻ ánh mắt ôn nhu.

Giang Đình Uy nhìn biểu tình nhu tình hàng vạn hàng nghìn của Lương Hữu Thừa, không biết nên làm sao mở miệng.

Trong chốc lát sau, hắn lại cố lấy dũng khí nói: ” Anh... anh không thể cùng em trải qua lễ tình nhân.”

Nghe vậy, sắc mặt Lương Hữu Thừa liền ảm đạm xuống.

Giang Đình Uy xem ở trong mắt, đau ở trong lòng.

“Hữu Thừa, anh cũng là bị bắt đắc dĩ, nhưng là...” Giang Đình Uy vội vàng giải thích.

Nhưng mà Lương Hữu Thừa lại đem quyển tạp chí quăng lên bàn, cầm giận rời khỏi phòng khách, đi vào phòng ngủ.

Giang Đình Uy đuổi theo, giữ chặt tay hắn, “Hữu Thừa, em nghe anh giải thích!”

“Không cần giải thích, ta không muốn nghe!” Lương Hữu Thừa bỏ tay hắn ra, lại hướng phòng ngủ bước đi.

Cuối cùng, Giang Đình Uy từ phía sau lưng ôm lấy hắn, không cho hắn đi nữa.

“Buông tay!”

Lương Hữu Thừa liều mạng giãy giụa, nê hà khí lực Giang Đình Uy lớn hơn hắn, hắn giãy giụa như thế nào cũng là vô ích.

“Hữu Thừa, em nhất định phải nghe anh giải thích, anh thật là thân bất do kỷ a!”

Giang Đình Uy chỉ có thể địa ôm lấy hắn, liều mạng muốn trấn an Lương Hữu Thừa.

“Giang Đình Uy, buông, ta chán ghét ngươi!”

Lương Hữu Thừa sống chết giãy giụa, nhưng vẫn không địch lại Giang Đình Uy đích khí lực, cuối cùng hắn buông tha cho giãy giụa, không không chịu thua kém đích nước mắt lã chã hạ xuống.

Trên tay đột nhiên cảm thấy có bọt nước tích lạc, Giang Đình Uy luống cuống tay chân, “Hữu Thừa, sao lại khóc?” TBD: hỏi dư thừa

Nhưng mà Lương Hữu Thừa lại càng không ngừng rụng lệ, lấy trăm mặc đến tỏ vẻ kháng nghị.

Cảm giác mỗi giọt lệ thủy chảy xuống, tâm Giang Đình Uy tựa như bị người hung hăng gạch một đao lại

một đao.

Hắn chuyển thân mình Lương Hữu Thừa qua, ôn nhu hôn nước mắt của hắn, ngoài miệng thì thào nói: ”
Thực xin lỗi, thực xin lỗi...”

Lương Hữu Thừa nguyên bản muốn dùng lực đẩy Giang Đình Uy, nhưng nhìn đến hắn che chở mình như thế, làm cho tâm tình mất bình tĩnh của hắn bình phục; tay hắn chậm rãi xoa bởi lưng dày rộng của Giang Đình Uy, dịu ngoan dựa vào trong ngực ấm áp của hắn, chính là lệ vẫn không ngừng chảy...

Nhìn đến tâm tình của Lương Hữu Thừa đã dịu đi, Giang Đình Uy cũng bớt sầu, nhưng đối với việc mình lỡ hẹn, làm cho hắn chỉ có thể áy náy ôm Lương Hữu Thừa.

Đêm đã khuya, ánh trăng chiếu rọi thân ảnh cao to, khiến người ta có cảm giác thê lương..

Thời tiết ngày 13 tháng 2 gió thổi phù phù, đêm tựa hồ có chút dài lâu.

Dương Bái Trừng nhanh chóng ấn vài chữ, suy nghĩ một chút, lại đem chuỗi chữ cắt bỏ.

Cậu đã muốn ngồi trước màn hình sáng trưng hơn 3 tiếng, nhưng mà trên hình ảnh vẫn là chỉ có chữ kia.....

Cuối cùng, cậu đơn giản đóng máy tính, bưng tách caffe đã lạnh ngồi xuống ghế sofa ở phòng khách.

Về phần cậu tại sao lại phiền lòng bực bội như thế ư? Còn không bởi vì Triển Dật!

Khi cậu đã chuẩn bị tốt bàn thức ăn thịnh soạn thì anh lại gọi điện thoại về, nói hôm nay anh phải tăng ca, đêm nay không trở về nhà ngủ.

Cho nên hôm nay cậu thực cô đơn ăn bữa tối một mình, thật sự nuốt không nổi.

Đối với tình huống trước mắt, cậu có một cổ cảm giáquen thuộc... Là giống như trở lại quãng thời gian cả hai chưa hiểu lòng nhau.

Khi đó bọn họ sẽ tranh cãi một trận lớn, sau đó Triển Dật giận đến vài ngày không trở về nhà, làm cho cậu mỗi lần chỉ có thể nhìn thức ăn trên bàn thờ dài.

Hai người bọn họ đều là kẻ quật cường, không chịu thua, cho nên bình thường cả hai đều phải chiến tranh lạnh một thời gian mới có thể hòa hảo.

Tại những ngày chiến tranh lạnh kia, mặc dù một mình canh giữ ở căn nhà to như vậy, nhưng cậu rất ít

cảm thấy tịch mịch như thế.

Nhưng mà ở bọn họ đã là người yêu, anh lại còn muốn để cậu” độc thủ không khuê “, khiến cho hắn cảm thấy thập phần tịch mịch.

Hắn hiện tại rất cục hiểu cái gì gọi là tịch mịch cùng nôn nóng.

Đó là cảm giác khó chịu, vừa có chút ai oán.

Dật cũng sẽ có cảm giác như vậy hay sao?

Ánh mắt Dương Bái Trùng nhìn phía phương xa, không đồng nhất...

9. Kha Hải Tình - Chương 8: Phiên Ngoại 2

“Bộ trưởng, tôi giúp ngài mua bữa tối đến đây.”

Giang Phân dẫn theo món kho đang tỏa mùi bốn phía đi vào trước bàn làm việc của Triển Dật.

“Oa! Quá cảm động! Ta sớm đói bụng đến muốn xỉu luôn nè.” Triển Dật cao hứng tiếp nhận món kho, cầm lấy đũa vệ sinh, chuẩn bị ngấu nghiến.

“Bộ trưởng, hôm nay ngài không trở về nhà, quản gia của ngài sẽ không tịch mịch sao?” Giang Phân một bên giúp anh đem món kho bỏ vào chén một bên hỏi.

“Ta có ý.” Triển Dật cười gian, lập tức kẹp một khối đậu phụ đưa vào miệng, ” Ân! Nhân gian mỹ vị.”

“Cố ý? Vì cái gì? Nga —— tôi đã biết.” Biểu tình Giang Phân ban đầu từ nghi hoặc biến thành hiểu rõ.

“Không hổ là thư ký của ta, quả nhiên hiểu biết ta.”

Triển Dật khen ngợi xong, lại gấp một khối rong biển đưa vào miệng.

“Đúng rồi, trẻ thế này người về an toàn sao? Muốn ta đưa về hay không?”

“Không... Không cần, tôi... Tôi đã nhờ người đưa về rồi.” Giang Phân vừa nói xong, mặt đột nhiên nhiễm

thượng một mảnh đỏ ửng.

Nhìn đến biểu tình thẹn thùng của Giang Phân, Triển Dật biết là chuyện gì xảy ra.

“Nga —— ngọt ngào ác! Vậy người giúp ta mua bữa tối, bạn trai của người sẽ không nói gì sao?” Triển Dật trêu chọc nói.

“Anh ấy không có gì a! Anh ấy còn nói được ở bên ta ngoại trừ lúc làm việc, là một chuyện thực hạnh phúc chuyện.”

“Yêu! Quả nhiên là người đang trong tình yêu cuồng nhiệt.” Triển Dật trêu chọc nói.

“Chán ghét! Bộ trưởng ngài đừng cười tôi nữa!” Giang Phân xấu hổ đến muốn tìm cái hầm ngầm chui vào.

“Tốt lắm rồi! Không cười người, người mau trở về đi! Bạn trai người đang đợi kìa.”

“Kia ngài chậm rãi dùng, tôi đi trước!” Giang Phân vừa nói xong liền cầm lấy ví da, đi ra văn phòng.

Nhìn bóng dáng tràn đầy hạnh phúc của Giang Phân, Triển Dật cười đến càng thoải mái.

Lúc trước cô bởi vì bị bạn trai quăng, mà đem cảm tình đặt ở trên người mình; nhưng khi cô biết vợ mình là Bái Trùng, cô cũng dứt khoát kiên quyết rời khỏi.

Hiện tại cô đang cùng một thanh niên đầy hứa hẹn ở bộ phận xí hoa kết giao, hai người ngọt ngào mật mật, làm cho thủ trưởng như anh cũng thực vì cô cảm thấy cao hứng.

Giờ này Bái Trùng đang làm cái gì đây? Em ấy có nhớ mình đến khóc không?

Em ấy hẳn là không yếu đuối như vậy đi! Em ấy tám phần đã ở trên giường ngủ ngon.

Tâm tư Triển Dật không khỏi bay trở về trên người thiên hạ xinh đẹp đang vì mình lo cho gia đình.

Nói thật ra, anh hiện tại hận không thể có thể lấy tốc độ sét đánh mà về nhà, đem Bái Trùng nhét chặt vào lòng, hôn cậu ta đến lúc toàn thân cậu hư nhược ngã vào trong lòng ngực của mình, nhưng vì kế hoạch ngày mai, anh chỉ có nhẫn nại, nhẫn nại, nhẫn nại nữa!

Bái Trùng. Em chờ anh, anh sẽ cho em một lễ tình nhân suốt đời khó quên! Triển Dật ở trong lòng thề son sắt nói.

Ở chỉ có ánh trăng rơi vào phòng, Lương Hữu Thừa một mình lười biếng nằm thoải mái trên chiếc giường đôi.

Điện thoại bên cạnh hắn đột nhiên vang lên.

Hắn cầm lấy, nhìn thấy tên người gọi, liền dè xuống phím chặt dứt trò chuyện, nói cái gì cũng không muốn nghe cuộc gọi kia.

Nhưng người kia vẫn chưa từ bỏ ý định, cuối cùng, Lương Hữu Thừa đơn giản tắt nguồn điện thoại, không để ý tới.

Không bao lâu, tiếng chuông điện thoại nhà vang lên, hắn biết là ai gọi tới, nhưng hắn chính là không nghe, còn dùng gối đầu che lỗ tai của mình lại, ngăn cản tiếng chuông nhiều nhân kia.

Chuông điện thoại vang lên rất lâu mới đình chỉ, bốn phía rốt cục lại yên tĩnh...

Tiếng khóc lú rú lại từ trong gối truyền ra.

Lương Hữu Thừa liều mạng muốn ngừng nước mắt, tiếc rằng mặc kệ hắn nhìn như thế nào, nước mắt vẫn cứ chảy xuống.

Vừa nghĩ tới lễ tình nhân ngày mai hắn phải cô đơn một mình, khiến cho hắn thương tâm đến phát khóc.

Xưa giờ mỗi lần lễ tình nhân sẽ có người bồi ở bên cạnh hắn, nhưng năm nay lại chỉ có thể một mình một người, làm cho hắn cảm thấy thập phần cô độc tịch mịch.

Hắn biết Giang Đình Uy là bởi vì lão bà của đồng sự mới vừa sinh sản, nàng phi thường cần trợ giúp phụ bồi ở bên người, cho nên hắn mới chịu đáp ứng thay thế đồng sự đi Mỹ Quốc tham gia hội nghiên cứu và thảo luận.

Nhưng mà đối với việc Giang Đình Uy lỡ hẹn, hắn vẫn không thể tiêu tan, cho nên sau khi hắn đưa hắn đến sân bay, liền nhanh chóng quay về công ty, cơ hội cho tên kia liếc mình một cái cũng không cho, hắn thậm chí ngay cả điện thoại hắn đánh gọi tới cũng không đón.

Bởi vì hắn sợ hắn nhìn đến biểu tình thương tâm của mình luyến tiếc; hắn sợ mình nghe được thanh âm của hắn sẽ liều lĩnh chạy vội tới Mỹ Quốc nhìn hắn.

Nghĩ đến đây, nước mắt vốn đã ngừng lại bắt đầu mịch mịch chảy ra.

Đêm nay lại là một đêm khó ngủ...

Giang Đình Uy bất đắc dĩ đóng di động lại.

Hữu Thừa lại không chịu nghe!

Hắn cũng không hy vọng làm cho sự tình diễn biến đến cục diện này, nhưng vì để đồng sự của hắn có thể làm bạn với lão bà mới vừa sinh xong, hắn không thể không làm, bất quá cũng làm cho Lương Hữu Thừa đối hắn cảm thấy thất vọng tức giận.

Ai! Cá và tay gấu không thể có cả hai a!

Hội nghiên cứu và thảo luận đã sắp bước vào ngày thứ ba, nhưng đầu óc hắn toàn là hình ảnh của Lương Hữu Thừa, căn bản không biết mình làm sao mà vượt qua mấy ngày nay.

Tuy rằng hắn rất muốn quay về Đài Loan cùng Lương Hữu Thừa chơi lễ tình nhân, nhưng thành quả nghiên cứu của mình phải phát biểu vào sáng ngày 15 tháng 2, thật làm cho hắn cảm thấy thất vọng xuyên thấu.

“Ai! Nguyệt nương trong sáng xinh đẹp a! Có thể đem nỗi nhớ thắm thiết của ta gửi đến người vợ đang ở một nơi khác trên địa cầu này không? Cho dù ngăn cách hai nơi, ta vẫn nhớ...lắm, nhớ...em ấy lắm!” TBD: sến wá, *sở ốc* ta giảm bớt độ hén nói đi 30% luôn gởi đó a

Mặt trời ngày 14 tháng 2 chiếu sáng cả một thành thị, trong không khí tỏa đầy hương vị tình yêu ngọt ngào.

Những người đang đi làm, vẫn hết sức chăm chỉ chấp hành công tác của mình.

Nhưng mà hôm nay là ngày đặc biệt, trên mặt của mỗi người hoặc nhiều hoặc ít đều có chút vui sướng chờ mong.

Có người thừa dịp rảnh rỗi đem lễ vật đưa cho người mình thích; có người trộm gọi điện thoại cùng tình nhân hẹn hò chuyện đêm nay; có người thoải mái mời mọi người ăn chocolate; có người cúi đầu khổ tư nề đem lễ vật trong bao giao cho người thầm mến như thế nào; có người lại trưng cái mặt khổ, âm thầm thần thương...

Mọi người vì lễ tình nhân đã đến mà vui vẻ không thôi, làm cho Lương Hữu Thừa cảm thấy thật ghê tởm cùng ngu xuẩn; ngày 14 tháng 2, có thể làm người ta chờ mong cùng vui sướng như thế sao?

Nghĩ đến lễ tình nhân chỉ có một mình mình, làm cho hắn không khỏi ghen tị với các đồng nghiệp có tình nhân làm bạn.

Ai! Từ từ đêm nên như thế nào đây? Lương Hữu Thừa trầm tư thật lâu.

Đột nhiên, hắn nhìn tiểu Trần đang ngồi trước màn hình nhập tư liệu.

Hắn đem cả người tựa trên lưng tiểu Trần nói: ” Tiểu Rrần, buổi tối đi uống rượu đi!”

Lương Hữu Thừa nghĩ thầm, loại tình huống này nếu bị Giang Đình Uy nhìn đến, tiểu Trần có thể nhìn không thấy thái dương ngày mai!

“... Không được da!” Tiểu Trần xấu hổ gãi gãi đầu.

“Làm gì? Hàng năm người không đều qua lễ tình nhân một mình không phải sao? Năm nay có ta bồi người uống rượu, người nên tạ chủ long ân, thế nhưng nào cự tuyệt hảo ý của ta!” Lương Hữu Thừa vẻ mặt hờn giận nói.

“Người tự đại cuồng!” Tiểu Trần trợn mắt nhìn Lương Hữu Thừa, lại nói: ” Vừa mới... Vừa rồi Thu Dong ở bộ phận tiếp tân, cô trộm đem chocolate đưa cho ta, còn muốn mời ta hôm nay cùng đi ăn cơm chiều. A! Ta cảm thấy trái tim yêu lạnh đã lâu của ta lại bắt đầu nhảy lên!” Nói xong, trên vẻ mặt hạnh phúc của tiểu Trần che kín rặng mây đỏ.

“Không thể nào! Tiểu mỹ nhân Thu Dong của công ty của chúng ta lại coi trọng loại mặt hàng như người, thật sự là làm ta ngã bể mắt kính a!” Lương Hữu Thừa trêu chọc nói.

“Cái gì gọi là loại mặt hàng như ta? Lương Hữu Thừa, người đừng tưởng rằng người là bạn ta ta sẽ không hội bóp chết người!” Nói xong, tiểu Trần dùng sức nhéo mặt Lương Hữu Thừa.

“Đau! Tiểu tử, người quên món quyền lợi hại của ta sao?” Lương Hữu Thừa sờ sờ cái mặt bị đau, sau đó, hắn dùng lực gõ một chút vào tiểu Trần.

“Đau! Người thật sự gõ xuống a! Sẽ bị ngốc.” Tiểu Trần gãi đầu, bắt mắt oán giận.

” Người vốn đã rất ngốc, gõ thêm bao nhiêu cái vẫn ngốc thế thôi!” Lương Hữu Thừa nói.

“Người, Người còn nói!” Tiểu Trần lại trừng mắt nhìn hắn.

Xem bộ dáng tiểu Trần thở phì phì đích, Lương Hữu Thừa cười khê hướng hắn giả cái mặt quỷ.

Cuối cùng, hai người nhìn nhau cười.

“Đúng rồi! Lúc trước người không phải phải cùng tình nhân làm một cái lễ tình nhân lãng mạn sao? Như thế nào hiện tại lại muốn theo ta uống rượu a?” Tiểu Trần liếc hắn một cái, lại hỏi: ” không phải là tình nhân của người đột nhiên lỡ hẹn đi?”

Lời Tiểu trần nói, làm cho tâm tình bi thương của Lương Hữu Thừa lại bị kích thích, sắc mặt của hắn từ hỉ sang phần nộ: ” cảm miệng! Không cần người lo!” Lương Hữu Thừa tức giận đến quay mặt qua chỗ khác.

Nhìn đến phản ứng của Lương Hữu Thừa, tiểu Trần biết mình đã đoán đúng, vì thế hắn cầm lấy một viên chocolate, cũng đem nó nhét vào miệng Lương Hữu Thừa.” Nhạ! Mời người ăn “Chocolate đồng tình”. Hôm nay là lễ tình nhân, ít nhất phải vui vẻ vui vẻ nha!”

Lương Hữu Thừa đối với quan tâm của bạn bè là ngọt trong lòng, nhưng miệng vẫn xấu xa nói: ” Hảo ngọt, thực không thể ăn!”

“Người đó! Sớm biết thế không mời người ăn, uống phí chocolate Thu Dong cho ta!” Tiểu Trần cảm giận bất bình nói.

“Lừa người thôi! Ăn thật ngon, ăn thật ngon ác!” Lương Hữu Thừa cho hắn một tươi cười quyến rũ.

“Này còn không sai biệt lắm! Mau trở về công tác! Bị bộ trưởng nhìn đến cậu đang sờ cá, cậu sẽ bị khấu trừ tiền lương.”

“Được rồi! Chúc cậu cùng Thu Dong hữu tình nhân thành thân thuộc.” Lương Hữu Thừa nói.

“Kia đương nhiên! Lúc phát thiệp cưới nhất định có phần của người.” Trên mặt tiểu Trần lại che kín hạnh phúc.

“Bất tự cũng chưa có, cậu còn tưởng thật sao a?” Lương Hữu Thừa lại nói.

“Lương Hữu Thừa!”

Tiểu trần cầm lấy chồng sách bên cạnh muốn đập hắn, nhưng Lương Hữu Thừa đã chạy mất về chỗ ngồi rồi.

“Hỗn tiểu tử này, quân tử báo thù mười năm không muộn, món nợ này ta nhớ kỹ!”

“Lương Hữu Thừa ta xin đợi đại giá của ngài!” Lương Hữu Thừa nói vọng lại, sau đó liền nhanh chóng ngồi về trên ghế của mình, không để ý tới ánh mắt giết người của tiểu Trần.

Bọn họ thường thường cãi nhau âm ỉ, cảm tình lại phi thường tốt.

Năm nay tiểu Trần rốt cục có người có thể bồi qua hắn lễ tình nhân, hắn thực tại vì hắn cảm thấy cao hứng, nhưng là vừa nghĩ tới hôm nay mình phải cô đơn vượt qua, hắn lại địa thổ dài.

Thật sự là lễ tình nhân gian nan a!

“Bái Trùng a! Hôm nay bạn đại học mời anh ăn cơm, hần nói phải mang theo bạn tham dự, cho nên hôm nay em không cần nấu cơm, chúng ta đi ăn được rồi.” Triển Dật cầm phone, trên mặt cười gian.

(Nhưng mang em đi được sao?) microphone truyền đến âm thanh nghi hoặc của Dương Bái Trùng.

“Ồn mà! Hần nhất định cũng mang bạn gái tới. Hết thấy có anh, không cần lo lắng! Em chỉ cần ăn mặc chính thức một chút là được.”

(Được rồi! Bây giờ?)

“Năm giờ rưỡi, gấp ở cửa lớn công ty! Phải ăn mặc suất suất ác!” Triển Dật lại dặn dò.

(ngu ngốc!) Dương Bái Trùng nói xong, liền tắt microphone.

“Kính nhờ! Anh hảo tâm dặn dò em, em còn mắng anh, thật sự là vô tình!” Triển Dật oán giận.

Nhưng mà anh giận ở trên mặt, ngọt trong lòng.

Cho dù anh cùng Bái Trùng đã là một đôi, nhưng bọn hần vẫn là thường xuyên cãi nhau; mặc dù có khi tức đến khó chịu, nhưng cuối cùng đều lấy kết cục rất ngọt mật xong việc, có thể coi đó là tình thú trong cuộc sống của bọn họ!

Anh thực hối hận, nếu biết tâm ý Bái Trùng sớm một chút là tốt rồi, không cần lãng phí mười năm; nhưng cũng vì ở chung mười năm, mới làm cho hai người bọn họ phù hợp hơn.

Anh không hối hận yêu vì Bái Trùng, bởi vì cậu đáng giá cho mình yêu cả đời.

Anh cũng biết Bái Trùng đối với tình cảm vẫn có chút bất an, cho nên anh mới vì hôm nay mà an bài một chuỗi kế hoạch, chính là để cho Bái Trùng an tâm, không hề mê vọng.

Tuy rằng, kế hoạch thực hoàn mỹ của Triển Dật, nhưng thế sự không phải lúc nào cũng như ý mọi người...

Chiều ngày 14 tháng 2 rực nắng, không khí lễ tình nhân càng đậm.

Ở trong đại sảnh công ty, có một thanh niên anh tuấn, khí chất đang ngồi ở trên ghế sa lon, vẻ mặt hần nôn nóng, tiết lộ hần đang đợi người nào đó đến.

Một ngày không thấy đến Triển Dật, làm cho Dương Bái Trìùng có vẻ có chút nôn nóng khó nhin, nhưng mà đối với lời mời của anh cậu càng tràn ngập khó hiểu.

Có người nào mời bạn bè ăn cơm vào lễ tình nhân? Có lẽ người kia cũng có thần kinh thô như Triển Dật, đối ngày lễ một khái niệm đều không có? Ân! Phải là như vậy, dù sao vật hợp theo loài mà!

Lúc Dương Bái Trìùng đang trầm tư, một thân ảnh đưa cậu quay về hiện thật.

Hắn thấy Lương Hữu Thừa nắn lòng mang theo ba lô từ thang máy đi ra, vẻ mặt u sầu cùng khuôn mặt luôn luôn nét mặt toả sáng, sức sống mười phần của Lương Hữu Thừa, quả thực như hai người khác nhau.

“Hữu Thừa!” Dương Bái Trìùng gọi hắn một tiếng.

Nhưng mà Lương Hữu Thừa tựa như không có nghe gặp, vẫn thẳng đi về phía trước.

“Hữu Thừa!” Cậu lại kêu.

Tiếng kêu cuối cùng của cậu cũng truyền tới tai Lương Hữu Thừa.

Lương Hữu Thừa lập tức dừng bước lại, ánh mắt từ sương mù biến thành thanh minh.” Bái Trìùng!”

Lương Hữu Thừa nhanh chóng chạy đến bên cạnh cậu, làm nũng ôm cậu, cũng tựa vào bờ vai của cậu.

“Làm sao vậy? Sao thấy không tốt vậy?” Dương Bái Trìùng quan tâm hỏi.

“Hôm nay tôi phải một mình qua lễ tình nhân!” Lương Hữu Thừa thương tâm nói.

“Đình Uy đâu? Hắn vì cái gì không cùng cậu*?”

_TBD: 2 người này là bạn thân nên ở đây ta xưng cậu-tôi cho thân chút nhá, mà hình như ta ko có khiế edit văn hiện đại, thấy lung tung wá =”=

“Anh... anh ta thay thế đồng sự đi Mĩ Quốc tham gia hội nghiên cứu và thảo luận, ngày 16 mới có thể trở về.”

Ngữ khí Lương Hữu Thừa thê lương, có thể nghe thấy thanh âm ghen ngào.

“Hữu thừa, cậu đang khóc sao?”

Dương Bái Trùng nâng mặt của hắn lên, nhưng Lương Hữu Thừa nói cái gì cũng không muốn cậu thấy biểu tình bi thương của mình, cho nên hắn vẫn tựa đầu vào vai bạn tốt, tìm kiếm an ủi.

“Tôi mới không yếu đuối đâu! Cho dù... Cho dù không có Giang Đình Uy, tôi cũng có thể hảo hảo qua lễ tình nhân.” Lương Hữu Thừa nói.

Dương Bái Trùng biết Lương Hữu Thừa cậy mạnh, hắn trước mắt nhất định muốn người khác an ủi.

Hắn thở dài.” Quên đi! Hôm nay tôi theo cậu tìm một chỗ uống rượu, tụ tập một chút được không?”

“Tốt! Tốt!” Đối với Dương Bái Trùng thiện người am hiểu ý, Lương Hữu Thừa nhanh chóng ngừng đầu, trong mắt phấp phất quang cảm động.

“Ta không đồng ý!”

Một đạo thanh âm trầm thấp ồm trọng vang lên phía sau bọn họ, bọn họ nhìn phía người tới.

Triển Dật nhìn bọn họ, ” Lương tiểu tử, nghĩ muốn lừa gạt Bái Trùng, chúng ta đã có tiết mục.”

Nghe được lời Triển Dật Lương Hữu Thừa vẻ mặt ai oán nhìn về phía Dương Bái Trùng.

Nhìn vẻ mặt đau thương của Lương Hữu Thừa, Dương Bái Trùng không khỏi muốn vì hắn nói mấy câu: ” Anh cùng bằng hữu anh ăn cơm, em ở một bên không phải rất xấu hổ sao? Không bằng anh cùng bạn ăn cơm, em cùng Hữu Thừa đi uống rượu, như vậy không phải rất tốt sao?”

“Không tốt, không tốt! Một cũng không hảo!” Triển Dật dùng sức lắc đầu kháng nghị, anh dừng lại, lại nói: ” Kỳ thật, cùng bạn bè ăn cơm là giả, mời em ăn tiệc lễ tình nhân mới là thật.”

Triển Dật nói xong, mặt Dương Bái Trùng nhanh chóng phấp hồng; nguyên lai anh nhớ rõ hôm nay là lễ tình nhân a!

“Cho nên, thật có lỗi rồi! Hôm nay Bái Trùng là của ta.” Triển Dật đắc ý, sau khi nói xong, liền lôi kéo tay Dương Bái Trùng, chuẩn bị rời đi.

“Từ từ! Không bằng chúng ta cùng đi ăn cơm đi!” Dương Bái Trùng đề nghị nói.

Nghe được lời của cậu, Triển Dật kém té xỉu. Nhưng mà biểu tình Lương Hữu Thừa lại từ thương tâm chuyển sang nhảy nhót.

“Bái Trùng, cậu quả nhiên bạn chí cốt!” Lương Hữu Thừa lại vì mình có thể làm tri kỷ của Dương Bái Trùng cảm thấy kiêu ngạo.

“Bái Trùng, em không làm đi? Hôm nay là lễ tình nhân da!” Triển Dật không dám tin địa nhìn cậu.

Anh vì hôm nay đã lên kế hoạch nhiều ngày, không nghĩ tới lại để Lương Hữu Thừa mà ngâm nước nóng.

“Được rồi! Hữu Thừa hôm nay một mình ăn lễ thực đáng thương đích! Huống hồ, chúng ta cũng rất khó có dịp ba người cùng nhau ăn cơm, anh liền dần xếp một chút đi!”

Dương Bái Trùng cực lực vì Lương Hữu Thừa cầu tình, nhưng Triển Dật vẫn bất vi sở động.

Nhìn Triển Dật lại ở cái kình, Dương Bái Trùng đành phải xuất tuyệt chiêu cuối cùng.

Cậu dựa vào Triển Dật, ghé vào lỗ tai anh nói: ” Kính nhờ đi! Em sẽ hảo hảo bồi thường anh!” Nói xong, cậu hướng anh quần mị nhãn.

“Anh sẽ dùng công phu sư tử ngoạm ác!” Triển Dật mặt mày hớn hở nói.

“Đương nhiên, em sớm có chuẩn bị tâm lý!” Dương Bái Trùng có vẻ định liệu trước.

Cuối cùng, hai người nhìn nhau cười, sóng mắt lưu chuyển, lộ vẻ tình nhân đối thoại tư mật.

Nhìn đến bọn họ ân ái như thế, Lương Hữu Thừa cảm thấy càng thêm thê lương; hắn nguyên bản cũng có thể giống bọn họ hạnh phúc qua lễ tình nhân, cố tình không như mong muốn, hiện giờ cùng Giang Đình Uy chia cách hai nơi, chỉ có thể đem tưởng niệm tình cảm kỷ thác nguyệt nương, kỳ vọng tình nhân một chỗ khác trên địa cầu có thể thu được.

“Hữu Thừa! Đi thôi!” Dương Bái Trùng kéo tay hắn.

“Ân!” Lương Hữu Thừa lại cảm động đến mắt ứa lệ.

“Tiểu tử, tiện nghi người!” Triển Dật gõ đầu Lương Hữu Thừa, nhưng lập tức khoác bờ vai của hắn nói: ” Đi thôi! Ăn cơm đi.”

“Triển Dật...” Lương Hữu Thừa một lần nữa đối Triển Dật tâm tồn cảm kích, nhưng mà lời tiếp theo của Triển Dật, làm cho hắn thu hồi cảm kích.

“Phần của người ăn tự mình trả, ta chỉ lo ta cùng Bái Trùng.” Triển Dật thành thật nói.

“Keo kiệt!” Lương Hữu Thừa hờn giận trừng mắt hắn.

“Đúng mà! Người phá hư buổi hẹn hò của ta cùng Bái Trùng, ta không tính sổ với người người nên cảm ta, còn muốn ta mời người ăn cơm, cho người hai chữ, mơ tưởng!”

“Quý hẹp hòi, uống nước lạnh!” Lương Hữu Thừa nói.

“Không có nghe, không có nghe!” Triển Dật bó lỗ tai giả ngu.

Nhìn hình ảnh bọn họ đấu võ mồm, Dương Bái Trùng không khỏi bật cười; thật sự là hai kẻ dở hơi!

Cuối cùng, ba người cứ như vậy cãi nhau ầm ĩ đi hưởng dụng bữa tối.

10. Kha Hải Tình - Chương 9: Phiên Ngoại 3

“Ha ha ha! Lễ tình nhân gì chứ? Cách! Một mình tôi cũng có thể rất khá! Cách!” Lương Hữu Thừa cười như điên, nện bước càng loạn.

“Lương tiểu tử, người đi hảo, không cần té ngã!” Triển Dật vẻ mặt không tình nguyện đỡ hắn, vừa đi vừa nói.

”Đúng vậy a! Hữu Thừa, cậu uống say, đi cẩn thận.” Dương Bái Trùng đỡ bên kia của hắn, lo lắng nói.

“Tôi say? Làm sao có thể? Tôi chính là tửu quốc anh hùng mà! Cách! Hôm nay chỉ là chuyện nhỏ(chém chém), cách!” Lương Hữu Thừa càn rỡ địa nói xong.

“Thật là, bữa tối lễ tình nhân bị hắn phá hư rồi, còn muốn đỡ con ma men hắn về nhà, ta đã chọn ai ghẹo ai a?” Triển Dật lại bắt mồm lẩm bẩm.

“Được rồi! hôm nay tâm tình cậu ấy không tốt, thân là bạn tốt của hắn, chúng ta càng hắn là bồi ở bên cạnh hắn a!” Dương Bái Trùng thay Lương Hữu Thừa nói chuyện.

“Bái Trùng, em chính là đối Lương tiểu tử quá tốt, mới có thể để hắn muốn làm gì thì làm!”

“Bạn bè gặp nạn, vốn nên động thân tương trợ a!”

“Anh cùng Hữu Thừa, rốt cuộc ai quan trọng hơn?” Triển Dật dừng bước lại, nổi ghen hỏi.

“... Anh hỏi vấn đề này vào lúc này làm gì?” Đối với Triển Dật bộc phát tính trẻ con, Dương Bái Trùng cảm thấy có chút tức giận.

“Vô nghĩa! đương nhiên là tôi quan trọng a! Cách!” Lương Hữu Thừa đã không rõ tình huống lắm nói xong.

Nhưng mà cũng bởi vì con ma men Lương Hữu Thừa không lòng dạ nào đã say còn nói nhảm, làm cho tình thế khẩn trương hơn.

“Là thế này sao?” Triển Dật chọn mi hỏi.

“Kính nhờ! Lời Hữu Thừa giờ phút này anh cũng tin, anh là ghen đến mất lý trí sao?” Dương Bái Trùng càng thêm buồn bực.

“Chỉ cần liên quan tới em, cho dù một chút việc nhỏ anh cũng ghen.” Triển Dật nói đến đúng lý hợp tình.

Gương mặt trắng nõn của Dương Bái Trùng nhiễm rặng mây đỏ; còn có người nói mấy lời buồn nôn như thế mà mặt không đỏ, khí không suyễn sao? Trên đời có thể chỉ có mình Triển Dật đi!

Nhưng mà bởi vì những lời này của Triển Dật, làm cho tim của cậu chuyển từ bực mình sang ngọt ngào.

Giờ phút này, một giọng nói thâm tình vang lên đánh vỡ cục diện bế tắc của bọn họ.

“Hữu Thừa!”

Thanh âm quen thuộc làm cho Lương Hữu Thừa đang say rượu thanh tỉnh, hắn không thể tin nhìn thiên hạ đang đứng trước mình, trên tay còn ôm một bó hoa to.

“Đình Uy!”

Hắn kích động đến nước mắt nhanh chóng trào ra; hắn đã trở lại, hắn trở về cùng mình qua lễ tình nhân!

Lương Hữu Thừa giẫy khỏi sự giúp đỡ của đám bạn tốt, một đường chạy thẳng đến chỗ Giang Đình Uy.

Cuối cùng, hắn chôn đầu vào cái ôm ấp đầy rộng, ấm áp của hắn, hít thật sâu hương vị quen thuộc của Giang Đình Uy.

Nhìn đến hình ảnh ngọt ngào khi gặp lại của vợ chồng son kia, Triển Dật thật muốn bóp chết Lương Hữu Thừa.

Bữa tối khoái hoạt của bọn họ vì Lương Hữu Thừa uống say khướt mà qua loa chấm dứt; ngoài ra vì hắn, anh vừa nãy xem chút cùng Bái Trùng cãi nhau, bây giờ anh mà không giáo huấn hắn một chút, anh sẽ không gọi là Triển Dật!

“Bái Trùng, nhìn đến bọn họ hạnh phúc ngọt ngào như vậy, em không nổi giận trong bụng sao?” Anh nghiêng răng nghiêng lợi hỏi.

“Quên đi! Hắn cuối cùng cũng đợi được Giang Đình Uy cùng hắn qua lễ tình nhân rồi!”

“Không được! anh không đánh hắn mấy quyền, anh không cam lòng!” Nói xong, Triển Dật bắt đầu cuộn tay áo lem.

“Anh làm gì?” Dương Bái Trùng nhìn biểu tình hung tợn của anh, vẻ mặt kích động hỏi.

“Không cần cần anh, anh muốn đi đánh hắn!”

“Dật!”

Mất thấy Triển Dật sẽ đi phá hư không khí tốt đẹp của Lương Hữu Thừa cùng Giang Đình Uy í, Dương Bái Trùng lập tức hôn lên môi anh, nghĩ muốn trấn an cơn tức của anh.

Thật lâu sau, cậu luyến tiếc rời khỏi môi Triển Dật, trên mặt sớm che kín đỏ ửng.

Đối với hành động lớn mật của Dương Bái Trùng, Triển Dật thất thần trong chốc lát, sau khi lấy lại tinh thần anh lập tức ôm thắt lưng cậu, lại hôn lên môi cậu hôn hoài không chán.

Cuối cùng, Dương Bái Trùng xụi lơ ở trong lòng anh, thở phì phò.

“Quên đi, chúng ta về nhà đi! Món nợ của Lương Hữu Thừa, hôm nào anh tính tiếp!” Triển Dật ghé vào lỗ tai cậu ôn nhu nói.

Dương Bái Trùng tùy ý anh ôm thắt lưng mình đi đến xe, cùng anh trở lại ngôi nhà ngọt ngào của họ.

Nhưng Lương Hữu Thừa cùng Giang Đình Uy đang đắm chìm ở trong bầu không khí hạnh phúc, thủy chung không phát hiện bọn họ đã rời đi.

Hai người vẫn gắt gao ôm nhau, giải tỏa vài ngày tương tư.

Ánh trăng trắng noãn rơi trên thân ảnh hạnh phúc...

“Thật là, bữa tốt dưới nền của anh đều bị Lương tiểu tử phá hủy, hôm nào nhất định phải giáo huấn hắn một chút tôi mới cam tâm.” Triển Dật vừa nói vừa mở cửa ra đi vào bên trong.

“Tốt lắm rồi! Cậu ấy cũng không phải cố ý.” Dương Bái Trùng tùy tay đóng cửa lại.

“Đều là bởi vì hắn, hại ta hôm nay chẳng những ăn không đủ no, còn phải giúp hắn thu thập tàn cục. Hiện tại được, Giang Đình Uy đã trở lại, bọn họ ngọt ngào gặp lại, đắm chìm trong thế giới hai người, cứ nhiên một cái tiếng cảm ơn cũng không có, em nói anh không tức giận sao?”

Triển Dật tức giận đặt mông ngồi ở trên ghế sa lon.

Bộ dáng Triển Dật hờn dỗi, làm cho Dương Bái Trùng cảm thấy được hết sức buồn cười.

Triển Dật tuy rằng ba mươi tám, nhưng có khi hành động của anh rất trẻ con, làm cho cậu thật sự là vừa tức lại yêu.

“Anh cứ sinh khí! Tôi hiện tại đi chuẩn bị một chút đồ ăn cho anh, tủ lạnh còn có bia, chờ một chút chúng ta đi uống vài chén như thế nào?” Dương Bái Trùng đề nghị nói.

Nghe được đề nghị của cậu, Triển Dật mãnh gật đầu, ” Tốt, tốt! Chúng ta đã lâu không cùng nhau uống rượu, hôm nay có thể nào không ăn bữa tiệc lớn lễ tình nhân, đến “Quán” thứ hai này không tồi! Vậy em cần anh hỗ trợ không?”

“Không cần, anh ngồi ở đằng kia nghỉ ngơi một chút, em lập tức có thể chuẩn bị tốt.” Dương Bái Trùng nói xong, liền phải hướng phòng bếp đi đến.

Đột nhiên, Triển Dật kéo tay cậu lại, cũng ở trên bàn tay mảnh khảnh của cậu đặt một nụ hôn thâm tình.” Chờ em ác!”

“Ngu ngốc!” Dương Bái Trùng thấp giọng mắng, sau đó nhanh chóng bỏ tay anh ra, bước nhanh đến phòng bếp.

Nhìn bóng dáng Dương Bái Trùng thẹn thùng, Triển Dật nở nụ cười hạnh phúc.

Ước chừng qua nửa chung, Dương Bái Trùng đã làm tốt vài món ăn nhẹ, cũng đem chúng nó từng cái bưng lên bàn; sau đó Triển Dật đem nước bia lạnh leo thăm tâm rót vào cái ly thật to.

Chờ hết thấy đều chuẩn bị thỏa đáng, Dương Bái Trùng cởi tạp dề trên người, ngồi vào bên người Triển Dật.

Tiếp theo, hai người cùng nâng ly.

“Cụng ly! Lễ tình nhân khoái hoạt!”

Sau đó hai người giai há to miệng uống hết dòng chất lỏng màu vàng, cảm giác vui sướng làm bọn họ uống một hơi cạn sạch.

“A! Uống bia chính là phải như vậy mới thống khoái!” Triển Dật thỏa mãn nói.

”Đúng vậy a! Nhưng là thật kỳ quái, lễ tình nhân người ta uống chính là rượu đỏ, chúng ta uống lại là bia, thật sự là đặc biệt!” Dương Bái Trường buồn cười nói.

“Có cái gì? Có lấy chồng cũng sẽ không ngạc nhiên, như vậy mới có phong cách của chúng ta a!” Triển Dật có vẻ thập phần đắc ý.

“Anh tự đại cuồng!” Dương Bái Trường trêu chọc nói.

“Anh gọi là tự tin, huống hồ em không phải thích anh nhất ở điểm này sao?”

Triển Dật kéo cậu về phía mình, ở trên mặt cậu hôn cái chụt thật lớn, làm cho mặt Dương Bái Trường đỏ bừng.

“Có như vậy mà em đã xấu hổ đỏ mặt? Kia chờ một chút “Hoạt động” có thể sẽ làm em toàn thân đỏ bừng á!” Triển Dật sắc sắc nói.

“Triển Dật!” Dương Bái Trường ném anh ánh mắt xem thường, nhưng cậu vẫn dụ ngoạn ý ở trong lòng anh như cũ.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, hai người dựa sát vào nhau, không nói một câu.

Đột nhiên, Triển Dật đứng lên tử.

Anh đi tới dàn loa, để vào CD, âm nhạc trữ tình lập tức lượn lờ bốn phía hai người.

Sau đó, anh tắt đèn, chỉ có ánh trăng thản nhiên chiếu vào bên trong.

“Dật, sao anh lại tắt đèn?” Dương Bái Trường khó hiểu hỏi.

“Đến đây đi! Theo anh khiêu vũ.” Triển Dật đi đến trước mặt cậu, cũng đưa cậu từ trên ghế sa lon kéo lên.

“Khiêu vũ? Em không biết khiêu vũ.”

“Em chỉ cần vịn vai anh thì được rồi.”

Không đợi Dương Bái Trường cự tuyệt, Triển Dật đem tay cậu để lên vai mình, mình ôm thắt lưng hắn, bọn họ cùng nhau nhích người theo âm nhạc.

Ánh trăng tà chiếu, vào bóng người dựa sát nhau, bốn phía tràn ngập hương vị hạnh phúc.

Dương Bái Trường thu lại suy nghĩ, thẹn thùng đến không dám nhìn thẳng Triển Dật.

“Vì sao không nhìn anh?” Triển Dật ghé vào lỗ tai cậu hỏi.

“Vì... Bởi vì chẳng biết tại sao, hôm nay anh cạo râu mặt thoát nhìn đặc biệt suất.” Dương Bái Trường nói xong, cúi thấp hơn.

”Đúng vậy sao? Vậy em có phải càng yêu anh không?” Triển Dật không khỏi mỉm cười.

“Ngu ngốc!”

Dương Bái Trường trách cứ, Triển Dật nghe vào trong tai lại có phần ngọt ngào.

“Bái Trường, em nhớ ba năm trước đây, cái đêm chúng ta uống rượu say kia sao sao?”

“Nhớ rõ a!” Cậu gật đầu, lại nói: ” Chúng ta uống đến say khướt, sau đó...”

“Sau đó chúng ta thiếu chút nữa phát sinh quan hệ, đúng không?” Triển Dật thay cậu nói hết.

“Em... em nghĩ đến anh sớm đã quên.” Dương Bái Trường nhìn hắn, trong mắt chợt lóe bi ai.

Triển Dật ở trên mọi cậu mỗi một cái, “Anh đương nhiên nhớ rõ, chính là không dám nhắc tới. Bởi vì khi đó không khí giữa chúng ta còn thực ác liệt, chúng ta thường cãi nhau, cho nên anh căn bản không tin mình sẽ yêu em, hơn nữa anh cũng không có chuẩn bị tâm lý yêu thương em. Bởi vậy anh chỉ coi chuyện kia là nhất thời xúc động, hai nam nhân cô độc an ủi lẫn nhau mà thôi; nhưng anh nghĩ có lẽ anh đã sớm yêu em, chính là vẫn không chịu thừa nhận.”

Nghे được Triển Dật nói, nước mắt Dương Bái Trùng nhất thời tràn khỏi mi; mười năm chờ đợi rốt cuộc có hồi báo!

“Anh biết anh thực tùy hứng, tính thực trẻ con, lại có rất nhiều thói hư; nhưng em đều có thể nhất nhất bao dung, còn giúp anh xử lý gia vụ, đem hết thầy biến thành chính tề, làm cho anh cảm thấy được có thể có một quản gia như em thật tốt. Nhưng là, anh không hy vọng em chỉ là quản gia của anh.” Triển Dật dừng lại nói.

Lời của anh khiến Dương Bái Trùng kinh hoảng không thôi, tim nhảy thình thịch; chẳng lẽ anh ấy muốn xa thải mình?

Triển Dật từ trong túi tiền lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra.

Quang mang chói mắt làm cho nước mắt Dương Bái Trùng rơi như mưa.

“Chúng ta kết hôn đi! Mặc dù ở Đài Loan, pháp luật không để cho đồng tính luyến ái kết hôn, nhưng anh hy vọng có thể dùng nhẫn buộc chặt em, cùng em gần nhau cả đời.” Triển Dật thâm tình nói.

“Dật...” Nhìn ánh mắt ôn nhu của Triển Dật, lại nhìn cặp nhẫn mình từng tha thiết ước mơ, Dương Bái Trùng cảm động đến không ra nói lời, thống khổ chua xót của quá khứ toàn bộ biến mất hầu như không còn, chỉ để lại ký ức hạnh phúc.

Tiếp theo, Triển Dật đem một chiếc nhẫn đeo vào ngón giữa tay trái cậu, Dương Bái Trùng cũng đem một chiếc nhẫn khác đeo vào ngón giữa của anh.

“Bái Trùng thân ái, vô luận đường tương lai có bao nhiêu xa, anh đều chờ đợi ở bên cạnh em, cùng em khóc, cùng em cười, thẳng đến vĩnh viễn.” Triển Dật chậm rãi nói ra lời yêu thương, kỳ vọng từng tiếng đều có thể xâm nhập đáy lòng tình nhân.

“Em cũng vậy, em đã yêu anh mười năm, đối với tương lai, mỗi ngày có thể yêu anh thêm một ít, mỗi giây có thể tới gần anh thêm một ít, em liền cảm thấy mỹ mãn. Dật! Có thể yêu anh là chuyện vui sướng nhất đời em...”

Không đợi Dương Bái Trùng nói xong, Triển Dật đã kích động hôn lên làm môi ôn nhuận của cậu, tinh tế nhấm nháp hương vị ngọt ngào.

Tay bọn họ ôm đối phương, môi bọn họ kịch liệt hôn đối phương, lưỡi bọn họ giao triền mãnh liệt, không khí quanh quần phát hương vị tư mật của đôi tình nhân; từng trận rên rỉ thỏa mãn cùng tiếng thở dốc, cũng theo âm nhạc chảy xuôi vào toàn bộ không khí bên trong.

Là một đêm thuộc riêng đôi tình lữ...

“Đình Uy! A ——” tiếng rên rísung sượng từ trong miệng Lương Hữu Thừa phát ra.

Giang Đình Uy luật động mãnh liệt làm cho Lương Hữu Thừa kích động đến không thở nổi.

Giang Đình Uy vịn cái lưng bóng loáng của hắn, ở trên người hắn lưu lại một từng đạo dấu hôn.

“Hữu Thừa!”

Giang Đình Uy gầm nhẹ một tiếng, tình dục hai người lên tới đỉnh núi...

Sau màn tình cảm mãnh liệt, Giang Đình Uy thỏa mãn ghé vào bên người Lương Hữu Thừa, hắn ôn nhu hôn lấy giọt nước mắt trong suốt trên mặt Lương Hữu Thừa.” Em có khỏe không?”

“Ân!” Lương Hữu Thừa gật đầu.

Nhìn đến Lương Hữu Thừa đỏ chín mặt, làm cho hắn kìm lòng không đậu lại hôn lên đôi môi cánh hoa kiều diễm ướt át của hắn.

Bọn họ kịch liệt tác cầu đối phương, giống như hôn như thế nào cũng không đủ.

Thật lâu sau, bọn họ mới luyến tiếc buông ra, nhưng mà ánh mắt của bọn họ vẫn chặt chẽ nhìn nhau, trong mắt chỉ có mình đối phương.

“Thực xin lỗi, anh đột nhiên lỡ hẹn đi Mỹ Quốc tham gia hội nghiên cứu và thảo luận, mấy ngày nay em nhất định chịu khổ sở đi!” Giang Đình Uy trìu mến vỗ về mặt Lương Hữu Thừa.

“Đi đã đi, chỉ cần anh trở về là tốt rồi!” Lương Hữu Thừa cho hắn một tươi cười xinh đẹp.

Nhìn đến Lương Hữu Thừa cười thoải mái như thế, áy náy của hắn đối với việc mình để Lương Hữu Thừa một mình ăn lễ cũng giảm không ít.

“Em biết không? Anh mấy ngày nay hảo vất vả. Ban ngày báo cáo, đầu óc của anh đều là thân ảnh của em, sợ em hội bởi vì anh lỡ hẹn mà ăn không no, ngủ không được, một mình trốn ở chốn bồng khốc, anh càng sợ hãi em từ nay về sau sẽ không để ý anh.”

Trên mặt Giang Đình Uy lộ vẻ biểu tình bất an.

Nhìn đến vẻ mặt Giang Đình Uy lo lắng như thế, Lương Hữu Thừa cảm thấy lòng đã bị ngọt ngào nhồi đầy.

“Đứa ngốc! Em đều bị anh dùng nhẫn khóa rồi, em làm sao có thể vì việc nhỏ mà vứt bỏ anh? Lương Hữu Thừa tôi không phải người vô tình. Huống hồ...” Lương Hữu Thừa dừng lại, bởi vì hắn thẹn thùng đến không biết nên nói lời tiếp theo như thế nào.

“Huống hồ cái gì?” Giang Đình Uy bước bình ghé vào lỗ tai hắn thổi khí.

“Huống hồ đời này em đã định phải theo anh! Cả đời em yêu nhất chỉ có một mình anh, em làm sao có thể bỏ anh một mình chứ? Chán ghét! Bắt người ta nói lời thẹn thùng như vậy.”

Hai tai Lương Hữu Thừa giờ phút này cũng đã đỏ bừng, hắn nhanh chóng đem mặt chôn trước ngực Giang Đình Uy, không cho hắn thấy bộ dạng lúng túng của mình.

Nghe được Lương Hữu Thừa thông báo, Giang Đình Uy giống như ăn thuốc an thần, tâm tình nguyên bản bất an cũng bình phục, hắn đối với hắn yêu càng sâu.

“Hữu Thừa, anh thật sự rất yêu, rất yêu em! Tôi nhất định sẽ mau chóng lấy được chấp nhận của người nhà người, mang người quay về Mĩ Quốc kết hôn.”

“Ngu ngốc!” Lương Hữu Thừa đập đầu vào lòng ngực dày cộm của hắn, trên mặt lộ vẻ nụ cười hạnh phúc.

Hai người lại thâm tình nhìn đối phương, sóng mắt lộ vẻ đối yêu say đắm lẫn nhau thật sâu.

Đột nhiên, Giang Đình Uy môi nhẹ nụ hoa phấn nộn trước ngực Lương Hữu Thừa.

Lương Hữu Thừa run rẩy hạ, nụ hoa mẫn cảm lại đứng lên.

“Giang Đình Uy!” Lương Hữu Thừa hô lên.

“Oa! Mới bính một chút liền có cảm giác, có thể thấy được anh yêu em còn yêu không đủ đi!” Giang Đình Uy tà ác nói.

“Đốt nát... Ân...” Lương Hữu Thừa vốn muốn kháng nghị thì miệng đã bị Giang Đình Uy nhanh chóng ngăn chặn.

Cuối cùng, hắn nhận mệnh ở trong lòng Giang Đình Uy, tùy ý hắn đem mình ăn sạch sẽ.

Bên trong cảnh xuân vô hạn, tối lẽ tình nhân còn thực dài đằng đẳng...

Khúc ca mãi lặng.

Valetine trắng* ngày 14 tháng 3 gió xuân ấm áp, thời tiết ngày lễ thật tốt.

_để lễ tình nhân trắng kỳ quá nên mạo muội sửa lại.

Ở ngã tư đường người đến người đi, lễ tình nhân đã xong gần một tháng, bầu không khí ngọt ngào vẫn vây quanh bên người mọi người.

Dương Bái Trùng đến chợ mua đồ ăn nguyên liệu nấu ăn hôm nay xong, lại hướng phố chợ đi đến.

Cậu chậm rãi đi vào trước cửa tiệm châu báu thường làm cậu nghỉ chân.

Cặp nhẫn cậu thích đã bị người ta mua rồi, ở tủ kính triển lãm chính là kim sức kiểu mới.

Thiết kế đẹp dễ, khuynh hướng cảm xúc phối hợp mới mẻ độc đáo, nói vậy có thể bắt nhiều tâm nữ tính đi!

Về phần cặp nhẫn kia bị người nào mua? Hắc hắc! Đang đeo trên ngón giữa tay trái cậu mà!

Bởi vì ngọn đèn ngày đó hôn ám, hơn nữa hai mắt cậu sớm ướt dầm, cho nên cậu không có đánh giá nhẫn kim cương trong tay cẩn thận.

Tối sáng ngày hôm sau, cậu ở trong lòng Triển Dật tỉnh lại, mới kinh ngạc phát hiện mang ở trên tay mình đúng là đôi nhẫn cậu vẫn muốn lại không mua được.

Lúc ấy một cổ hạnh phúc có diễn tả nẩy lên trong tâm, cậu chìm trong ôm ấp của Triển Dật, làm cho anh một lần lại một lần yêu mình. Đương nhiên rồi! Triển Dật cùng ngày đã muộn một buổi sáng mới đến công ty.

Nhưng mà hôm nay là ngày đáp quà, cậu phải hảo hảo lo lắng nên đưa lễ vật gì cho anh.

Cuối cùng, cậu xem trọng một cái đồng hồ; chiếc đồng hồ có thiết kế đơn giản làm bằng da, càng làm nổi bật cảm giác xuất sắc của nó, tin tưởng có thể càng thêm bộc lộ vị nam nhân thành thực của Triển Dật!

Trong chốc lát qua đi, Dương Bái Trùng tiếp nhận chiếc túi trên tay của nhân viên cửa hàng, sung sướng đi ra.

Khi cậu trở lại ngã tư đường rộn ràng, ánh nắng mặt trời ấm áp làm cho tâm tình của cậu càng thêm nhảy nhót, hạnh phúc nhét đầy trong lòng; hôm nay là một ngày lành cho valetine trắng!

“Bộ trưởng, văn kiện này thỉnh ngài xem qua, còn có đây là Hữu Thừa muốn ta đưa cho ngài.” Giang Phân

đem văn kiện đặt lên bàn, sau đó từ túi tiền xuất ra một phong thư đưa cho Triển Dật.

Triển Dật lấy lá thư ” nga! Nhẫn thật khá! Không phải là thanh niên đầy hứa hẹn kia đưa đi?” Triển Dật hỏi han.

“A! Bị ngài thấy được.” Giang Phân thu hồi tay, thẹn thùng cuối đầu.

“Thật hạnh phúc!” Triển Dật trêu chọc nói.

Một đạo ánh sáng hấp dẫn ánh mắt Giang Phân; chính quang mang chói mắt của nhẫn kim cương trên tay Triển Dật.

“Bộ trưởng, ngài mới hạnh phúc mà! Ngón giữa tay trái đeo nhẫn kim cương, nói vậy ngài cùng quản gia ngài đã muốn “Tự định chung thân” đi!” Giang Phân mỉm cười nói.

”Đúng vậy chuyện sớm hay muộn.” Về mặt Triển Dật đặc thập phần đặc ý; anh ngừng một chút, tò mò nhìn về phía Giang Phân.” Vậy khi người mời ta uống rượu mừng a?”

“Bất tự cũng còn chưa đưa mà!” Giang Phân xấu hổ nói, nhưng mà về mặt hạnh phúc đã thay lời muốn nói.

“Bất tự cũng chưa đưa? Kia tổ vẽ có kế hoạch!” Triển Dật cho cô một ánh mắt giàu ý hàm xúc.

“Bộ trưởng! Đáng ghét.” Mặt Giang Phân lại đỏ bừng chạy ra phòng làm việc của anh.

Nhìn bóng dáng thẹn thùng của Giang Phân, Triển Dật không khỏi cười ha ha, trêu bí thư của mình thật sự là chuyện thú vị khi công tác; nhưng đã thấy cảm tình của nàng sắp có kết quả, anh cũng cảm thấy cao hứng thay cô, đến lúc đó anh nhất định sẽ cho cô một bao lì xì thật to, anh nhìn về phía phong thư trên tay, nhanh chóng đem nó mở ra, chữ rồng bay phượng múa của Lương Hữu Thừa xuất hiện trước mắt cậu.

Triển Dật thân ái:

Ở lễ tình nhân, ta đối với người cùng Bái Trùng tạo thành phiền phức, tiểu nhân cảm giác sâu sắc có lỗi, vì tổ vẽ hối lỗi, ta chân thành địa mời người cùng Bái Trùng đến hàn xá tụ hợp một phen, làm ơn tắt quang lâm.

Hữu Thừa

“Coi như người còn có thành ý!” Triển Dật hừ một tiếng.

Nghĩ đến cùng ngày đó bởi vì Lương Hữu Thừa uống rượu, đột nhiên thành con ma men, đem toàn bộ quán nướng quây đến long trời lở đất, hại bọn họ bị lão bản lôi ra: hơn nửa đưa hắn trở về, anh cũng bởi vì Bái Trừng bệnh vực Lương Hữu Thừa mà kém chút cùng Bái Trừng cãi nhau. Hoàn hảo anh cùng Bái Trừng đêm đó liền hòa hảo, còn cùng nhau hưởng đêm tình nhân lãng mạn.

Nếu Lương Hữu Thừa muốn mời khách, anh là tuyệt đối sẽ không khách khí, hơn nữa nghe tay nghề cùng hắn đích Bái Trừng Giang Đình Uy tương xứng, anh càng thêm tâm động ; vì thế anh cầm lấy điện thoại, đánh số di động của Dương Bái Trừng.

Đêm nay hắn là sẽ thật tuyệt luân đi! Triển Dật nghĩ như thế, trên mặt dần dần một nụ cười gian trá.

“Hắc xì!” Lương Hữu Thừa cảm thấy lạnh sống lưng.

Chẳng lẽ có chuyện gì đã xảy ra sao? Không phải là Triển Dật nhìn đến lá thư đó liền có âm mưu gì chứ?

Hắn vốn là không muốn cùng Triển Dật giải thích, nhưng Giang Đình Uy nhất định muốn giải thích với bọn họ; vì mình vào ngày lễ tình nhân đã tạo phiền toái cho Triển Dật rất nhiều, cho nên bọn họ phải mời Triển Dật cùng Bái Trừng ăn cơm.

Vì cái gì không chỉ mời Bái Trừng là tốt rồi, còn muốn mời Triển Dật? Lương Hữu Thừa từng hỏi như thế, nhưng đề nghị này lại bị Giang Đình Uy bác bỏ, cho nên hắn đành phải ngoan ngoãn viết thư mời, mời Triển Dật cùng Bái Trừng ăn cơm.

Nhưng mà hồi tưởng lại ngày lễ tình nhân đó, trên mặt Lương Hữu Thừa nổi lên rặng mây đỏ.

Giang Đình Uy vì mình đem trình tự phát biểu thay đổi, hắn phát hiểu xong. Tức đáp phi cơ về Đài Loan trước.

Khi hắn nhìn đến Giang Đình Uy đột nhiên hiện ra trước mắt mình, trên tay còn ôm chín mươi chín đóa hoa hồng, tâm tình của hắn từ bi thương chuyển sang mừng như điên, hắn chưa bao giờ kích động giống như vậy.

Kinh nghiệm luyện ái của hắn phong phú, nhưng lễ tình nhân trước kia đều so ra kém lần này, làm hắn khó quên.

Hắn thật sự yêu Giang Đình Uy chết đi, như thế nào sẽ có người lãng mạn đến nước này?

Đối với valetine trắng hôm nay, hắn sớm đã nghĩ ra tặng cái gì cho Giang Đình Uy.

Về phần là tặng cái gì... Bí mật!

Giang Đình Uy đóng cửa lên đèn, cầm trên tay một ly cà phê tinh khiết thơm lòng, đến nghiên cứu ánh mặt trời bên ngoài mặt.

Hôm nay mặt trời sáng lạn, nhóm học sinh cùng giáo sư dưới lầu mỗi người đều có vẻ thần thái sáng lạng.

Mới vừa nghe một trợ lý nghiên cứu của phòng nghiên cứu nói, hôm nay là valetine trắng, hấn đã chuẩn bị tốt lễ vật đáp trả học muội thăm mến hấn lâu ngày.

Nghĩ đến biểu tình hạnh phúc của hấn, Giang Đình Uy hiểu ý cười; lễ tình nhân năm nay lưu cho hấn kí ức suốt đời khó quên.

Hấn vốn rằng Lương Hữu Thừa sẽ giận hấn, không chịu tha thứ hấn; hoàn hảo hấn thuận lợi thay đổi lịch phát biểu, ở lễ tình nhân cùng Lương Hữu Thừa đoàn tụ. Khi nhìn đến Lương Hữu Thừa hai mắt đắm lệ chôn vào ngực mình, một cổ ấm áp như thủy triều vọt tới nhét đầy lòng dạ. Sau đó, bọn họ hưởng một đêm tình nhân mãnh liệt.

Hấn từng hỏi Lương Hữu Thừa vì sao không tiếp điện thoại hấn, Lương Hữu Thừa trả lời là sợ mình đó điện thoại, sẽ liều lĩnh chạy tới Mĩ Quốc tìm hấn, cho nên mới nhẫn xuống.

Trong lúc hấn ở Mĩ Quốc, Lương Hữu Thừa nhất định ăn không ít khổ.

Hấn nhất định sẽ mau chóng lấy được chấp nhận của người Lương gia, đưa hấn mang về Mĩ Quốc kết hôn.

Một trận gió mát thổi ập đến, hương khí thơm mát nhét đầy mũi, Giang Đình Uy hít một hơi thật sâu.

Mùa xuân, đã lặng lẽ buông xuống...

Toàn bộ văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-gia-kha-hai-tinh>